

Олександр Буйон

ЄДИНА НАДІЯ

ЗНАЙДИ ІСТИННИЙ
СЕНС ЖИТТЯ

Олександр
Буйон

ЄДИНА НАДІЯ

знайди
істинний
сенс життя

Київ 2016

УДК 274/278
ББК 86.376
Б91

Б91 Буйон О.
Єдина надія : Пер. з рос. — Київ: Джерело життя, 2016. —
128 с.

ISBN 978-5-86847-945-8

Усі люди про щось мріють і докладають зусиль, щоб знайти своє місце під сонцем. Багато хто народжується, старіє і помирає, так і не досягнувши бажаної гавані. Але є й ті, хто, опинившись у складних життєвих обставинах, усе ж таки зберігають надію. У що вірять ці люди? Де витопки їхніх переконань? Як можна, зустрічаючись із небезпеками, сміливо йти по життю? Ця книга розповість про ту єдину надію, яка здатна привести людей до прекрасного майбутнього.

Для широкого кола читачів.

УДК 274/278
ББК 86.376

ISBN 978-5-86847-945-8

© 2013. Asociación Casa Editora Sudamericana
© 2016. Видавництво «Джерело життя»

ЗМІСТ

	Передмова.....	5
РОЗДІЛ 1.	Книга надії	7
РОЗДІЛ 2.	Життя з надією.....	19
РОЗДІЛ 3.	День надії	30
РОЗДІЛ 4.	Принципи надії	41
РОЗДІЛ 5.	Вісники надії.....	53
РОЗДІЛ 6.	Велика надія	66
РОЗДІЛ 7.	Надія на воскресіння	77
РОЗДІЛ 8.	Надія на добробут.....	89
РОЗДІЛ 9.	Надія на новий початок.....	100
РОЗДІЛ 10.	Шлях надії	111
	Заклучення	124

ПЕРЕДМОВА

Життя схоже на театральну сцену. Піднімається завіса, і перед нами постають драми, боротьба, конфлікти й нескінченний пошук, до якого залучені всі. Усі люди про щось мріють і докладають зусиль, щоб знайти своє місце під сонцем. Безліч мешканців Землі народжується, старіє і помирає, так і не досягнувши бажаної гавані. Деякі навіть не знають, звідки прийшли та куди йдуть, інші ж, пройшовши тернистий шлях, врешті-решт знаходять зміст життя.

Ця книга розповідає про людей, котрі одного разу опинилися в непростих життєвих обставинах, проте здобули надію. Світло, яке осяяло їх, допомогло їм подивитися в майбутнє з упевненістю, зрозуміти, що існує світле завтра. Надія – це рушійна сила в житті. Вона допомагає побачити сонце крізь чорні хмари та спонукає вірити в завтрашній день, коли, з людської точки зору, ситуація здається безпросвітною.

Християнська надія – це не просто віра людини в те, що все буде гаразд. Це переконання, що перемога вже здобута, незважаючи на уявну поразку. Це впевненість, яка походить з абсолютних цінностей абсолютного Бога, Котрий відкриває істину у Своєму Слові. Джерелом надії є Біблія. У ній міститься

понад три тисячі обітниць, які можуть подарувати надію та перетворити життя людини.

Незважаючи на всі суперечності, котрими переповнений наш світ, багато людей живе надією. Усупереч болю і стражданням, вони твердою ногою прямують до славного майбутнього. Для них надія – це не втеча від реальності, не безглузда спроба сховати голову в пісок або законопатити носовичком пробоїну в борту корабля. Надія цього народу має міцне підґрунтя.

У що вірять ці люди? Де витoki їхніх переконань? Як можна настільки сміливо йти по життю серед безлічі небезпек? Ця книга розповість про єдину надію, яка здатна привести людей до прекрасного майбутнього.

Розділ 1

КНИГА НАДІЇ

Відомий французький учений Блез Паскаль говорив, що серце має аргументи, про які не знає розум. Так воно чи ні, сказати важко. Але люди часто керуються нерозумними поривами і пристрастями. Інакше важко пояснити те, що сталося одного трагічного липневого ранку.

Поїзд прибув на кінцеву станцію. Пасажири безладним натовпом вийшли на перон. Серед них був мускулистий чоловік, котрий поводився дещо дивно, а його обличчя було заховане під низько опущеним капелюхом. Хоч його зовнішній вигляд був підозрілим, ніхто не міг і припустити, що під пальто в нього захований пістолет.

Чоловік не був ані старим, ані молодим, йому можна було дати років 50. Він ішов легкою ходою, дивився прямо перед собою, не випускаючи з очей гарну смагляву жінку в джинсах і чорній блузці, котра покvapливо пробиралася крізь натовп.

Жінці було років 35, вона постійно тривожно озиралася, немов відчуваючи, що за нею стежать. Три чи чотири рази вона пильно вдивлялася в натовп, а перед входом до підземного переходу нахилилася і зробила вигляд, що зав'язує шнурки, аби спробувати розпізнати в натовпі переслідувача.

*Серце має
аргументи, про які
не знає розум*

Годинник на найближчій церковній дзвіниці показував 8:15 ранку. Міські вулиці в цей час були багатолюдні. Усі поспішали в справах, і драма наших персонажів їх зовсім не цікавила.

Ганна вийшла з підземного переходу на другому боці вулиці й увійшла до парку. Вона прямувала туди, хоч і не хотіла робити цього. Ганна не була пересічною жінкою, її краса приваблювала чоловіків, однак у неї були свої принципи. Жінка високо цінувала честь та гідність і ненавиділа обман. Того ранку на серці в неї було неспокійно.

А все починалося непомітно. Мало-помалу Ганна заплутувалася в павутинні обставин, і того ранку вона твердо вирішила звільнитися від них. Немов на екрані, у її думках пропливали спогади про останні сварки з чоловіком, жахливі сцени ревнощів, агресивні звинувачення в присутності сторонніх, сповнені розчарування ночі і, врешті-решт, її зрада як спроба змінити обставини. Ганна наблизилася до місця, де вже була готова сцена для трагедії.

Між віковими деревами на старій лавці сидів світло-волосий чоловік середнього віку та, покурюючи, з відсутнім виглядом читав газету. Коли Ганна наблизилася до нього, він швидко підвівся та з розкритими обіймами побіг їй назустріч.

У цей час Едуард, ревнивий чоловік, спостерігав за ними, сховавшись за деревом. Він був у нерішучості і весь спітнів, незважаючи на холодний ранок. Його переповнювали біль і ненависть, рука стискала пістолет. Про подальший розвиток історії легко здогадатися. Чотири постріли – і світловолосий чоловік упав мертвий, а Ганна корчилася в агонії – дві кулі влучили їй у груди.

Едуард спробував застрелитися, але, піднісши зброю до голови, зрозумів, що куль не залишилося. Тоді у відчаї він схилився над тілом своєї коханої, такої прекрасної, незважаючи на важке поранення, притиснув її до грудей і закричав:

– Чому все мало так закінчитися?!

Є речі, які неможливо пояснити. Божевільні вчинки, після яких неминучі жорстокі докори сумління. Ти намагаєш-

ся зрозуміти, чому це відбувається, та не знаходиш відповіді. Молот вини прибиває тебе до хреста твого власного сумління.

Засуджений до тривалого ув'язнення, Едуард, якого терзав внутрішній біль, став схожим на стару ганчірку, що розповзається по нитках. Він кохав Ганну. Вони познайомилися на вокзалі 1995 року. Тоді Едуард був футболістом, йому виповнилося 35 років і його кар'єра завершувалася. Ганна працювала на текстильній фабриці, а у вільний час займалася танцями і була найгарнішою танцівницею в школі самби. Їхня любов була яскравою від самого початку, вони мріяли про щасливе майбутнє. Одружившись, Едуард і Ганна оселилися в невеличкому затишному будиночку, у них народилося двоє дітей, вони раділи життю. Однак усе це залишилося в минулому. Тепер Едуард сидів у в'язниці, а Ганна, виживши після поранень, не хотіла нічого знати про свого колишнього чоловіка.

«Нехай він згниє в тюрмі, мені все одно», – говорила вона подругам.

Проте ночами вона дивилася на дітей, котрі спали, і плакала, сама не розуміючи чому. Якось до неї підійшла одна з колег і сказала:

– Ти виглядаєш нещасною.

– Нещасною?

– Так. Ти щаслива?

– А хто в цьому житті щасливий? – змучено посміхнулася жінка.

– Багато хто. Для цього тобі потрібно знати, який задум має Бог щодо тебе.

– Який задум? – здивовано перепитала Ганна.

– Ніхто не приходить у цей світ, щоб страждати. Бог має чудовий задум щодо кожної людини, і щасливий той, хто знає його.

– Ти християнка?

– Так.

– Знаєш, мене не цікавить релігія. Вибач, але краще нам не продовжувати цю розмову.

– А я й не кажу тобі про релігію. Я говорю про життя, про твоє життя. Ти щаслива зараз?

Так усе й почалося. Відтоді жінки розмовляли майже щодня. Минали тижні й місяці, дружба між ними міцніла. Однак Рита, нова подруга Ганни, більше не торкалася духовних питань.

Одного разу в жовтні під час обіду Ганна підсіла до Рити за столик.

– Не знаю, що робити. Не життя, а суцільний жах.

– А що сталося?

– Моя дочка завагітніла, а їй лише п'ятнадцять. За що мені така кара? Я надриваюся на роботі, щоб було чим нагодувати двох дітей, їхній батько у в'язниці, я сама і вже не знаю, що робити!

*Ніхто не приходить
у цей світ, щоб
страждати. Бог має
чудовий задум щодо
кожної людини, і
щасливий той, хто
знає його.*

– Ти не сама.

– Як це не сама?

– Чому б тобі не звернутися по допомогу до Бога?

– Знову ти зі своєю релігією...

– Знаєш, Ганно, проблеми є в усіх. Але всі ми ставимося до них по-різному. І наше ставлення залежить від того, чи знаємо ми, що ніколи не залишаємося самі.

– Але ж я сама! Мої родичі живуть далеко, я вже багато років не спілкуюся з ними.

– Ні, подруго, ти не сама. Я поруч із тобою.

– Ну, дякую...

– Але я кажу не про друзів. Я говорю про Того, Хто справді може тобі допомогти. Я маю на увазі Христа. Зачекай, не перебивай, просто вислухай, що я тобі прочитаю.

Рита дістала Біблію і прочитала: «Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї? Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе!» (Книга Ісаї 49:15).

Ганну зворушили почуті слова.

– Це справді написано в Біблії?

– Поглянь сама.

– Але чому ти віриш, що в ній записані слова Бога?

– На це є багато причин. По-перше, люди, які написали Біблію, стверджують, що писали за повелінням Бога. Наприклад, апостол Павло каже: «Усе Писання богонатхненне й корисне для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності» (Друге Послання до Тимофія 3:16). У цьому тексті закладено дві думки: перша: усе Писання богонатхненне, друга – Бог дав нам Своє Слово, щоб воно навчало нас і провадило по життю. Марно намагатися стати по-справжньому щасливими, не знаючи Божого Слова.

– Не знаю, подруго. Мені подобається, з якою довірою ти ставишся до цієї книги, але хто завгодно міг би написати це, а потім заявити, що його надихнув Бог.

– Ти маєш рацію. Але є й інші причини вірити, що Біблія була написана під натхненням від Бога. Наприклад, її цілісність. Біблію писали протягом тривалого часу – близько півтори тисячі років. Мойсей був першим письменником, він жив за п'ятнадцять століть до апостола Івана, котрий написав останню біблійну книгу. Усього було близько сорока письменників, і більшість із них не знала один одного. Проте коли читаєш Біблію, то бачиш, що всі надзвичайно одностайні, ніби зібралися разом та узгодили, хто про що писатиме.

Ганна замислилася. Уперше духовні теми зацікавили її. Досі їй здавалося, що вона живе просто заради того, аби жити, не думаючи, у чому сенс її існування. Вона подивилася на годинник. Через п'ятнадцять хвилин потрібно було повертатися до роботи.

– Знаєш, Рито, мені складно повірити в усю цю релігію. З усіх, кого я знала, саме люди, які читали Біблію, найбільше розчарували мене.

– Можливо, вони знали, що говорить Біблія, але ніколи не були знайомі з її Автором.

– А це взагалі можливо?

– Послухай, що написано про це в Біблії: «Є інший, Хто свідчить про Мене; і знаю, що свідчення, яким Він свідчить про Мене, істинне» (Євангеліє від Івана 5:32). Це слова Самого

Ісуса. Христос хоче, щоб ти познайомилася з Ним, зрозуміла, що можеш довіряти Йому, вірити Його обітницям.

– Ну...

– Послухай ще: «І пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить!» (Євангеліє від Івана 8:32).

*Марно намагатися
стати по-справж-
ньому щасливими,
не знаючи Божого
Слова.*

– І від чого ж мене потрібно звільняти?

– Від усього, що змушує тебе страждати. Від страху, туги, відчаю, самотності. Ісус сказав: «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Євангеліє від Івана 10:10). Розумієш? Він хоче, щоб ти була щаслива.

Пролунав фабричний гудок, треба було повертатися до роботи. Ганна підвелася і сказала:

– Я б хотіла продовжити цю розмову.

Рита усміхнулася.

Друга половина дня пролетіла непомітно. Ганна дочекалася Риту на прохідній фабрики.

– Я дуже хочу продовжити нашу розмову, але зараз мені потрібно бігти додому, бо я обіцяла дітям повернутися раніше.

– Я можу тебе провести. Дорогою й поговоримо.

– А тобі не пізно буде повертатися додому?

– Не хвилюйся, це не проблема.

Доки жінки їхали в автобусі додому, Рита розповідала Ганні про пророцтва, виконання яких підтверджують достовірність Біблії.

– Послухай, що пророк Ісаї написав майже 2700 років тому: «Він Той, Хто сидить понад кругом землі, а мешканці її – немов та сарана. Він небо простяг, мов тканину тонку, і розтягнув Він його, мов намета на мешкання» (книга Ісаї 40:22). Протягом століть наука стверджувала, що Земля пласка, а в Біблії спрадавна було написано, що вона кругла. Христофор Колумб зміг переконатися в цьому, досягнувши берегів Америки 12 жовтня 1492 року.

– Цікаво, я про це нічого не знала.

– Більшість людей не знає багато чого, що написано в Біблії. Наприклад, у біблійних пророцтвах точно описана історія світу від часів Вавилонської імперії до наших днів.

– Де це написано?

– У другому розділі книги Даниїла. У цьому пророцтві представлені всі імперії, які мали правити світом: Вавилонська імперія царя Навуходоносора, Мідо-Перська, Грецька під керівництвом Олександра Македонського та Римська. Там сказано і про падіння Римської імперії, про невдалі спроби різних націй підкорити світ. Біблія повідомляє, що після розпаду Римської імперії вже ніколи не виникне іншої світової держави, яка контролювала б увесь світ. А все закінчиться тим, що прийде Ісус Христос та поставить остаточну крапку в історії життя на Землі. І це відбудеться дуже скоро.

– Дуже скоро? Ти не жартуєш?

– Зовсім ні. Дивися, що написано в Біблії: «А за днів тих царів Небесний Бог поставить царство, що навіки не зруйнується, і те царство не буде віддане іншому народові. Воно потовче й покінчить усі ті царства, а само буде стояти навіки» (книга Даниїла 2:44).

– А про які царства тут говориться?

– Ідеться про сучасні країни. Адже зараз немає такої держави, яка правила б усім світом. І саме в наш час Бог назавжди встановить Своє Царство. Це відбудеться при Другому приході Ісуса Христа.

Удома, доки Ганна готувала вечерю, подруги продовжили бесіду.

– Знаєш, Рито, коли ти говориш, усе здається таким простим, але мені Біблія завжди здавалася книгою, важкою для розуміння.

– Коли знайомишся з Біблією, добре, якщо тобі може допомогти людина, обізнана з нею. Але з часом ти побачиш, що Святий Дух, Котрий надихав біблійних письменників, відкриває і тобі значення написаного. Ти почувеш, як Бог звертається особисто до тебе. У Біблії записана одна історія, що показує, наскільки важлива допомога на початку,

коли людина тільки починає знайомитися зі Священним Писанням.

– Що це за історія?

– Я прочитаю її: «Ангел же Господній промовив до Пилипа, кажучи: Встань і йди на південь, – на шлях, що йде з Єрусалима до Гази, бо пустинний він! Він устав і пішов. І ось муж, – скопець з Ефіопії, – вельможа ефіопської царіці Кандаки, який був над усіма її скарбами. Він їздив на поклоніння в Єрусалим, і повертаючись, сидів у своїй колісниці й читав пророка Ісаю. Дух же сказав Пилипові: Підійди і пристань до цієї колісниці! Пилип підбіг і почув, що він читав пророка Ісаю, і запитав: Чи ти розумієш те, що читаєш? Той сказав: Як же можу я розуміти, коли ніхто не наставить мене? І попросив Пилипа, щоб увійшов і сів біля нього» (Дії апостолів 8:26-31).

– Ти хочеш сказати, що я – ефіоп, а ти – Пилип?

– Схоже на це...

Жінки розсміялися. Ганна здивувалася своєму сміхові, адже відколи дізналася про вагітність дочки, її не залишав пригнічений настрій. Вона подивилася на Риту і сказала:

– Я така вдячна тобі за твоє ставлення до мене. Ти витрачаєш на мене свій час, протягом усіх цих місяців терпиш моє небажання нічого чути... А як я можу вивчати Біблію самостійно?

– Якщо тебе цікавить якась тема, потрібно знайти біблійні тексти, котрі пояснюють її. Не можна стверджувати, що Біблія навчає чогось на підставі лише одного уривка. Необхідно вивчати питання максимально широко, перерахувати всі уривки із цієї теми. Розумієш?

– Так, цікаво.

– І ось ще одне важливе застереження: «Бо свідчу кожному, хто чує слова пророцтва, що в цій книзі: Коли хто додасть до них, то Бог накладе на нього кари, записані в цій книзі. А коли хто відійме від слів цього пророцтва, що в книзі, Бог забере його частку з дерева життя і зі святого міста, про які записано в цій книзі» (книга Об'явлення 22:18, 19).

– Тобто біблійний текст не можна змінювати?

– Правильно. Боже Слово вічне. Пророк Ісаї каже: «Трава засихає, а квітка зів'яне, Слово ж нашого Бога повіки стоятиме!» (Книга Ісаї 40:8). Бог вічний, Його любов до людей теж вічна, і Його Слово вічне. Сумно, коли людина не звертає уваги на вчення Бога.

– А чи так трапляється з релігійними людьми?

– За часів Христа вожді ізраїльського народу забули про Боже Слово та навчали людей власних ідей. Тому Ісус сказав: «Цей народ наближається до Мене своїми устами, губами шанує Мене, серце ж їхнє далеко від Мене; та даремно поклоняються Мені, навчаючи людських заповідей» (Євангеліє від Матвія 15:8, 9).

– Ти хочеш сказати: якщо я поклоняюся Богові, але не ціную Його Слово, Він не прийме мого поклоніння?

– Ти правильно зрозуміла. Однак не бійся, адже Бог любить тебе безумовною любов'ю. А призначення Його Слова – допомогти тобі стати щасливою. Послухай, що написано: «Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова пророцтва та дотримується написаного в ньому, бо час близький!» (Книга Об'явлення 1:3). Слово «блаженний» можна замінити словом «щасливий». Хоч цей вірш безпосередньо стосується пророцтв книги Об'явлення, цілком доречно застосувати його і до всієї Біблії. Щасливий той, хто не тільки читає, а й дотримується Божого Слова.

Було вже пізно, коли Рита сіла в автобус і вирушила додому. На душі було радісно, адже немає нічого кращого, ніж поділитися з іншою людиною вісткою надії, вісткою Євангелія.

Ганна підійшла до ліжка дочки. П'ятнадцять років – вік, коли дівчинка ледь починає розквітати, і ось – вагітність. Один неправильний крок призвів до того, що юній дівчинці тепер належить вирішувати недитячі проблеми. Що ж робити? Як допомогти дочці в такій ситуації? Ганна присіла на краєчок ліжка. Дівчинка спала або прикидалася, що спала. Ганна поправила ковдру та зі сльозами на очах погладила руку доньки, котра так передчасно подорослішала. Потім поцілувала її і вийшла з кімнати.

Лежачи в ліжку, Ганна думала про те, яким могло бути її життя, якби вона почула слова Бога раніше. Напевно, тоді б усе життя склалося по-іншому. Біблійна мудрість допомогла б їй бути кращою дружиною і матір'ю. Вона пригадала останній вірш, прочитаний Ритою: «Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе» (книга Псалмів 119:11). Але не все було втрачено. Ганна все ще була жива, і

в неї з'явилася можливість спрямувати своє життя в нове русло.

Бог любить тебе безумовною любов'ю. А призначення Його Слова – допомогти тобі стати щасливою.

Наступного дня Рита подарувала Ганні Біблію, на першій сторінці якої написала: «Я впевнена, що ця Книга допоможе тобі знайти дорогу до щастя». У серці Ганни ці слова пробуджували надію.

Відтоді вона не виходила з дому та не лягала спати, не прочитавши уривок із Біблії. У її життя ніби пробився промінь весняного сонця. Хоч гнітючі хмари проблем залишилися, сама вона вже не була колишньою зневіреною Ганною. Біблійні обітниці освітлювали її шлях, і їй подобалося повторювати слова: «Для моєї ноги Твоє слово – світильник, то світло для стежки моєї» (книга Псалмів 119:105).

Так минуло кілька місяців. І ось одного разу недільного ранку Ганна розбудила дітей і запитала:

– Ви хочете побачити тата?

І вони всі разом поїхали до Едуарда, уперше за три роки. Зустріч була напруженою, тюремна обстановка гнітила. Доки сім'я чекала батька, їм розповіли, що Едуард приєднався до групи ув'язнених, котрі вивчають Біблію. Нарешті з'явився Едуард, який дуже постарів.

Сашко, молодший син одинадцяти років, першим підбіг до батька й обійняв його. Потім підійшла і дочка. Ганна не могла стримати сліз. Вона все ще кохала чоловіка. Серце шалено билось, їй хотілося ридати. «Якби ми знали Боже Слово раніше, – думала вона, – усе склалося б інакше».

– Прости, прости мене, – насилу промовив Едуард.

– Це я маю просити пробачення, – тихо відповіла Ганна.

Так вони і стояли всі четверо, обіймаючи одне одного.

— Як ти думаєш, у нас ще є надія? — невпевнено запитав Едуард.

Через два роки Едуард отримав умовно-дострокове звільнення і вся сім'я побачила, як здійснюється надія, єдина надія для кожної людини — надія на Бога.

Книга надії

***Здобудь надію та знайди зміст!
Дізнайся, що Бог готовий зробити для твого щастя.***

1. Біблія – це Боже Слово, яке змінює людей (Перше послання до солунян 2:13).
2. У Своєму Слові Бог відкрив Свою любов до нас (книга Псалмів 119:105; Перше послання Івана 2:5).
3. Боже Слово дарує надію і надихає у важкі моменти життя (Послання до римлян 15:4).
4. Пізнаючи Бога через Його Слово, людина звільняється від емоційних, духовних та інтелектуальних кайданів (Євангеліє від Івана 8:32).
5. Святий Дух допомагає зрозуміти Біблію (Євангеліє від Івана 16:13).
6. Людина має прислухатися до Слова Божого (книга Об'явлення 22:18, 19).
7. Біблія зберігає свою актуальність і в наші дні (Друге послання апостола Павла до Тимофія 3:16, 17).
8. Бог через інших людей допомагає нам зрозуміти Його Слово (Дії апостолів 8:26-31).
9. Боже Слово важливіше за людські традиції (Євангеліє від Матвія 15:8, 9).
10. Знання Божого Слова і життя згідно з ним приносять серцю радість (книга Єремії 15:16).
11. Вивчаючи Слово Боже, ми знаходимо в ньому Христа і шлях до спасіння (Євангеліє від Івана 5:39).

Розділ 2

ЖИТТЯ З НАДІЄЮ

Елегантний чоловік у темному костюмі вийшов з аеропорту з невеликою валізою в руці. Він так поспішав, що навіть не став чекати, коли видадуть багаж. Зупинивши таксі, чоловік повідомив водієві адресу, за якою його потрібно було відвезти, та сів на заднє сидіння машини.

Петро був молодим підприємцем і працював у галузі інформаційних технологій. Зараз він перебував у вкрай напруженому стані, серце шалено калатало. Його підприємство збанкрутувало, однак не цим було викликане його хвилювання. Щойно він здійснив уже третю поїздку з перевезення наркотиків. Дві перші пройшли успішно, але цього разу чоловіка охопила несподівана паніка, йому здавалося, що його злочин розкрили, саме тому він залишив свій багаж.

Майже через годину, вийшовши з таксі в потрібному місці, Петро попрямував до будинку Миколи, який нічого не знав про незаконні дії свого друга. Вони разом виростили, разом грали у футбол, разом рибалили, залицялися до дівчат, доки їхні життєві шляхи не розійшлися.

Через роки вони знову зустрілися, випадково зіткнувшись у дверях готелю. Микола сильно змінився, видавався дуже серйозним. Він був одружений на Лорі, у них було двоє чу-

дових дітей. Він став ревним християнином. Петро все ще залишався неодруженим і вів, за його ж словами, «шалене» життя.

Того липневого дня, відчинивши двері, Микола відчув, що з його другом щось сталося. Обійнявши його, він запитав:

– Що з тобою? Ти білий, як крейда.

– Та ні, нічого. Просто втомився від поїздки.

– Це не втома... Здається, ти нездоровий... Але не турбуйся, влаштуйтеся в тій самій кімнаті, що й минулого разу.

Петро ввійшов. Він почував себе підлим зрадником по відношенню до друга, котрий так широко прийняв його у своєму домі. А що він міг зробити? Утекти, аби ніколи більше не повертатися? Відкрити своє серце й зізнатися, що

*Чоловік стояв під
душем, відчуваючи,
як по його тілу стікає
вода, і плакав. Як
йому хотілося, щоб
ця чиста вода змила
з його душі увесь бруд
і відчуття безглуздя
існування!*

піддає ризику цю гостинну сім'ю? Микола не заслуговував такого ставлення, і Петра мучили ці думки.

Через кілька хвилин чоловік стояв під душем, відчуваючи, як по тілу стікає вода, і плакав. Як йому хотілося, щоб ця чиста вода змила з його душі весь бруд та почуття безглузді існування! Адже навряд чи можна було назвати життям цю нескінченну низку порожніх днів і ночей. Страх і розпач охоплювали Петра, коли він думав

про те, що поліція незабаром вияснить, хто господар залишеної в аеропорту валізи.

Він і сам не зміг би сказати, чому саме цієї хвилини згадав Марту – дівчину, котру він залишив після того, як вона повідомила про свою вагітність. Десять років на світі жила його дитина, яку він ніколи не бачив. Де тепер Марта? Що з дитиною, яку він залишив, не наважившись узяти на себе відповідальність?

Справи фірми з надання комп'ютерних послуг, яку він відкрив п'ять років тому, спочатку йшли прекрасно. Але поступово становище погіршувалося, і єдиним винуватцем цього був він сам. Чоловік провадив розгульне життя, витрачав більше, ніж заробляв, і просто розорив підприємство.

Бачачи, що «корабель іде на дно», він зробив усе, аби врятувати його, але було занадто пізно. Петро вважав, що йому вдасться кримінальним шляхом легко здобути необхідну суму, подолати кризу й вибратися з узбіччя життя. І раптом того дня в аеропорту він зрозумів, що це не його шлях, пережив напад страху, відчув себе слабким і втік, як налякана дитина.

Увечері, вечеряючи з родиною Миколи, Петро мовчав, поринувши у свої думки. Він був не схожий на самого себе.

– Петре, ти нездужаєш? – запитала Лора.

– Чому? Микола запитав мене про те ж, коли я приїхав.

– Дядю, ти погано виглядаєш, – заявив маленький Андрійко.

– Ні, усе гаразд, – відповів Петро.

Петро бував у багатьох сім'ях, але атмосфера цього дому була наповнена щастям. Однак вихор тривожних думок не давав йому розслабитися. Як бути з боргами? Залишена валіза – це великі гроші. Йому необхідно тікати. Щось підказувало, що за ним стежать. Чи це був лише плід його уяви? А якщо його знайдуть? А якщо поліція постукає у двері до його друга і ця сім'я теж опиниться під підозрою? Серце стискалося від почуттів, які Петро був неспроможний стримати. Не доївши вечерю, він вибачився і вийшов з-за столу.

Зачинившись у кімнаті, Петро беззвучно плакав. Що з ним відбувається? Він не впізнавав себе. Звідки стільки страху, сумнівів, докорів сумління?

Через годину Микола постукав у двері його кімнати.

– Можна поговорити з тобою?

– Заходь.

– Що відбувається? Що в тебе за проблеми? Чи не хочеш поговорити?

– Нічого... просто мене зворушила твоя родина, усі такі щасливі... Не знаю, ви не схожі на інших.

– Ми християни, і Христос постійно живе в нашому домі.

– Як я вам заздрю! Мені так хочеться стати щасливим, завжди відчувати той спокій, який я відчуваю у вашій родині. Але в моєму житті все перевернулося «з ніг на голову».

– Знаєш, ми теж не завжди були такими. Три роки тому ми з дружиною були на межі розлучення. Майже три місяці навіть жили окремо. Я думав, що моє життя закінчене. Я кохаю Лору, і все ж саме я спровокував розрив.

– Ти?!

– Так... я її зрадив.

– Не може бути! Ти найправильніша людина з усіх, кого я знаю!

– Віриш чи не віриш, але все було саме так. Немає праведних людей.

– Тобто, як це «немає праведних людей»?

– Саме так написано в Біблії. Послухай.

Микола взяв із тумбочки Біблію, розгорнув її і прочитав: «Адже всі згрішили й позбавлені Божої слави» (Послання до римлян 3:23).

Потім він подивився в очі друга.

– Усі, розумієш? Усі без винятку. Ти, я, усі ми грішні.

– А ти не перебільшуєш? Адже у світі багато хороших людей!

– З людської точки зору, так. Проте Біблія говорить: «Як написано: Нема праведного ні одного, нема того, хто розуміє; нема того, хто шукає Бога. Усі збилися з дороги, зробилися непридатними; нема такого, хто б робив добро, немає ні одного!» (Послання до римлян 3:10-12).

– Жодного?

– Жодного. І як би людина не намагалася позбутися гріха, усе марно. Сліди непокори і зла залишаються. «Тому-то хоч би ти й помилася лугом, і мила багато собі зажила б, проте прямою буде вина твоя перед обличчям Моїм, говорить Господь Бог!» (Книга Єремії 2:22).

– Ну, тоді нам усім кінець...

– Саме так. Віддалившись від Бога, ми оселилися на території смерті. Тому апостол Павло пише: «Бо заплата за гріх – смерть, а Божий дар благодаті – вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім» (Послання до римлян 6:23).

– Я не розумію, Миколо: якщо ми всі грішники і заплата за гріх – смерть, то як же ми всі досі живі?

– Усе залежить від того, що ти називаєш життям. З біологічної точки зору, життя – це період, протягом якого твоє серце б'ється, легені дихають, кров тече по жилах. Але ми – це не тільки фізичне тіло, у нас є емоції, почуття, мрії, надії. Щоб насолоджуватися справжнім життям, нам потрібно більше, аніж ходити, їсти, пити, спати.

– Це правда. Я теж так думаю, – задумливо кивнув Петро.

Чоловіки помовчали. Петро кинув погляд на розгорнуту Біблію. Микола знав, що його друг осмислював почуте, тому продовжив:

– Однак не все втрачено. Дивися, що тут написано: «Говорить йому Ісус: Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене» (Євангеліє від Івана 14:6).

– Ісус – це життя?

– Так! Тільки Ісус може надати зміст людському існуванню. Тому Він сказав: «Злодій приходить тільки для того, щоб украсти, вбити і погубити. Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Євангеліє від Івана 10:10).

– Повноцінне життя – це життя, наповнене змістом!

– Так. Той же апостол Іван говорить: «А свідчення це, що Бог дав нам вічне життя; і це життя – в Його Сині. Хто має Сина, той має життя; хто не має Божого Сина, той не має життя» (Перше послання Івана 5:11, 12).

Петро замислився, а Микола продовжував:

– Без Христа життя перетворюється на просте виживання. Встаєш уранці, працюєш, їси, спиш, але це не життя – ти просто існуєш.

Слова друга схилювали Петра, і він запитав:

– А як досягти повноцінного життя?

– Я прочитаю тобі, що сказав Ісус: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Євангеліє від Івана 3:16).

– Я вже чув це.

– Багатьом знайомі ці слова, Петре, тільки мало хто намагається зрозуміти їхнє значення. У цьому вірші приховано щось дуже важливе.

– І що ж?

– По-перше, Бог тебе любить. Не за те, що ти робиш або не робиш. Бог любить не за заслуги, а просто тому, що Він сповнений любові. Біблія говорить: «Бог є любов» (Перше послання Івана 4:8). Такий Його характер. Неважливо, хто ти і чим займаєшся, – ти цінний для Бога.

Очі Петра заблищали, його переповнювали емоції. Якби Микола знав, який сильний ефект справили його слова, він, мабуть, був би обережнішим у словах.

– Ти хочеш сказати, що мені не потрібно турбуватися про мої вчинки?

– Навпаки, потрібно.

– Але ти щойно сказав...

– Божа любов безумовна і звернена до всіх, але вона діє в житті тільки тих, хто приймає її. Тому вірш, який я щойно

прочитав, говорить: «...щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне».

– А як мені стати віруючим?

– По-перше, прийняти факт, що ти перебуваєш на території смерті, далеко від Бога, що ти загублений і самотійно не можеш вийти із цієї території. Єремія, один із Божих пророків, запитує: «Чи мурин відмінить коли

свою шкіру, а пантера – ті плями свої? Тоді зможете й ви чинити добре, навчені чинити лихе!» (Книга Єремії 13:23).

– Це саме про мене!

– Це про всіх нас, Петре. Слухай ще: «Людське серце найлукавіше над все та невігойне, – хто пізнає його? Я Господь, що досліджує серце, що випробовує нирки, щоб кожному дати згідно з путтям його, за плодом учинків його» (книга Єремії 17:9, 10).

– Бог добре знає нас, – кивнув Петро.

– Краще за нас самих. Грішній людині подобається прикидатися або робити вигляд, яка вона «хороша». Але в глибині свого серця кожен знає, що це неправда. Така наша

*Бог тебе любить.
Любить не за те,
що ти робиш або не
робиш. Бог любить не
за заслуги, а просто
тому, що любов є
Його суттю.*

природа від часу гріхопадіння Адама та Єви. Про це говорить також біблійний поет Давид: «Отож, я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя» (Книга Псалмів 51:7). Апостол Павло розширює цю думку, кажучи: «Бо як через одну людину гріх увійшов у світ, а з гріхом і смерть, так у всіх людей увійшла смерть, тому що всі згрішили» (Послання до римлян 5:12).

– Тобто ми всі вже засуджені на смерть?

– І так, і ні.

– Не розумію.

– Через свою гріховність ми всі повинні померти. Але якщо приймаємо факт, що ми безсилі виправити свою ситуацію, і приходимо до Ісуса Христа такими, якими є, то чуємо Його запрошення: «Прийдіть, і будемо правуватися... коли ваші гріхи будуть як кармазин, – стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянниця, – то стануть мов вовна вони!» (Книга Ісаї 1:18).

– Мені потрібно прийти до Христа і визнати перед Ним усі мої гріхи?

– Так, і це єдиний спосіб прийти до Нього. Багато людей вважає: перш ніж прийти до Бога, вони повинні змінити свій спосіб життя. Проте так вони ніколи не дійдуть до Нього. Самостійно людина не здатна змінити власну природу.

– Он як...

– Тільки Ісус Христос може змінити людину. Послухай Боже запевнення: «І покроплю вас чистою водою, – і станете чисті; зо всіх ваших нечистот і зо всіх ваших бовванів очищу вас. І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті. І духа Свого дам Я до вашого нутра, і зроблю Я те, що уставами Моїми будете ходити, а постанови Мої будете стерегти та виконувати» (книга Єзекіїля 36:25-27).

– Ось так просто?

– Тобі нічого не потрібно платити за це. «Адже ви спасенні благодаттю через віру, і це не від вас, це Божий дар, не від справ, щоб ніхто не хвалився» (Послання до ефесян 2:8, 9).

– Але хіба хороший християнин – це не той, хто робить тільки добро? Хіба не потрібно добре поводитися?

– Яблуня не тому яблуня, що на ній дозрівають яблука. Усе з точністю до навпаки: яблука дозрівають на ній, бо це яблуня.

– Що ти хочеш сказати?

– Ісус наводить такий приклад: «Так усяке добре дерево родить добрі плоди, а погане дерево родить погані плоди. Не може добре дерево поганих плодів родити, ані погане дерево родити добрих плодів» (Євангеліє від Матвія 7:17, 18).

– Плоди?

– Так, а щоб плоди були добрими, добрим має бути дерево. Плоди – це вже результат. Те ж саме відбувається із християнином. Замість того аби турбуватися про добрі діла, необхідно бути добрим християнином.

– А добрий християнин – це той, хто приходить до Ісуса таким, яким є, чи не так?

– Правильно. Приходить до Ісуса і залишається з Ним. Ти зрозумів усе правильно.

Стрілки годинника описували кола, а друзі продовжували розмовляти. Нарешті Микола запитав:

– Може, продовжимо завтра? Думаю, що вже пізно і тобі потрібно відпочити після перельоту.

– Знаєш, усе так цікаво, що втома зникла. Я ніколи не думав про це все.

– У мене залишилося тільки одне запитання до тебе.

– Запитуй.

– Чи приймаєш ти Христа як свого Спасителя? Чи хочеш прийти до Нього таким, яким є?

– Я... ти маєш на увазі... ну...

Микола зрозумів, що це був невідповідний момент, і сказав:

– Відпочивай. Завтра буде новий день. Можна мені помолитися за тебе?

– Так, будь ласка.

Микола помолився:

– Дякую Тобі, Небесний Отче, що одного разу Євангеліє прийшло в моє життя, а з ним прийшли спасіння, прощення і спокій. Я ніколи не зможу віддячити Тобі за те, що Ти врятував мене і мою сім'ю. А в ці хвилини я прошу Тебе за Петра. Він має потребу в Тобі. Увійди в його серце, перетвори його життя. Звільни його душу від смутку й туги, допоможи йому зрозуміти зміст життя.

Наприкінці молитви Петро не міг стримати сліз. Микола обійняв його і вийшов з кімнати. Перш ніж вийти, він розгорнув Біблію та, указавши на певний вірш на сторінці, сказав:

– Прочитай це перед сном.

Залишившись на самоті, Петро прочитав: «Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас! Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам» (Євангеліє від Матвія 11:28, 29).

Петро плакав. Сльози котилися по його обличчю, на якому необачне життя залишило незгладимі сліди. Його серце наповнилося світлом. Досі він жив немов у нескінченній шаленій гонитві за чимось, що постійно вислизало з рук. Але тепер почув ніжний заклик Ісуса: «Прийди до Мене!»

Що за день?! Скільки різних емоцій пережито за такий короткий час: паніка, туга, розпач, страх, а наприкінці дня – надія, свято світла у світі тіней, передчуття близького щастя.

Тієї ночі Петро так і не заснув. Він неспокійно перевертався в ліжку, як і в минулі ночі, але цього разу причина була інша. Він згадував кожне слово Миколи. А потім не витримав, підвівся з ліжка, увімкнув світло і розгорнув Біблію. Він відчув, що його серце стало справжнім полем битви, та усвідомлював, що йому потрібно негайно, не зволікаючи, прийняти рішення. Життя Петра могло продовжуватися так само, як і до цього моменту, або він міг промовити кілька важливих слів: «Прости, мій Боже, прости мене!»

Ранкове сонце освітило кімнату. Починався новий день, розпочиналося нове життя. Серце Петра радісно билось. Він

відчинив вікно, яке виходило в сад, і глибоко вдихнув свіже повітря. Петро знав, що відтепер і назажди піде новим шляхом. Він також відчував, що має знайти сина, якого ніколи не бачив. Чоловік розумів: неможливо побудувати міцний дім без міцного фундаменту. Будь-який обман подібний до листя, яке несе вітер. Рана не загоїться, доки її не очистять від бруду, і це необхідно зробити, як би боляче не було.

*Рана не зцілиться,
поки її не очистиш
від бруду; і це
необхідно зробити,
як би дуже ні було.*

Чи вистачить у нього сил зробити все правильно? Але це вже не було проблемою, оскільки він прочитав: «Я впевнений у тому, що Той, Хто розпочав у вас добре діло, завершить його до дня Ісуса Христа» (Послання до филип'ян 1:6).

Тепер серце чоловіка співало і тріумфувало!

Він був сповнений рішучості зберегти у своєму серці цю єдину реальну надію.

Життя з надією

***Здобудь надію на вічне життя!
Відкрий для себе люблячого Бога, Котрий дарує Своїм
дітям повноцінне життя!***

1. Після гріхопадіння людей Бог дав їм надію на спасіння (Буття 3:8-10, 15, 21).
2. Усі люди є грішниками (Послання до римлян 3:10-12, 23).
3. Людина не спроможна змінити свою гріховну природу (книга Єремії 2:22).
4. Спасіння – це Божий дар (Послання до римлян 6:23).
5. Спасіння можна отримати тільки через віру (Послання до ефесян 2:8-10).
6. Добрі діла підтверджують щирість віри (Послання Якова 2:17, 24, 26).
7. Слово Боже, збережене в душі, володіє спасенною силою (Послання Якова 1:21).
8. Ісус – наша єдина надія на спасіння (Перше послання Івана 5:11, 12).
9. Хто вірує в Ісуса Христа, той має життя вічне (Євангеліє від Івана 3:16).
10. Радістю спасіння необхідно ділитися з іншими (Євангеліє від Івана 4:29, 39-42).

Розділ 3

ДЕНЬ НАДІЇ

Того ранку Дмитро прокинувся, коли ледь розвиднялося. Новий день народжувався, оповитий хмарами; монотонно стукали краплі дощу. Однак Дмитро не помічав цього. Останнім часом він майже не спав уночі, а вдень перебував у пригніченому настрої.

Вітер неспішно ворухив опале листя на міських тротуарах. Місто поступово прокидалося. Неспокійне та шумне, воно вже від самого ранку нагадувало гулкий вулик.

Безліч людей прямувала з передмість до центру міста на роботу. Кілька років тому і Дмитро був серед них. Коли його сім'я опинилася без засобів до існування, у пошуках кращого життя вони виїхали з провінційного містечка й оселилися поблизу столиці. На роботу Дмитро добирався громадським транспортом із трьома пересадками.

Але все це залишилося в минулому. Зараз він був успішним підприємцем. Не мільйонером, але багатим, навіть дуже багатим. Він міг багато подорожувати, дружина й діти витрачали гроші, не замислюючись над необхідністю цих витрат. Вони купували речі в найдорожчих столичних магазинах і не завжди використовували ці речі. Коли їм набридали рідні краї, вони сідали в літак та летіли до Європи, Азії, Америки...

Того похмурого жовтневого ранку Дмитро, чекаючи в зато-рі, запитував себе, чого варто все його багатство. Так, йому не потрібно було рахувати кожну копійку, він жив у престиж-ному районі, сидів за кермом дорогого автомобіля, однак від-чував себе самотнім і нещасним. Друзів у нього було мало, а його рідні віддалялися в міру того, як він багатів. А може, це він віддалявся від сім'ї? Дмитро не знав відповіді.

На той момент він багато чого не знав. Наприклад, чоло-вік поняття не мав, що його шістнадцятирічна донька вагіт-на, а вісімнадцятирічний син мав залежність від наркотиків. Він навіть не припускав, що дружина думала про розлучення, вважаючи, що чоловік більше не кохає її.

Дмитро робив вигляд, що все гаразд: бізнес розвиваєть-ся, сім'я нічого не потребує. Принаймні грошей – точно не потребує. Але чому ж туга охопила все його ество? Чому він відчував, що життя не склалося, чому ночами його мучило безсоння?

Коли того дня Дмитро прийшов до офісу своєї фірми, кабінети спів-робітників були ще замкнені. При-биральник Льоня йшов коридором, весело наспівуючи, і Дмитра вразив його щасливий вигляд. Він ніколи не розмовляв з Льонею, але бачив, що в серці цієї людини постійно звучала музика. Дмитро поду-мав, що, можливо, бідні люди щасливіші. Коли він сам був бідний, то також співав. Вокальними даними він не володів, але серце дзвінко, як барабан, відбивало бадьорий ритм. А тепер... Уже давно і ритм, і мелодії залишили його душу, від-летіли далеко-далеко...

«...Він мій Спаситель, я Його дитя», – співав Льоня. Дмитро звернув увагу на ці слова і запитав:

– Слухай, чому ти постійно співаєш і хто це «дитя»?

– Саме тому, Дмитре Васильовичу, – охоче відгукнувся Льоня.

– Чому «тому»? – не зрозумів Дмитро.

– Тому що я – Боже дитя.

*Він жив у
престижному районі,
сидів за кермом
дорогого автомобіля,
проте почував себе
самотнім і нещасним.*

– Ну, я теж можу так сказати про себе. Чи ні?
– Звичайно, ви теж Боже дитя. Тільки коли останній раз ви говорили зі своїм Отцем?

– З Богом? Навіть не знаю, чи я взагалі коли-небудь говорив із Ним. А ти що, розмовляєш із Богом?

– Щодня. Я знаю, що Він завжди зі мною.

Така дитяча віра Льоні зворушила Дмитра. Проста людина не ускладнювала свого життя, перебуваючи в упевненості й надії. А він, при всіх своїх грошах, не був ні в чому впевнений.

– Але ти віриш у того ж Бога, що і я, хіба не так?

– Так, звичайно, Дмитре Васильовичу.

– Тоді в чому проблема, що в тебе виходить, а в мене – ні?

– Це залежить не від Бога.

– Не розумію.

– Недостатньо вірити в Бога. Необхідно проводити з Ним час. Тільки так Бог стає реальним.

– Як це «стає реальним»? Як Бог може бути то нереальним, то реальним?

– Якщо ви не спілкуєтеся з Богом, Він для вас лише слово. А це мало допомагає, особливо у важкі часи, як у вас зараз.

– З чого ти взяв, що в мене важкі часи?

– Це у вас на обличчі написано, Дмитре Васильовичу. Ваш погляд і, при всій повазі до вас, ваша поведінка з підлеглими свідчать про це.

Останнє зауваження було вкрай неприємним, але правдивим. Льоня не хотів образити директора, він лише відповідав на його запитання.

– Ну, припустимо, це так. А як ти проводиш час із Богом?

– Щодня перед тим, як вийти з дому, я усамітнююся і розмовляю з Ним. А суботу я всю повністю віддаю Йому.

– Чому саме суботу?

– Так написано в заповідях.

– Де-де?

– Зараз покажу, – Льоня зник за дверима підсобного приміщення і через хвилину з'явився з розгорнутою Біблією в руках.

– Дивіться, Дмитре Васильовичу, ось тут написано: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його! Шість день працєю і роби всю працю свою, а день сьомий – субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невільник твоя, і худоба твоя, і прихोдько твій, що в брамах твоїх. Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вихід 20:8-11).

– Це написано в біблійних заповідях?

– Так, Дмитре Васильовичу.

– Хіба субота – не єврейський день?

– Коли Бог благословив суботу, євреїв ще не було. Ви самі можете прочитати розповідь про творіння: «І були скінчені небо й земля, і все воїнство їхнє. І скінчив Бог дня сьомого працю Свою, яку Він чинив. І Він відпочив у дні сьомім від усієї праці Своєї, яку був чинив. І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив» (Буття 2:1-3).

– Значить, сьомий день – субота... Так ти хочеш сказати, що субота існує від створення світу?

– Від першого ж тижня існування світу. Бог спочивав у першу суботу, хоч Він ніколи не втомлюється. Він спочивав, щоб дати нам приклад. Однак і це ще не все. Бог благословив та освятив суботу.

– А це означає, що субота – святий день?

– Так сказано в Біблії: «Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш, – не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, – тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадовить тебе на висотах землі, та зробить, що будеш ти споживати спадщину Якова, батька твого, – бо уста Господні сказали оце!» (Книга Ісаї 58:13, 14).

– Але я чув, що більше не потрібно відзначати суботу, оскільки Христос воскрес у неділю.

– Ісус справді воскрес у неділю, але чи повідомляє Біблія, що тепер замість суботи святим днем стала неділя? Ніде про це не сказано. Навпаки, подивіться, що Ісус робив по суботах: «І прибув Він у Назарет, де був вихований, увійшов за Своєю звичкою в день суботній до синагоги та встав, щоб читати» (Євангеліє від Луки 4:16).

– Але ж Ісус здійснював чудеса в суботу?

– Так.

– Значить, працював?

– Він спасав людей, Дмитре Васильовичу. Адже субота – це не просто день, коли не працюєш. Ми не працюємо, щоб зосередитися на поклонінні Богові та служінні Йому. Субота – це не день, коли людина поневолена правилами. Ісус Сам сказав, що «суботу встановлено для людини, а не людину для суботи, тому Син Людський є Володарем і суботи» (Євангеліє від Марка 2:27, 28). Ісус – Володар суботи і Спаситель людей. Він неодноразово зцілював людей у суботу, щоб показати: цього дня необхідно духовно й фізично відновлювати грішників. Ми теж можемо служити Богові в суботу.

Дмитро подивився Леонідові в очі. Ця людина була зовсім не такою простою, як здавалося. Його слова були сповнені мудрості. Тому Дмитро вирішив поставити ще одне запитання:

– Ти кажеш, що щасливий, дотримуючись суботи?

– Людині необхідно відпочивати від своїх справ і роздумувати про Бога. Одного разу Ісус сказав: «Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас! Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам» (Євангеліє від Матвія 11:28, 29). Без Христа людина ніколи не знайде спокою. Вона житиме в поспіху та неспокої, постійно кудись поспішатиме, накопичуватиме гроші, проте спокою в душі не матиме. Ісус – єдине джерело миру і спокою для душі.

– Але якщо Христос дає мені спокій, навіщо ще дотримуватися суботи? – запитав Дмитро.

– Багато людей, навіть християни, не розуміють цього. Спокій походить не від суботи, а від Христа. Субота складається із 24 годин, вечора, ночі, ранку, як і будь-який інший

день тижня. Від решти днів вона відрізняється лише тим, що Бог відділив її від самого початку історії Землі, від створення світу, як святий день, щоб спілкуватися зі Своїми дітьми.

– Так це міг бути будь-який інший день? Вівторок, наприклад, або четвер?

– Бог обрав саме суботу.

– Ось це і незрозуміло. Чому Він обрав саме суботу?

– На це була причина. Вона криється у творчому тижні, коли Бог створював нашу Землю. Після завершення шести днів творіння Бог вирішив подарувати людям спокій суботи для особливого спілкування із Творцем усього створеного.

– Що ж, це звучить переконливо.

– Учні Христа продовжували дотримуватися суботи і після воскресіння Христа. Послухайте, що написано в Біблії: «Підійшовши до Пилата, він попросив тіло Ісуса; знявши його, він обгорнув полотном і поклав у висічену гробницю, де ще ніколи ніхто не лежав. Була п'ятниця і надходила субота. А жінки, що йшли слідом, – ті, що прибули з Ним із Галилеї, – побачили гріб і як було покладене Його тіло. Повернувшись, вони приготували пахощі та миро, а в суботу спочивали, згідно із заповіддю» (Євангеліє від Луки 23:52-56).

– І що це означає?

– Ісус помер та був похований до вечора в п'ятницю. Жінки, які прийшли до гробниці, припинили роботу згідно із заповіддю. Апостол Лука писав своє Євангеліє майже через 20 років після воскресіння Христа, і все ж він зазначив: «... а в суботу спочивали, згідно із заповіддю». Хіба це не важливий факт? Якби заповідь була скасована воскресінням Христа, хіба апостол висловився б так після стількох років?

– Так, логічно. А що кажуть інші апостоли?

– Послухайте, чим зазвичай займався апостол Павло по суботах: «Він знайшов одного юдея, на ім'я Акила, родом з Пон-

*Без Христа людина
ніколи не знайде
спокою. Вона
житиме в поспіху
і занепокоєнні,
постійно кудись
поспішатиме,
накопичуватиме
гроші, проте спокою
в душі не матиме.*

ту, що недавно прибув з Італії, та Прискилу, його дружину, – бо Клавдій наказав усім юдеям залишити Рим, – і прийшов до них. Оскільки вони були того самого ремесла, то залишився в них і працював; їхнім ремеслом було виготовляти намети. Щосуботи він проводив бесіди в синагозі, переконуючи юдеїв та греків» (Дії апостолів 18:2-4). Усе зрозуміло.

– Так, він ходив до синагоги.

– Багато хто вважає, що Павло ходив до синагоги, аби повернути євреїв у християнство, оскільки міг знайти їх у синагозі тільки по суботах. Однак у тій же книзі Дії апостолів, у 16-му розділі і 13-му вірші написано, що навіть там, де синагог не було, Павло поклонявся Богові в суботу. Чи можна після цього заявляти, що Павло дотримувався старозавітних традицій лише заради навернення юдеїв?

– Думаю, ні. Навіть не знаю... Адже більшість християн вважає днем відпочинку неділю, а не суботу...

– На це питання знаходимо відповідь в історії, Дмитре Васильовичу. На початку християнської ери юдеї часто повставали проти римлян, тому їх переслідували. Оскільки християни теж дотримувалися суботи, їх плутали з юдеями і також переслідували. Деякі християни вирішили: щоб уникнути переслідувань, потрібно дотримуватися неділі на честь воскресіння Христа і так буде краще.

– Я цього не знав.

– Це ще не все. Через 100 років, у IV столітті, імператор Костянтин прийняв християнство. До того він був язичником і поклонявся Сонцю (а днем поклоніння цьому світилу був перший день тижня), як і багато інших людей, котрі стали християнами. Аби полегшити язичникам перехід у християнство, церква зробила днем поклоніння Богові перший день тижня, тобто неділю. Але в Біблії ви не знайдете жодного тексту, де стверджувалося б, що неділя – святий день, а субота скасована.

Дмитро й Леонід розмовляли вже довго. Працівники, які прийшли на роботу, дивувалися, про що начальник може стільки часу говорити з прибиральником. Для Дмитра все було цікавим і новим. Перед його очима відкривалася нова

перспектива. Раптом чоловік усвідомив, чому його життя руйнувалося: у ньому не було місця для Бога.

– Бог дуже любить вас, Дмитре Васильовичу, – сказав Леонід, – і може здійснити чудо у вашому житті, якщо ви дозволите Йому.

– Чи можемо ми продовжити розмову під час обідньої перерви?

– Звичайно. Я буду на своєму робочому місці.

Дмитро мав уранці стільки справ, що час пролетів непомітно. Коли він подивився на годинник, стрілки вже перемістилися за тринадцяту годину. Він покликав Леоніда, і той прийшов із Біблією.

– Яка в тебе освіта? – поцікавився Дмитро.

– Я закінчив лише середню школу та не мав можливості навчатися далі.

– Де ж ти так добре вивчив Біблію?

– Щоб знати Слово Боже, не обов'язково бути вченим.

– Цікаво... Уранці ти говорив, що проводиш час із Богом. Розкажи докладніше.

– Людина – як машина, Дмитре Васильовичу. Їй необхідне паливо, щоб жити. Жодна машина не поїде, якщо її не заправити паливом. Бог наповнює людину. У Ньому – життя, мудрість, рівновага. Тільки Він здатний дарувати нам щастя і зробити нас переможцями. Проводячи час із Ним, ми немов наповнюємо наш бак бензином.

– А субота має до цього відношення?

– Так, звичайно. Протягом тижня нам доводиться працювати, і наше спілкування з Богом у будні дні не настільки тривале, як хотілося б. Але Бог знає, що нам необхідно зарядитися енергією, аби жити насиченим життям. Тому Він дав нам суботу. Ми повністю присвячуємо цей день Йому. Субота свята не тому, що ми перестаємо працювати, а тому, що спілкуємося з Богом. Життя християнина зосереджується на Христі, а

Субота – це знак вірності Господові: "І святить суботи Мої, і вони стануть знаком поміж Мною та між вами, щоб пізнати, що Я – Господь, Бог ваш!"

не на суботі. А сьомого дня ми дотримуємося просто тому, що любимо Господа і щасливі з Ним.

– Як ти дійшов таких висновків?

– У Біблії сказано, що субота – це знак вірності Господу: «І святить суботи Мої, і вони стануть знаком поміж Мною та між вами, щоб пізнати, що Я – Господь, Бог ваш!» (Книга Єзекіїля 20:20). Дотримання суботи – це питання віри. Людям необхідно пізнати благословення суботнього спокою, усвідомити свою залежності від Бога – нашого Творця, Викупителя і Спасителя.

– Це знак любові...

– Так, знак любові та спасіння.

– Спасіння?

– Саме так. Послухайте: четверта заповідь викладена в Біблії двічі: у 20-му розділі книги Вихід та в 5-му розділі книги Повторення Закону, і в цих уривках наводяться різні причини дотримання суботи. У книзі Вихід у 20-му розділі причиною назване творіння: «Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вихід 20:11). А в Повторенні Закону причиною визначено не тільки творіння, а й спасіння: «І будеш пам'ятати, що був ти рабом в єгипетському краї, і вивів тебе Господь, Бог твій, звідти сильною рукою та витягненим раменом, тому наказав тобі Господь, Бог твій, святкувати суботній день» (Повторення Закону 5:15). Отже, Бог – наш Творець і Викупитель. Тільки Бог спроможний творити, і лише Він може викупити. Субота – це пам'ятник творінню й викупленню.

– Мушу визнати, я дуже здивований...

– Я радий, Дмитре Васильовичу. Мені ще хотілося б розповісти вам про чудеса, які Ісус звершував у суботу.

– Розкажи, будь ласка.

– Ці чудеса Він здійснював, аби показати: метою встановлення суботи як святого дня є спасіння й відновлення людини. Субота – день перемоги над гріхом. Гріх приніс у наш світ біль і смерть. Ісус приніс зцілення й життя. Він здійснив наше спасіння на Голгофі, урочисто вигукнувши: «Звершилося!». У

Божого ворога немає шансів, він переможений. Коли справу викуплення на хресті було завершено, Ісус спочивав у суботу згідно із заповіддю.

Розмова з Леонідом змусила Дмитра по-новому поглянути на світ. Відтоді директор і прибиральник почали приїжджати до офісу на годину раніше, щоб разом вивчати Біблію. Минуло кілька місяців. Грозові хмари, що загрожували життю Дмитра, поступово розвіялися. Довіряючись Богові, він подолав розпач.

*Минали дні, тижні,
місяці, хмари
розсіювалися,
перемогало сонце.*

Якось увечері чоловік зібрав усю свою сім'ю і попросив пробачення.

— Я зруйнував вам життя, — визнав Дмитро, дивлячись в очі рідним і коханим.

Ніхто не зрозумів його слів.

— Людині без Бога нічого дати своїй родині, — пояснив він.

Дружина й діти Perezирнулися, не розуміючи, що відбувається.

— Чи дасте ви мені можливість усе виправити? — запитав Дмитро зі сльозами на очах.

Потім він почав говорити з ними про Божу любов і запитав:

— Чому б нам не зробити суботу днем нашої родини? Давайте присвяtimo цей день Богові. Нехай тепер Він керує нашим життям.

Ніхто нічого не відповів, хоч усі були зворушені.

Минали дні, тижні, місяці, хмари розсіювалися, перемогало сонце.

Чудеса відбуваються. Сьогодні Дмитро та його сім'я здобули єдину надію.

День надії

***Знайди спокій і розраду в день надії!
Дотримання суботи допомагає людині не стати
жертвою стресу.***

1. Субота – особливий день тижня (Буття 2:1-3).
2. Субота була призначена для того, щоб ошчасливити людей (Євангеліє від Марка 2:27, 28).
3. Дотримуючись суботи, ми поклоняємося Творцеві (Вихід 20:8-11).
4. За часів Старого Завіту Божий народ дотримувався суботи (Вихід 16:23; книга Ісаї 58:13; книга Єремії 17:24, 27; книга Єзекіїля 20:12, 20; книга Неемії 13:15-21).
5. Ісус вважав суботу днем поклоніння Богові та служіння ближнім (Євангеліє від Луки 4:16, 31).
6. Смерть Христа не скасовує суботу як день спокою й поклоніння Богові (Євангеліє від Луки 23:53-56).
7. Учні Христа дотримувалися суботи і після Його воскресіння та вознесіння (Дії апостолів 13:14, 27, 42, 44; 17:2; 18:4).
8. Християнин не повинен нехтувати жодною з Десяти Заповідей (Послання Якова 2:10-12).
9. Людські правила і постанови не можна підносити над Божим Словом (Євангеліє від Марка 7:6-13).
10. Субота залишиться днем поклоніння і на Новій Землі (книга Ісаї 66:22, 23).

Розділ 4

ПРИНЦИПИ НАДІЇ

Олександр мріяв стати зіркою. Він хотів засліпити своїм саявом увесь світ. Юнак мріяв про оплески, захоплення, слави.

У своїх снах він бачив, як його тіснять натовпи шанувальників, оточують гарні дівчата, а він роздає автографи, усміхається в об'єктиви камер та під світлом софітів привітально махає рукою захопленим глядачам.

Мрії Олександра здійснилися. Але запаморочення від успіхів тривало недовго. Воно виявилось подібним до метеорита, який за лічені хвилини перетинає небосхил та безповоротно зникає в темряві космосу.

Скільки таких зірок, як Олександр, спалахують і світять, деякі довше, інші менше. Їм аплодують, ними захоплюються, їх майже обожнюють. Але минає час — і дуже скоро про них навіть не згадують.

Трагедія Олександра полягала в тому, що він вважав: зірка може не зважати на жодні правила. Геть заборони, і нехай кожен сам вирішує, що для нього добре.

Врешті-решт він уявив себе абсолютно вільним. Але через деякий час, прокинувшись на лікарняному ліжку, юнак ді-

знався, що приречений на смерть. Йому поставили діагноз: синдром набутого імунного дефіциту (СНІД).

Я знав батька Олександра – Володимира Івановича. Він був щирим віруючим, який прийняв Христа в час трагедії і болю. Чоловік відкрив серце Богові в пошуках зцілення улюбленого сина. Він молився, кликав до Бога, сподівався на диво. Та й сам Олександр навернувся, розкався, попросив у Бога прощення за своє безладне життя. Але смерть усе ж прийшла, неблаганна й неминуча.

Через два роки після смерті сина Володимир Іванович усе ще запитував:

– Чому Бог не зцілив Сашка? Хіба Бог не є любов? Де ж усі обітниці про прощення й викуплення?

Володимир Іванович ще мав пізнати, у чому саме полягає суть Божої турботи про нас. Ніхто не любить нас так, як Господь. Піклуючись про своїх маленьких дітей, люди не дозволяють їм бавитися на автомагістралі або на залізничних коліях. Однак самі діти часто не усвідомлюють небезпеки та не

Закон Божий – це захисний бар'єр, створений Ним з любові до людей.

розуміють, якому ризику піддаються. Тому батьки встановлюють правила: «На проїжджій частині не можна бавитися», «Не ходи по рейках», «Бався у дворі», «Переходи вулицю, тільки уважно подивившись в обидва боки».

Правила існують не для того, щоб обмежити свободу людини, навпаки, у них відображена турбота про безпеку й добробут людини. Батьки люблять дітей, хочуть бачити їх здоровими та щасливими, захищеними й успішними.

Те ж саме чинить Бог щодо людини. Керуючись своїми пристрастями і звичками, люди самі створюють собі проблеми. Але Бог, дбаючи про нас, встановлює правила, аби показати надійний шлях, на якому ми уникнемо страждань і болю. Закон Бога – це захисний бар'єр, створений Ним з любові до людей.

Я часто зустрічаю прекрасних християн, котрі вважають, що Божий Закон був даний для людей Старого Завіту і його поло-

ження неприйнятні для нас, хто перебуває під благодаттю. З іншого боку, є й такі християни, які стверджують, що спастися можна, тільки дотримуючись заповідей. Де ж істина?

Нерідко можна почути думку, що Закон і благодать несумісні, але насправді абсурдно протиставляти Божий Закон і Божу благодать. Бог – автор Закону, але Він і Джерело благодаті. У Бога немає суперечностей.

– Чому адвентисти сьомого дня стільки говорять про Закон? – запитав мене Володимир Іванович, коли ми розмовляли про життя християнина.

– Не тільки адвентисти сьомого дня, – відповів я. – У Новому Завіті Закон згадується 194 рази, а благодать – 155. Якби не було Закону, не було б і благодаті. І те, й інше походить від Господа.

– Справді?

– Апостол Павло пише: «Закон увійшов, щоб намножився переступ. А де намножився гріх, там безмірно виявилася благодать. Щоб так, як гріх запанував через смерть, аби так само й благодать запанувала через праведність для вічного життя через Ісуса Христа, Господа нашого» (Послання до римлян 5:20, 21). Зверніть увагу на вислів: «А де намножився гріх, там безмірно виявилася благодать».

– Мушу визнати, мені не до кінця зрозуміло, чому гріх приводить до безмірного виявлення благодаті.

– Благодать – це вирішення проблеми гріха. Ісус помер на хресті, щоб спасти покаючих грішників. У цьому виявляється благодать. Ісусові не довелося б помирати, якби не було грішників, котрі потребують спасіння. Апостол Павло пише: «Бо Христос, як ми ще були безсилі, у відповідний час помер за нечестивих. Навряд чи хто помре за праведника; хіба, може, хтось за добродійця наважиться померти. Але Бог виявляє Свою любов до нас тим, що Христос за нас помер, коли ми були ще грішниками» (Послання до римлян 5:6-8). Поява гріха вимагала благодаті.

– Я заплутався, – перебив мене Володимир Іванович. – Чому ви, адвентисти, вважаєте, що Закон і благодать є частинами одного і того ж Євангелія?

– Це просто пояснити. Закон має своє місце, а благодать – своє. Не треба їх змішувати. Роль Закону – указати на гріх, а не спасти. «Бо жодне тіло не оправдається ділами Закону, – адже через Закон пізнається гріх!» (Послання до римлян 3:20). Цей вірш зрозумілий: за допомогою Закону ми дізнаємося, що є гріхом. Ніхто ніколи не зможе виправдатися ділами. Закон не призначений для того, щоб спасати. Якщо людина дотримується заповідей, вважаючи, що таким чином здобуває якісь переваги в спасінні, вона помиляється. Закон не спасає.

– Що ж він робить?

– Тільки показує, що таке гріх. Апостол Павло повторює цю думку: «То що ж скажемо? Що Закон – то гріх? Зовсім ні! Але я пізнав гріх тільки через Закон. Я не знав би пожадливість, якби Закон не говорив: Не пожадай» (Послання до римлян 7:7).

– У такому разі наші думки збігаються в тому, що Закон не спасає.

– На всі 100 відсотків. У Біблії наголошується, що ми спасаємося винятково Христовою благодаттю. «Адже ви спасенні благодаттю через віру, і це не від вас, це Божий дар, не від справ, щоб ніхто не хвалився» (Послання до ефесян 2:8, 9).

На цьому етапі бесіди я помітив, як заблищали очі Володимира Івановича. Він радів, що його уявлення про спасіння відповідало біблійному вченню, тому впевнено підсумував:

– А якщо ми спасенні благодаттю, значить немає потреби дотримуватися Закону.

– Прочитаємо, чи думав так і апостол Павло: «То що скажемо? Залишимося в грісі, щоб намножилася благодать? Зовсім ні! Ми, що померли для гріха, як далі будемо жити в ньому?» (Послання до римлян 6:1, 2).

– У цьому вірші сказано, що ми не повинні грішити, але нічого не сказано про дотримання Закону.

– А що таке гріх? «Кожний, хто чинить гріх, чинить і беззаконня, бо гріх є беззаконням» (Перше послання Івана 3:4).

Якщо немає Закону, неможливо говорити про гріх. Від чого нас спасає Ісус? Благодать звільняє нас від гріха, але не скасовує Закон.

Володимир Іванович здавався спантеличеним, але зацікавленим. Доки я читав один біблійний вірш, він знайшов у своїй Біблії інший і сказав:

– Апостол Павло навчає, що заповідь, тобто Закон, несе тільки смерть. Слухайте: «Тож гріх, узявши привід від заповіді, викликав у мені всяку пожадливість; адже гріх без Закону – мертвий. Я жив колись без Закону, а як прийшла заповідь, гріх ожив, а я – помер; тому заповідь, дана для життя, спричинила мені смерть» (Послання до римлян 7:8-10). Зауважили? Коли з'являється заповідь, гріх оживає, а ми помираємо!

– Володимире Івановичу, Біблію потрібно сприймати як єдине ціле. Ми щойно прочитали 8-й, 9-й і початок 10-го вірша. А що сказано в сьомому?

«То що ж скажемо? Що Закон – то гріх? Зовсім ні! Але я пізнав гріх тільки через Закон. Я не знав би пожадливості, якби Закон не говорив: Не пожадай» (Послання до римлян 7:7). Апостол Павло говорить про роль Закону, а в наступних віршах розширює своє пояснення, наголошуючи, що ми не усвідомлювали б гріха, якби не було Закону.

– У цьому вірші сказано: «Тож гріх, узявши привід від заповіді, викликав у мені всяку пожадливість, адже гріх без Закону – мертвий» (Послання до римлян 7:8).

– Усе правильно. Зверніть увагу, що пожадливість викликав не Закон, а гріх. Заповіді тільки визначають, що таке гріх. Іншими словами, заповідь дозволяє людині усвідомити, що вона згрішила, та вказує на те, що є гріхом.

– А чому тоді сказано, що без Закону гріх мертвий?

– Якби не було заповіді, то не було б і усвідомлення гріха, а грішник вважався б невинним.

Володимир Іванович перечитав текст, бажаючи зрозуміти кожне слово. Я продовжив:

Заповідь дозволяє людині усвідомити, що вона згрішила, та вказує на те, що є гріхом.

– Ми прочитали 8-й і 9-й вірші. А що сказано в наступних? Вони пояснюють, що мав на увазі апостол Павло: «Тому заповідь, дана для життя, спричинила мені смерть. Бо гріх, що взяв привід через заповідь, звів мене й умертвив нею. Отже, Закон – святий, і заповідь – свята, праведна та добра. Чи те, що добре, спричинило мені смерть? Зовсім ні! Але гріх, щоб і виявитися гріхом, спричинив мені смерть через добро, аби гріх став надмірно грішним завдяки заповіді» (Послання до римлян 7:10-13).

– Дозвольте, я перечитаю ще раз, – попросив Володимир Іванович.

Він напружено думав. У нього було багато запитань, але він щиро прагнув зрозуміти істину та не відмовлявся вірити в прочитане. Хіба можна заперечити слова апостола про те, що Закон і заповіді святі, праведні, добрі? Нарешті він сказав:

– Але тут сказано не про заповіді із 20-го розділу книги Вихід, а про Божу волю. Десять Заповідей скасовані завдяки смерті Христа на Голгофському хресті.

– Тоді прочитаємо, що сказав Ісус: «Не думайте, що Я прийшов відмінити Закон або Пророків. Я не прийшов відмінити, але сповнити. Запевняю вас: доки будуть існувати небо й земля, жодна йота, жодна риска із Закону не зникне – все збудеться» (Євангеліє від Матвія 5:17, 18).

Мій співрозмовник відреагував миттєво:

– Ось, ви самі прочитали: «...все збудеться». А збулося на хресті. Апостол Павло говорить, що Христос знищив «розписку стосовно нас, яка своїми приписами була проти нас, Він забрав її з-поміж нас і прибав до хреста. Скинувши начальства і влади, Він відважно викрив їх і переміг у Собі. Тому хай ніхто не судить вас за їжу, чи за напій, чи за участь у святі, чи за новомісяччя, чи за суботи, адже це – тінь майбутнього та тіло Христове» (Послання до колосян 2:14-17).

Прочитавши текст, Володимир Іванович допитливо подивився на мене. Одна частина цього апостольського висловлювання, а саме: «...знищивши розписку стосовно нас, яка своїми приписами була проти нас, Він забрав її з-поміж нас

і прибив до хреста», здавалося, доводила, що на хресті Ісус скасував Закон. Я сказав:

– Давайте проаналізуємо, про що насправді йдеться. Апостол Павло пише про борги, які свідчили проти нас. Що це за борги? Павло сам пояснює: «Адже це – тінь майбутнього», а реальність – у Христі. Що це за тінь? Релігійні ритуали, які символізували Христа.

– Що це за ритуали?

– Щоразу, коли ізраїльтяни приносили в жертву вівцю або іншу тварину, вона ставала символом Божого Агнця, що на Себе бере гріх світу (Євангеліє від Івана 1:29). Автор Послання до євреїв ясно пише про це: «Отож, треба було, щоб подоби небесних речей отак очищалися, а саме небесне – жертвами, які кращі від цих. Бо Христос увійшов не в рукотворну святиню, яка відображала істинну, але в саме небо, щоб тепер з'явитися перед Божим обличчям за нас. І не для того, аби багато разів приносити Себе, як первосвященик, входячи щороку до святині з чужою кров'ю, – у такому випадку від створення світу Він мав би багато разів страждати. Тепер же Він з'явився один раз наприкінці віків, щоб Своєю жертвою виявити гріх» (Послання до євреїв 9:23-26).

– Однак усе це закінчилося на хресті!

– Звичайно, закінчилося. Приписи закону, які Христос знищив на хресті, – це постанови про жертви та інші церемонії, призначені для часів Старого Завіту. Після смерті Ісуса на Голгофі немає більше потреби в цих жертвах, оскільки Син Божий Сам став жертвою. Проте це аж ніяк не стосується Десяти Заповідей, перерахованих у 20-му розділі книги Вихід.

– Як же не стосується? Ось тут сказано: «Тому хай ніхто не судить вас за їжу, чи за напій, чи за участь у святі, чи за новомісяччя, чи за суботи, адже це – тінь майбутнього та тіло Христове» (Послання до колосян 2:16, 17). Хіба в четвертій заповіді Божого Закону не говориться про суботу?

– Так, говориться про суботу. Але суботою в Біблії названі не тільки кожен сьомий день тижня, а й річні свята. Якщо уважно прочитати цей текст, то можна побачити, що

в ньому йдеться саме про річні свята. Вони справді були «тінню майбутнього», оскільки були частиною старозавітних ритуальних постанов. Але тут не йдеться про Десять Заповідей.

– Я якось не замислювався над цим.

– Апостол Яків проливає світло на це питання: «Бо хто весь Закон виконує, а згрішить в одному, той став винним у всьому; бо Хто сказав: Не чини перелюбу, – Той сказав і: Не вбивай! Коли ж не чиниш перелюбу, а вбиваєш, ти став порушником Закону» (Послання Якова 2:10, 11). Про який Закон говорить у тексті апостол Яків?

– Про Закон із 20-го розділу книги Вихід.

– Євангеліє спасає, дорогий друже, спасає нас від гріха. Дивіться, що пише апостол Павло: «Тож хай гріх не панує над вами, бо ви не під Законом, а під благодаттю. То що, будемо грішити, бо ми не під Законом, а під благодаттю? Зовсім ні!» (Послання до римлян 6:14, 15).

– І що тепер? Адже тут сказано, що ми перебуваємо не під Законом, а під благодаттю, – підняв брови Володимир Іванович.

– Завдяки благодаті Ісуса Христа ми не перебуваємо під осудом Закону. Кров Спасителя змиває наші гріхи, так що Закон не може засудити нас. Однак апостол запитує: «То що, будемо грішити, бо ми не під Законом, а під благодаттю?» І відразу відповідає: «Зовсім ні!».

– Так, справді, якщо подивитися із цієї точки зору...

– А яка ще точка зору може бути? Ось слова апостола Павла: «То що, ми скасовуємо Закон вірою? Зовсім ні! Ми утверджуємо Закон!» (Послання до римлян 3:31).

– Не може бути! Я ніколи не читав цього вірша!

– Християни покликані дотримуватися Божого Закону. Закон засуджує тільки тих, хто порушує його. Наприклад, вам не доведеться платити штраф за перевищення швидкості, якщо ви не порушуєте швидкісний режим.

– Значить, перебування під благодаттю не дозволяє нам порушувати Закон?

– Абсолютно правильно.

Мій співрозмовник, здавалося, був здивований. Дух Божий працював у його серці, і він підкорився Його впливу. Питання полягало не в тому, хто правий, а хто помилявся, і не в тому, хто перемагав у суперечці, а хто зазнав поразки. Це було питання життя і смерті, оскільки християнський досвід – це постійне зростання. Зростати – значить навчатися, а щоб навчитися чогось, потрібно вийти за межі знайомої території та вирушити в плавання океаном невідомого. Звичайно, це лякає. Можливо, саме тому багато хто відмовляється зростати.

Але Володимир Іванович був не такою людиною. Він бажав навчатися й пізнавати, тому поставив мені ще одне запитання:

– Усе, сказане вами, звучить логічно, але що ви думаєте про Послання до галатів? Чи не здається вам, що в ньому апостол Павло виступає проти Закону?

– Так, деякі християни вважають, що це Послання містить аргументи про те, ніби Закон втратив силу.

– Саме так.

– Апостол Павло написав це Послання, щоб вирішити доктринальну проблему, яка виникла в християнській громаді Галатії. Проблема виникла через неправильну інтерпретацію призначення Закону. Багато християн, навернені з юдаїзму, навчали, що людину спасає дотримання Закону, і апостол рішуче виступив проти такої ідеї.

– Але ж така проблема виникала не тільки в галатів, – зазначив Володимир Іванович.

– Так, законництво було і залишається проблемою для багатьох людей протягом століть і навіть у наші дні.

– А що саме відбувалося за часів апостола Павла?

– Апостол заснував громаду в Галатії близько 50-го року нашої ери. Через кілька років, приблизно в 55-му році, доки

Зростати – значить навчатися, а щоб навчитися чогось, потрібно вийти за межі знайомої території та вирушити в плавання океаном невідомого. Звичайно, це лякає. Можливо, саме тому багато хто відмовляється зростати.

апостол Павло перебував у Ефесі, до нього дійшли вістки про те, що церква в Галатії переживає серйозну кризу.

– І в чому ця криза полягала?

– Проповідники, які прийшли з Єрусалима, звинувачували апостола Павла в тому, що він проповідував неповне Євангеліє. Вони навчали: для спасіння недостатньо віри в Христа, а язичники повинні також приймати обряд обрізання, стаючи спочатку юдеями, а потім християнами. І багато хто повірив їм.

– Невже повірили?

– Так, повірили. Але Біблія навчає, що для спасіння людині будь-якої національності необхідно тільки вірити в Христа. Юдеї ж вважали: оскільки саме їхній нації були вручені скрижалі Божого Закону, значить спастися могли тільки вони. А всі інші люди, котрі бажали спастися, повинні пройти через ритуал навернення в юдаїзм – обрізання. На їхню думку, віра не була єдиною умовою спасіння, як навчав Павло та інші апостоли, але потрібно було ще дотримуватися обрядового закону, зокрема обрізання. Отже, висновок: щоб спастися, потрібно спочатку навернутися в юдаїзм. Апостол Павло боровся із цією єрессю.

– Тепер розумію.

– Знаючи все, що відбувалося в Галатії, апостол Павло й надіслав туди своє Послання.

– Він був безкомпромісним із законниками.

– Так. Законники навчають, що людина отримує спасіння і через благодать, і через Закон, у той час як апостол Павло стверджує, що Закон не спасає, натомість вирішальним та остаточним чинником є благодать Христа.

Ми тричі розмовляли з Володимиром Івановичем. Востаннє він прийшов із дружиною та сімнадцятирічною дочкою з такими ж допитливими очима, як у нього. Дочка жадібно ловила кожне слово і все записувала у своєму блокноті.

– Це щоб перечитати вдома, – пояснила вона, усміхаючись.

Через кілька місяців уся сім'я охрестилася. Коли вони входили у воду, хор співав:

*Чудова ласка, що знайшла
Мене у прірві зла,
До ніг Ісуса привела,
Життя нове дала.*

Ця родина знайшла ту єдину надію, про яку говорить
Біблія.

Принципи надії

***Дотримуйся принципів надії, і це допоможе тобі
уникнути болю і страждань!
Живи за заповідями Бога з упевненістю в Його
керівництві!***

1. Закон Божий захищає нас від страждань (Вихід 20:1-17).
2. Бог власноручно написав текст Десяти Заповідей на кам'яних скрижалях (Вихід 31:18).
3. Ісус підтвердив актуальність Божого Закону (Євангеліє від Матвія 5:17).
4. Апостол Павло визнавав значення та святість Десяти Заповідей (Послання до римлян 7:12).
5. Призначення Закону – не спасати, а вказувати на гріх (Послання до римлян 7:7).
6. Віра в Христа не скасовує Закону Божого (Послання до римлян 3:31).
7. Ми покликані дотримуватися Божих заповідей (Перше послання Івана 2:4, 5; 5:2, 3).
8. Народ Божий дотримується Божих заповідей та зберігає віру (книга Об'явлення 14:12).
9. Необхідно дотримуватися всіх Десяти Заповідей, а не якоїсь їхньої частини (Послання Якова 2:10-12; Перше послання Івана 3:4).
10. Послух Божому Заповіду – це природний прояв любові до Бога (Євангеліє від Івана 15:10; 14:15).

Розділ 5

ВІСНИКИ НАДІЇ

Щодня Марині, молодому терапевту, доводилося про-
ходити цією вузькою довгою вулицею. Дівчину не
турбували ані холодна осіння погода, ані дощовий
вечір. Вона йшла, закинувши рюкзачок за плече та наспівую-
чи пісні, вивчені на заняттях із дослідження Біблії.

Марина думала про те, наскільки змінилося її життя. Лише
рік тому вона переїхала до цього міста, намагаючись забути,
як наречений залишив просто біля дверей РАГСу. Їй хотілося
стерти з пам'яті цю сторінку свого життя. Вона повністю за-
нурилася в роботу, але вечорами їй ввижались хижі птахи,
що націлилися в неї своїми дзьобами, і бажання прокинути-
ся вранці зникало. Вона з усіх сил намагалася відігнати не-
приємні химери, але вони продовжували безжалісно руйну-
вати її внутрішній світ.

Коли Марина разом з кількома іншими людьми почала
читати Біблію, їй раптом відкрилися істини, про які вона
нічого раніше не знала. І в міру того як вона заглиблюва-
лася в красу Євангелія, хижі птахи відлітали все далі, зни-
каючи за обрієм.

— Як я могла жити стільки часу, не знаючи всього цього? —
здивовано промовила вона на одній із таких зустрічей.

– Не звинувачуй себе в цьому, – відповів їй один із присутніх, – у світі так багато людей, котрі навіть не знають про існування Біблії.

– Усі ці істини такі прекрасні, їх не можна приховувати, – зауважила Марина.

– А вони і не приховані, – відповів керівник групи, – проблема в тому, що люди не надають їм значення, не звертають на них уваги. Проте кожен, хто зацікавиться, може почути вістку Євангелія.

Того вечора, повертаючись додому, Марина думала про вчорашню зустріч. Присутні роздумували над темою «Чи існують пророки в наші дні?». Сама Марина не вірила, що зараз може з'явитися справжній пророк.

– Сьогодні ми поговоримо про дар пророцтва, – оголосив Георгій – керівник групи з вивчення Біблії.

Їх було дванадцять осіб, усі сиділи з розгорнутими Бібліями в руках. Більшість, як і Марина, лише починали знайомитися зі святою Книгою. Георгій продовжував:

– Прочитаємо, що апостол Павло написав у своєму Посланні: «Не хочу, брати, щоб ви були необізнані з духовни-

ми дарами... І дії різноманітні, а Бог той самий, – Він робить усе в усіх. Кожному дається виявлення Духа на спільну користь. Одному Дух дає слово мудрості, іншому – слово знання тим же Духом, іншому – віру

тим же Духом, іншому – дари оздоровлень тим самим Духом, іншому – робити чудеса, іншому – пророкувати, іншому – розпізнавати духів, іншому – різні мови, іншому – пояснення мов» (Перше послання до коринтян 12:1, 6-10).

– Значить, дар пророцтва – один з духовних дарів? – запитав учитель місцевої початкової школи.

– Так, Біблія навчає, що дар пророцтва – одна з відмітних рис істинної Церкви в останні дні.

– А де про це сказано?

– У книзі Об'явлення: «А змії розлютився на жінку і пішов воювати з рештою її нащадків, які зберігають Божі за-

Дар пророцтва – одна з відмітних рис істинної Церкви в останні дні.

повіді і мають свідчення Ісуса» (Об'явлення 12:17). Змій – це диявол, як пояснюється у 12-му вірші того ж розділу. А жінка – це символ Церкви, як ми зрозуміли, вивчаючи текст книги Буття 3:15. Диявол намагається знищити Церкву, яка зберігає свідчення Ісуса.

– Так, це зрозуміло. Але тут нічого не сказано про дар пророцтва.

– Правильне зауваження. У тексті згадується свідчення Ісуса Христа. Але прочитаймо, що пише апостол Іван: «І я впав до його ніг, щоб уклонитися йому, та він каже мені: Гляди, не роби цього! Я співраб твій та твоїх братів, що мають свідчення Ісуса. Богові вклонися! Бо свідчення Ісуса – це дух пророцтва» (книга Об'явлення 19:10).

– Але що таке дух пророцтва?

– Дух пророцтва – це дар, який виявляється в Божій Церкві. Згідно з прочитаним, у наші дні люди теж можуть отримати дар пророцтва.

– Справді?

– Так, це можливо. Але людина, котра отримує такий дар, не обов'язково стає провидцем, що сповіщає майбутнє. Щоб зрозуміти, хто такий пророк, нам слід згадати Івана Хрестителя. Біблія говорить про нього: «І ти, дитино, будеш названа пророком Всевишнього, бо ти ітимеш перед Господом, щоб приготувати Йому дорогу» (Євангеліє від Луки 1:76).

– Отже, Іван Хреститель був пророком?

– Так, він отримав дар пророцтва. Крім того, Ісус Христос сказав: «Кажу вам, що з-поміж народжених від жінок немає більшого від Івана» (Євангеліє від Луки 7:28). Тобто Ісус порівняв Івана з такими пророками, як Ісаїя, Єремія, Єзекіїл, та заявив, що Іван Хреститель більший за них.

– Але Іван не написав жодної книги, жодного рядка, – здивувався молодий світловолосий хлопець, який завжди дуже уважно слухав пояснення. Трохи ніяковіючи, він запитав:

– Отже, пророк не обов'язково має провіщати майбутнє?

– Зовсім не обов'язково. Єврейське слово, перекладене як «пророк» у Старому Завіті, – це слово «наві», що буквально означає «людина, покликана Богом для особливої місії».

– І що ж це за місія?

– Говорити від імені Бога. Завдання пророка полягає в тому, щоб навчати, наставляти, попереджати, викривати й передавати вістку від Бога. Його місія пов'язана із сьогоденням, минулим та майбутнім. Не завжди всі ці три аспекти виявляються в служінні одного пророка. Може виявлятися і два, і один. Поєднання всіх трьох не є обов'язковою умовою.

Марину зацікавило це обговорення.

– Дане питання стає більш зрозумілим, якщо ми проаналізуємо грецьке слово, яким називають пророків у Новому Завіті. Це слово «профетес», що складається з двох частин. Перша – префікс «про», що означає «за», друга – «фемі», що означає «говорити». Буквальний переклад звучав би так:

*Завдання пророка
полягає в тому,
щоб навчати,
наставляти,
попереджати,
викривати й
передавати
вістку від Бога.*

«говорити за» або «говорити від імені когось». Пророк говорить від імені Бога.

– Георгію, а ти можеш навести нам якийсь приклад? – запитала Марина.

– Звичайно. Згадаймо покликання Мойсея, коли Бог доручив йому вивести ізраїльський народ з Єгипту. Ця історія записана в 4-му розділі книги Вихід. Мойсей заперечив, наголосивши, що він не красномовний і соромиться говорити.

Тоді Бог наказав йому запросити свого брата Аарона, щоб він говорив замість нього: «І ти будеш говорити до нього, і вкладаш слова ці в уста його, а Я буду з устами твоїми й з устами його, і буду навчати вас, що маєте робити. І він буде говорити за тебе до народу. І станеться, він буде тобі устами, а ти будеш йому замість Бога» (Вихід 4:15, 16). Можна сказати, що Мойсей був пророком Бога, а Аарон – пророком Мойсея. Таким є біблійне значення служіння пророка. Основне завдання пророка – не передрікати майбутнє, а наставляти, направляти Божий народ, давати йому поради.

– Так ти хочеш сказати, що й сьогодні є пророки? – підняла брови Марина.

Георгій зняв окуляри, які використовував для читання, подивився на неї та відповів:

– Так, і їхнім завданням не обов'язково буде провіщення майбутніх подій. Послухай, що сказано в наступному вірші: «Улюблені, не кожному духові вірте, але випробовуйте духів, чи від Бога вони, бо багато лжепророків з'явилося у світі» (Перше послання Івана 4:1). Тут сказано, що з'явилося багато лжепророків. А якщо є лжепророки, значить має бути принаймні один істинний пророк.

– А як ми можемо розпізнати істинного пророка? – запитав світловолосий хлопець.

– У Святому Письмі викладені характеристики справжнього пророка.

– Які ж?

– Ось перша характеристика: «Пізнавайте Божого Духа тим, що кожний дух, який визнає, що Ісус Христос прийшов у тілі, є від Бога» (Перше послання Івана 4:2).

– Невже є люди, які не вважають Христа Богом? – здивувалася Марина.

– Здається неймовірним, але так. Під час наших бесід ми читали такі слова: «На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог. Воно на початку було в Бога. Все через Нього постало, і без Нього не постало нічого з того, що постало... І Слово стало тілом, і перебувало між нами, і ми побачили славу Його, – славу як Єдинородного від Отця» (Євангеліє від Івана 1:1-3, 14).

– Отже, якщо хтось говорить, що він пророк, але не вважає Ісуса Христа втіленням Богом, це доводить, що він не справжній пророк?

– Саме так. Але це не єдиний доказ, є й інші. «Стережіться лжепророків, що приходять до вас у овечих шкурах, а всередині – хижі вовки. За їхніми плодами впізнаєте їх. Хіба збирають виноград з тернини або смокви – з будяків? Так усяке добре дерево родить добрі плоди, а погане дерево родить погані плоди» (Євангеліє від Матвія 7:15-17).

– За плодами?

– Так, за плодами. Іншими словами, потрібно дивитися, які результати діяльності цього пророка. Що залишається там, де він проходить, – навернення до Бога, духовне й моральне зростання чи розбрат, розчарування і страждання. Результати праці Божого пророка завжди будуть провадити до добра, інакше ця людина не від Бога.

Група уважно слухала пояснення Георгія. Він читав уривки з Біблії, підтверджуючи сказане. Він часто повторював, що Біблія сама пояснює себе.

*Результати праці
Божого пророка
завжди будуть
провадити до добра,
інакше ця людина не
від Бога.*

– Розглянемо ще один критерій. Прочитайте текст Ісаї 8:20: «До Закону й свідoctва! Як вони не так кажуть, як це, то немає для них зорі ранньої!».

– А про який Закон говорить тут Ісаїя?

– У часи Старого Завіту законом називали Тору, тобто перші п'ять книг Біблії. Якщо ми застосуємо слова пророка до наших днів, то зрозуміємо, що третьою характеристикою істинного пророка є повне узгодження його вчення з Божим Словом.

Марина вже отримала відповідь на своє запитання, але все ж таки поцікавилася:

– А якщо пророк пророкує якісь події?

– Нехай нам відповідь Бог через Мойсея: «Поставлю Пророка для них з-поміж їхніх братів, Такого, як ти, і дам Я слова Свої в уста Його, і Він їм говоритиме все, що Я накажу. І станеться, кожен, хто не слухатиме слів Моїх, що Той Пророк говоритиме Моїм Ім'ям, – Я покараю того. А той пророк, що зухвало відважиться промовляти Моїм Ім'ям слова, яких Я не наказав був йому говорити, і що буде говорити, і що буде говорити ім'ям інших богів, хай помре той пророк. А коли ти скажеш у серці своєму: Як ми пізнаємо те слово, якого Господь не говорив? Що буде говорити той пророк Ім'ям Господа, і не станеться та річ, і не прийде, то це те слово, якого не сказав Господь. У зухвалості говорив його той пророк, і ти не будеш боятися його» (Повторення Закону 18:18-22).

– Якщо виконання пророцтв є характеристикою істинного пророка, то чи може Нострадамус бути одним із них? – запитував учитель початкової школи.

– Якби це було єдиним критерієм, то можна було б дати ствердну відповідь. Однак необхідно враховувати й інші характеристики. Не можна ґрунтуватися лише на одній ознаці. Наприклад, людське тіло характеризується наявністю ніг. Але чи можна стіл вважати людиною, оскільки він теж має ноги?

Усі розсміялися. Георгій умів просто пояснювати речі, які на перший погляд здавалися складними. Марина хотіла дізнатися більше, тому запитала:

– Пророк повинен бути бездоганною людиною, чи не так?

– Щоб відповісти на твоє запитання, давайте подивимося на життя деяких пророків. Перший пророк, згаданий у Біблії, – Авраам. Він був патріархом, духовним лідером свого племені. Коли Авраам прибув до Герару, тамтешній цар Авімелех, побачивши красу Сарри, дружини Авраама, вирішив одружитися з нею. Авраам через страх бути вигнаним з тієї землі сказав, що Сарра – його сестра.

– Ото обманщик! – здивувалася Марина.

– Так. Авраам обманув, і це могло призвести до гріха і Авімелеха, і Сарру. Однак тієї ж ночі Бог явився цареві та сказав: «А тепер верни жінку цього мужа, бо він пророк, і буде молитися за тебе, і живи. А коли ти не вернеш, то знай, що справді помреш ти й усе, що твоє» (Буття 20:7).

– І після такого вчинку Бог продовжує називати Авраама пророком?

– Авжеж. Це перша згадка в Біблії про пророчий дар. Ситуація склалася неприємна, ішлося про обман, який штовхав на гріх інших людей, проте Бог називає Авраама пророком. З цього ми повинні зробити висновок: покликана Богом людина може бути пророком, незважаючи на її помилки й недосконалість.

– Значить Авраам не був досконалим...

– Ні. Біблійні пророки не позбавлені людських вад. Вони просто вірили Богові та постійно покладалися на Нього у своєму житті.

– А я чула, що першим пророком був Мойсей, – зауважила немолода жінка в окулярах.

– Мойсей був першим пророком Ізраїлю, – відповів Георгій. – У Біблії сказано: «І не появився вже в Ізраїлі пророк, як Мойсей, що знав його Господь обличчя в обличчя» (Повторення Закону 34:10). У цьому вірші описаний духовний досвід Мойсея. Він завжди шукав Бога, у найважчі хвилини звертався до Божественної мудрості, і Господь перебував з ним. Однак це не означає, що в Мойсея не виникало проблем. Він був людиною, незважаючи на неймовірну близькість до Бога, і його гріховна природа деколи виявляла себе.

Пророки писали книги, сповіщали про майбутні події, проповідували, наставляли царів, викривали гріхи народу. Усі вони були вісниками Бога і наставниками людей.

– Однак було ж багато інших пророків, – зауважила Марина.

– Звичайно, досить багато. Після смерті Мойсея Бог керував Своїм народом через пророків. Ці Його служителі походили з різних місць та верств, мали різні заняття. Між ними були священики, наприклад, Єзекііль та Єремія. Ісаї й Софонія походили з царського роду, Самуїл був суддею, Даниїл – вищим сановником у Вавилоні, а Осія – селянином.

– Оце так!

– Пророки писали книги, сповіщали про майбутні події, проповідували, наставляли царів, викривали гріхи народу. Усі вони були вісниками Бога і наставниками людей. Вони були святими в тому розумінні, що прагнули до єдності з Богом, але водночас залишалися людьми, як і кожен із нас.

– А я завжди вважала, що пророк непогрішимий, не має вад і не припускається помилок.

– Багато хто так вважає, але Біблія такого не навчає. Наприклад, апостол Яків говорить про пророка Ілля: «Ілля був людиною з подібними до нас нахилами, та помолився молитвою, аби не було дощу, і дощу не було на землі три роки й шість місяців. І він помолився знову, – і небо дало дощ, а зем-

ля зростила свій урожай» (Послання Якова 5:17, 18). Іншими словами, пророки були людьми, які присвятили себе Богові, але все ж таки людьми.

– А чи були жінки-пророчиці?

– Звичайно, були! Я назву вам трьох. Перша – Маріям, про яку в Біблії сказано: «І взяла бубна пророчиця Маріям, сестра Ааронова, а за нею повиходили всі жінки з бубнами та з танцями. І відповіла їм Маріям: “Співайте для Господа, бо дійсно звеличився Він, – коня й верхівця його кинув до моря!» (Вихід 15:20, 21). Ознайомлення з історичним контекстом допомагає нам зрозуміти, що вона була духовним лідером жінок свого народу та керувала жіночим хором. Однак, на жаль, і в її житті є сумний епізод. Вона несправедливо критикувала свого брата Мойсея і внаслідок цього захворіла проказою. Однак Маріям покалася, отримала прощення та цілення. Вона відіграла важливу роль в історії Ізраїлю.

– А хто друга пророчиця?

– Девора. Ось біблійна розповідь про неї: «А Девора-пророчиця, жінка Лаппідота, – вона судила Ізраїля того часу. І сиділа вона під Девориною Пальмою, між Рамою та між Бет-Елом в Єфремових горах, а Ізраїлеві сини приходили до неї на суд» (книга Суддів 4:4, 5). Тобто Девора була суддею, маючи політичну й духовну владу, що в ті часи було надзвичайним фактом. Часи правління суддів – це період духовного занепаду Ізраїлю. І саме під час цієї кризи влади Бог покликав жінку вести ізраїльський народ!

– А третя пророчиця?

– Хулда, радниця царя Йосії. Цікаво, що Хулда здійснювала своє служіння одночасно з пророками Єремією та Софонією, однак Йосія вирішив радитися саме з нею. Безперечно, цар поважав пророче служіння цієї жінки.

– А правда, що в Адвентистській церкві теж була пророчиця?

– Дякую за запитання. Деякі люди неправильно розуміють роль Еллен Уайт в Адвентистській церкві. Вона народилася 26 листопада 1827 року в містечку Горхем у штаті Мен,

США. Вона та її сестра-близнючка були молодшими серед восьми дітей. Їй довелося перервати навчання в школі, оскільки в дев'ятирічному віці вона отримала важку травму, через яку ледь не загинула.

– То вона була пророчицею чи ні?

– Ми віримо, що Еллен Уайт отримувала натхнення від Господа. Вона відповідає всім біблійним ознакам істинного пророка, так що ми можемо стверджувати: Бог обрав цю жінку, аби наставляти Свій народ.

– Однак деякі кажуть, що адвентисти сьомого дня – її послідовники.

– Церква адвентистів сьомого дня керується принципом: «Тільки Писання», тобто ми опираємося винятково на Біблію. Жодна доктрина нашої Церкви не взята з написаного або сказаного Еллен Уайт. Якби навіть вона нічого не сказала, у Церкві були б ті ж самі 28 основних доктрин, які є сьогодні.

– Георгію, тоді що ви можете сказати про цю жінку?

– Протягом 70 років Еллен Уайт передавала вістки, отримані нею від Бога. Вона ніколи не була обрана на жодну керівну посаду, але церковні лідери уважно прислухалися до її порад, які дуже допомогли становленню Церкви, зокрема церковних систем освіти та медицини. Хоч Еллен Уайт не мала медичної освіти, проте результати її служіння були вельми значущими для адвентистських лікарень та санаторіїв у всьому світі.

– А Еллен Уайт писала книги?

– Вона була плідною письменницею. З 1851 року, коли була опублікована її перша книга, вона написала безліч статей, брошур, книг. Одні написані в жанрі роздумів, інші складені з листів, адресованих різним людям та написаних протягом багатьох років. Деякі книги розкривають біблійну історію або історію християнства, розповідають про боротьбу між Христом і сатаною за владу над світом. Еллен Уайт також писала про виховання, освіту, здоровий спосіб життя, духовне зростання та багато інших питань, важливих для Церкви і суспільства. Після її смерті (а вона померла 1915 року) було

опубліковано понад 70 книг. Еллен Уайт – одна з письменниць, твори яких найбільше перекладаються у світі. Наприклад, її книга «Дорога до Христа» перекладена 150 мовами.

– То вона була пророчицею чи ні?

– Так, була в біблійному розумінні цього слова. Але сама вона просила називати її Божою вісницею. Усі її поради повністю узгоджуються з Божим Словом. Вона нічого не віднімала від Священного Писання та нічого не додавала до нього.

Було вже досить пізно, коли всі присутні помолилися і вирушили додому. Марина йшла тихими вулицями, розмірковуючи про все почуте. У своїй спальні вона дістала з тумбочки книгу «Служіння зцілення», подивилася на обкладинку й усміхнулася – автором була Еллен Уайт. Дівчина розгорнула книгу на закладеній сторінці і прочитала: «Христос полюбив нас не тому, що ми першими полюбили Його, але “коли ми були ще грішниками”, Він помер за нас. Він не поводить з нами згідно з нашими провинками. Хоч наші гріхи варті засудження, Він не засуджує нас. З року в рік Бог бачить наші слабкості і незнання, нашу невдячність та непостійність. Незважаючи на наші блукання, запеклість серця, нехтування Божим Святим Словом, Його рука все ще простягнута до нас.

*Благодать – риса
Божого характеру,
виявлена до людських
істот, котрі не
заслужують її.*

Благодать – риса Божого характеру, виявлена до людських істот, котрі не заслуговують її. Ми не шукали її – вона була послана, щоб знайти нас. Бог радіє, зливаючи на нас Свою благодать, не тому, що ми достойні, а через те, що ми абсолютно недостойні. Наша велика потреба в Його милості – єдине, що дозволяє нам одержати її.

Увесь день Господь Бог через Ісуса Христа простягає Свою руку, запрошуючи грішних і занепалих. Він прийме всіх. Він радий бачити кожного. Це Його слава – прощати найбільшого з грішників. Бог відбере здобич у сильного, звільнить полоненого, вихопить головешку з вогню. Господь опустить золотий ланцюг Своєї милості до найнижчих глибин люд-

ського нещастя і піднесе принижену, забруднену гріхом душу» (Служіння зцілення, с. 161).

Марина була зворушена. Ці слова, написані під Божим натхненням, вселяли в неї впевненість. Колись вона приїхала до міста з далекого селища, просто тікаючи від болісної ситуації, але серед мешканців цього міста знайшла втішливу Божу любов. Марина знайшла єдину справжню надію.

Вісники надії

**Бог і сьогодні продовжує навчати нас
через Своїх пророків.
Навчися розпізнавати справжніх пророків Божих.**

1. Бог відкрив таємниці Своїм слугам – пророкам (книга Амоса 3:7).
2. Ісус попереджає про появу лжепророків (Євангеліє від Матвія 7:15; 24:11).
3. І нині, коли історія світу наближається до свого завершення, істинний дар пророцтва супроводжує Божий народ (книга Об'явлення 12:17; 19:10).
4. Зміст пророцтв має бути оцінений у світлі Божого Слова (Перше послання Івана 4:1).
5. Вістка істинного пророка завжди узгоджується зі Святим Письмом (книга Єремії 28:1-9, 15-17).
6. Істинний пророк визнає втіленого Ісуса Христа (Перше послання Івана 4:2).
7. Діяльність Божого пророка завжди приносить добрі плоди (Євангеліє від Матвія 7:15-23).
8. Істинний пророк живе за біблійними принципами та за Божим Законом (книга Ісаї 8:19, 20).
9. Безумовні пророцтва справжнього пророка завжди виконуються (Повторення Закону 18:21, 22).
10. Бог закликає нас дотримуватися настанов Його пророків (книга Приповістей 29:18; Друга хронік 20:20).

Розділ 6

ВЕЛИКА НАДІЯ

Ще вчора Роман прогулювався по саду готелю, насолоджуючись теплим сонячним квітневим днем. Щасливий, він вважав себе абсолютно здоровим і навіть уявити не міг, що до смерті залишалися лічені дні. Потай, але нещадно рак підточував його життя, проте минуло багато часу, перш ніж хвороба дала про себе знати. Коли він ознайомився з результатами медичних аналізів, усередині все ніби обірвалося.

Життя коротке, часто сповнене труднощів і прикрощів, але коли настає його остання година, усі намагаються вхопитися за нього. І Роман не був винятком. Йому виповнилося 50 років – ще не час прощатися із життям. Через два місяці мав народитися перший онук. Коли Роман дізнався, що йому залишилося кілька тижнів життя, його охопив розпач і жах. Віра, яка ледь жевріла та яку він зберігав з дитинства, зникла, і він запитував:

– Де ж Бог? Чому Він дозволив такому статися зі мною?

В останній тиждень життя, коли Роман лежав у лікарні, його відвідав капелан. Сивий чоловік повільно виголосив молитву, яка абсолютно нічого не означала для Романа. Він не довіряв Богові.

Проте один біблійний вірш, прочитаний капеланом, повернув його увагу: «Не хочемо, щоб ви, брати, не знали про померлих, аби не сумували, як і інші, котрі не мають надії... Адже Сам Господь з наказом, при голосі архангела і при Божій сурмі, зійде з неба, – і першими воскреснуть померлі в Христі» (Перше послання до солунян 4:13, 16).

Роман вхопився за цю обітницю, як за промінчик надії. Він запитав:

– Ви хочете сказати, що Христос одного разу повернеться і того дня я воскресну?

– Так написано в Біблії, – кивнув капелан. – Ісус каже: «Хай не тривожиться ваше серце: вірте в Бога і в Мене вірте. В домі Мого Отця багато осель. А якби не так, то Я сказав би вам, оскільки йду приготувати вам місце. І коли піду та приготую вам місце, то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоб де Я, там і ви були» (Євангеліє від Івана 14:1-3).

Не можна сказати, що Роман був невіруючим, проте релігією не цікавився. Батьки Романа були християнами і щонеділі водили його до церкви на богослужіння. Однак роки спливали, і в університетські роки Бог став для нього чимось на зразок амулета, про який згадуєш, коли виникають труднощі. А тепер, фактично приречений на смерть, Роман відчував себе залишеним Богом.

– Хіба можна вірити тому, що сказано в Біблії? – обурився він.

– Подумайте, Романе, – відповів капелан, – у Біблії записано понад 3 000 обітниць. І кожна з них може перевернути життя того, хто вірить.

– Так багато обітниць?

– Так. Серед них є умовні і безумовні обітници. Обітниця про Другий прихід Ісуса Христа безумовна. Господь обов'язково прийде у визначений Ним час.

– Ви говорите про реальний Прихід Христа?

*Життя коротке,
часто сповнене
труднощів і
прикроців, але
коли настає його
остання година,
усі намагаються
вхопитися за нього.*

– Так. Люди можуть вірити чи не вірити в це, але Він приїде, коли настане відповідний час. Справжні християни з нетерпінням очікують виконання цієї обітниці. Тільки в Новому Завіті про повернення Ісуса згадується близько 300 разів. Ісус повернеться, історія гріха закінчиться, і на Землі зникнуть біль, страждання, несправедливість.

Остання фраза зворушила Романа, і він запитав:

– І коли ж Він повернеться?

– Послухайте, що Сам Христос відповів на це запитання: «Про той же день і годину не знає ніхто: ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець» (Євангеліє від Матвія 24:36).

– Значить, цього ніхто не знає?

*Ісус повернеться,
історія гріха
закінчиться, і на
Землі зникнуть
біль, страждання,
несправедливість.*

– Ніхто. Проте нам відомі ознаки наближення цієї події. Ісус, живучи на Землі, сказав: «Бо повстане народ проти народу, і царство піде на царство, і буде голод, і пошесті, і землетруси в різних місцях... і повстануть численні лжепророки, і зведуть багатьох; і через поширення беззаконня охолоне любов багатьох... Від смоків-

ниці навчиться притчі: коли вже її бруньки стають м'якими і випускають листя, знаєте, що близько літо; так і ви, коли все це побачите, знайте, що близько, вже при дверях. Запевняю вас: не мине цей рід, як усе це збудеться» (Євангеліє від Матвія 24:7, 11, 12, 32-34). Хіба ці слова – не опис нинішньої ситуації у світі?

Роман відчував слабкість після медичних процедур, його тіло руйнувалося зсередини, але діалог з капеланом підбадьорював його.

– Яким буде цей Прихід? – із цікавістю запитав він.

– Він буде видимим і реальним. Усі люди побачать його. Коли Ісус підносився на Небо, Його учні засмутилися, побачивши, як Учитель віддаляється від них. У той момент з'явилися два ангели і сказали їм: «Галилейські мужі, чого стоїте і дивляєтеся в небо? Цей Ісус, що вознісся від вас на небо, прийде так само, як оце ви бачили, коли Він відходив

на небо!» (Дії апостолів 1:11). Учні ясно бачили, як Ісус підносився. Настільки ж видимим буде і Його повернення. Сам Христос сказав: «Отже, коли вам скажуть: Ось Він у пустині! — не виходьте; Ось Він у потайних кімнатах! — не вірте; адже як блискавка виходить зі сходу і з'являється аж на заході, таким буде й прихід Сина Людського... І тоді з'явиться ознака Сина Людського на небі, і заголосять усі племена землі, й побачать Сина Людського, що йде на хмарах небесних з великою силою і славою» (Євангеліє від Матвія 24:26, 27, 30).

— А я чув, як деякі стверджують, що Христос уже повернувся, але тільки праведники можуть бачити Його очима віри.

— Справді, деякі люди так думають, але Святе Письмо повідомляє: «Ось Він іде з хмарами! І побачить Його кожне око, і ті, що Його прокололи; і голоситимуть за Ним усі племена землі. Так, амінь!» (Книга Об'явлення 1:7).

— А хто це: «ті, що Його прокололи»?

— Це люди, котрі завдали Ісусові ран, коли Він був прибитий до хреста. Вони воскреснуть перед Його Приходом, аби побачити, як Він повертається в славі. Так що Другий прихід не буде таємним.

— Отже, не буде так, що одних Бог візьме, а інших залишить? — долучився до розмови Руслан, син Романа. Він був присутній на цій зустрічі, але досі мовчав.

— Ідея таємного піднесення виникла через неправильне розуміння однієї фрази в пророчій проповіді Ісуса. У тексті сказано: «Бо так, як у ті дні перед потопом їли й пили, одружувалися і виходили заміж — аж до того дня, як Ной увійшов у ковчег, і ніхто не знав; аж ось прийшов потоп і забрав усіх, — таким буде і прихід Сина Людського. Тоді двоє будуть у полі: один буде забраний, а один залишиться; дві будуть молоти на жорнах: одна буде забрана, а одна залишиться. Отже, пильнуйте, бо не знаєте, в який день прийде ваш Господь» (Євангеліє від Матвія 24:38-42).

— А ви можете пояснити цей текст? — знову запитав Руслан.

— Так, звичайно. Біблія — цілісна книга, і її потрібно розуміти в її ж власному контексті. Наприклад, яка основна тема 24-го розділу Євангелія від Матвія?

– Другий прихід Христа, – швидко відповів юнак, котрий тепер, здавалося, захопився розмовою більше, ніж батько. Роман із подивом дивився на сина.

– Правильно, – підтвердив капелан, – 24-й розділ зосереджений на поверненні Ісуса й ознаках, які передують йому. У 38-му вірші сказано, що дні перед Приходом будуть подібні до днів перед потопом, коли люди повністю ігнорували застереження щодо потопу. Вони жили звичним життям: їли, пили, навчалися, працювали, одружувалися, купували, продавали. Вони не думали про прийдешнє лихо, доки раптово не почався потоп. Урятувалося вісім осіб, а інші залишилися посеред бурхливих вод потопу.

– Але ж у 40-му вірші сказано, що двоє будуть у полі, один візьметься, а другий залишиться, – нагадав Руслан.

– Так, усе правильно. У вірші акцентується увага на раптовості Другого приходу, ніхто не знає, коли він відбудеться. Тому необхідно бути постійно готовим, адже готовий візьметься на Небо, а неготовий залишиться. Однак усе це відбудеться лише при Другому приході, тому Христос сказав: «І тоді з'явиться ознака Сина Людського на небі, і заголосять усі племена землі й побачать Сина Людського, що йде на хмарах небесних з великою силою і славою; і з гучною сурмою пошле Своїх ангелів, і зберуть Його вибраних з чотирьох вітрів, з одного кінця неба до другого» (Євангеліє від Матвія 24:30, 31). Не буде таємного піднесення, Прихід буде явним для всіх.

– І ангели «зберуть» вибраних, коли Христос повернеться на Землю?

– Так. Зобразивши жінок, що мелють зерно, та чоловіків, які працюють у полі, Ісус сказав: «Тому й ви будьте готові, бо Син Людський приходить у ту годину, про яку й не думаєте» (Євангеліє від Матвія 24:44). Господь знову зауважив необхідність приготування до Другого приходу. Хто виявиться не готовий, той, на жаль, залишиться.

– Досить страшна перспектива, – зауважив Роман, підвівшись із ліжка.

– Страшна? Чому? Це буде найкращий день для Божих дітей! Від часу появи гріха людство блукає, як пустелею,

відчуваючи спрагу за кращим світом. Безліч Божих дітей померло, так і не побачивши здійснення своєї надії. Послухайте, що пише апостол Павло: «І що ще скажу? Бо мені не стане часу, як розповідатиму про Гедеона, Варака, Самсона, Єфтая, Давида, Самуїла та про інших пророків, які вірою перемогли царства, чинили справедливість, одержали обітниці, замкнули лев'ячі пащі, згасили силу вогню, втекли від вістря меча, одужали від недуги, були сильними у війні, обернули до втечі полки чужинців. Жінки одержували своїх померлих через воскресіння; інші були закатовані, не отримавши звільнення, щоб досягнути краще воскресіння. Ще інші зазнали знущань і побоїв, а також кайданів і ув'язнення. Їх каменували, перепилювали навіпіл, вони вмирили, зарубані мечем, тинялися в овечих і козячих шкурах – збідовані, знедолені, покривджені. Ті, яких світ не був гідний, тинялися в пустинях, у горах, у печерах, у земних яругах. І всі вони, засвідчені вірою, не одержали обітниці» (Послання до євреїв 11:32-39).

– Стільки людей страждали, чекаючи на виконання обітниці, але так нічого й не отримали. Хіба це справедливо?

– Вони не залишаться без нагороди, адже Христос повернеться, прозвучить сурма, і всі померлі в Христі воскреснуть, щоб зустріти Спасителя. «І скажуть в той день: Це наш Бог, що на Нього ми мали надію – і Він спас нас! Це Господь, що на Нього ми мали надію, – тішмося ж ми та радіймо спасінням Його!» (Книга Ісаї 25:9).

Роман мовчав, по його щоці скотилася сльоза. Це не був смуток, у його очах світилася надія. Він запитав:

– Ви хочете сказати, що і я можу бути спасеним?

– Я впевнений у цьому. Божі слова й обітниці спрямовані до всіх, і до вас також.

Руслан підсів до батька й узяв його за руку. Вони завжди були хорошими друзями. Капелан подивився на них і сказав:

– Послухайте, що написав апостол Павло в Посланні до коринтян: «Ось кажу вам таємницю: не всі ми впокоїмося, але всі переінімімося, – раптово, миттєво, при останній сурмі; вона засурмить – і мертві воскреснуть нетлінними, а ми

перемінімося. Адже це тлінне має зодягнутися в нетління, і це смертне має зодягнутися в безсмертя. Коли ж це тлінне зодягнеться в нетління, а смертне зодягнеться в безсмертя, тоді збудуться написані слова: Смерть поглинута перемогою!» (Перше послання до коринтян 15:51-54).

– Це чудово. Дякую, – сказав розчулений Роман.

– А чому Христос досі ще не повернувся? – запитав син.

– Бог є любов, тому звертається до всіх людей, щоб вони прийняли спасіння. Апостол Петро говорить про це: «Не бартися Господь з обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання, але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття. А Господній день прийде, мов злодій уночі, коли небо з гуркотом пройде, а розпечені стихії розплавляться, і земля та діла, що на ній, згорять» (Друге послання Петра 3:9, 10).

– Схоже на фільм-катастрофу...

– Думаю, що людської уяви недостатньо для опису цієї події. У той час як люди, котрі прийняли Ісуса Христа як свого Спасителя, радісно піднесуть руки до неба, ті, хто відкинув Божу любов, нарешті усвідомлять, якої фатальної помилки припустилися та наскільки жажливі наслідки їхнього вибору. Це описано в книзі Об'явлення: «І я глянув, коли Він відкрив шосту печать. І був великий землетрус, і сонце стало темне, як той волосяний міх, а весь місяць став, наче кров. І небесні зорі попадали на землю, як смоківниця скидає свої плоди від сильного пориву вітру. І небо відійшло, згорнувшись, як сувій; і кожна гора та острів зрушилися зі своїх місць. А земні царі, і вельможі, і тисяцькі, і багатії, і сильні, і кожний раб, і кожний вільний сховалися в печерах та в гірських ущелинах, гукаючи до гір та до скель: Упадіть на нас і сховайте нас від обличчя Того, Хто сидить на престолі, та від гніву Агнца! Бо прийшов великий день Його гніву, – і хто може встояти?» (Книга Об'явлення 6:12-17).

Руслан перебував під враженням від останнього біблійного тексту. Він узяв Біблію, щоб самому перечитати почуте. Потім сказав:

– Але це зовсім не схоже на Бога любові!

– Розумієш, Руслане, саме це й необхідно усвідомити. Відкидаючи Бога, людина відмовляється від життя і ступає на територію смерті. У Біблії записані такі слова: «Скажи їм: Як живий Я, – говорить Господь Бог, – не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити! Наверніться, наверніться з ваших злих доріг, і нащо вам умирати, доме Ізраїлів?» (Книга Єзекиїля 33:11). Бог невтомно кличе нас. Багато хто приймає Його за прошення, але інші, на жаль, відкидають.

– Це правда...

– Деякі люди не тільки не вірять самі, а й насміхаються над віруючими. Тому апостол Петро стверджує: «Знайте насамперед те, що в останні дні прийдуть з насмішками кепкуни, які живуть за власними пожаданнями і скажуть: Де обітниця Його приходу? Бо відколи впокоїлися батьки, все залишається так, як від початку творення!» (Друге послання Петра 3:3, 4). Хіба ми не чуємо таких заяв сьогодні?

Батько й син перезирнулися. Вони проходили через важкий період життя і щиро хотіли зрозуміти, що відбувається. Вони ніколи не були прихожанами жодної церкви, а того дня погодилися на візит капелана просто з увічливості. Однак під час бесіди обидва зацікавилися Божою вісткою. Істини, про які вони раніше не знали, захопили їх.

– Як ми могли жити, нічого не знаючи про це? – запитав Роман.

– Це не проблема. Головне, що зараз ви зрозуміли: можна жити з надією. Повернення Ісуса – це кінець історії гріха, це здійснення надії на спасіння багатьох людей. Адже якщо Христос не повернеться, то про яке спасіння можна говорити? Нині, навіть прийнявши спасіння в Христі, ми все ще зазнаємо болю і страждань, але так не може тривати вічно. Повернення Ісуса Христа назавжди покладе край гріху.

Найбільше Романа і Руслана хвилювало питання про те, чому Господь так зволікає. На це капелан відповів:

– Надія – невід'ємна складова буття людини. Коли Бог пообіцяв Адамові та Єві, що в жінки народиться син, який стане Викупителем, вони подумали, що йдеться про їхнього

первістка Каїна. Відтоді кожний народжений хлопчик став надією людства. Усі жінки мріяли народити Месію. Проте минуло багато поколінь, перш ніж народився Ісус. Щось схоже відбувається і в наші дні. Відколи Ісус сказав: «Знову прийду» (Євангеліє від Івана 14:3), людство очікує. Апостоли сподівалися, що Ісус повернеться за їхнього життя, але померли, не побачивши виконання обітниці.

Руслан висловив свої почуття:

– Я ніяк не можу зрозуміти, чому Ісус пообіцяв скоро повернутися, а Його Прихід постійно відкладається.

– Це уявна суперечність, – відповів капелан. – Апостол Іван наводить слова Господа в книзі Об'явлення: «Тож незабаром приходжу. Блаженний, хто зберігає слова пророцтва цієї книги!» (Книга Об'явлення 22:7). Ще раніше ангел говорив апостолу: «Це слова вірні та істинні» (книга Об'явлення 22:6).

*Настане день, коли
Господь забере
Своїх дітей до
Свого Царства.
Тому сьогодні ще є
час для прийняття
рішення, прийняття
Євангелія.*

Чому Христос досі не повернувся? Можливо, проблема полягає в людському сприйнятті часу. Для людини 100 років – тривалий період, але Бог не обмежений часом. З іншого боку, потрібно пам'ятати: Бог бажає, щоб усі люди навернулися до Нього. Однак настане день, коли Господь забере Своїх дітей до Свого Царства. Тому сьогодні ще є час для прийняття рішення, прийняття Євангелія.

Перш ніж попрощатися з капеланом, Роман довірливо сказав йому:

– Життя підносить нам сюрпризи, про які ми і подумати не могли. Я стільки разів за своє життя чув про Біблію, але ніколи в мене не виникало бажання дізнатися більше. Я жив, працював, старався, щоб моя сім'я, мої діти були щасливі, а на думки про Бога не вистачало часу. Сьогодні мимоволі я опинився віч-на-віч із Біблією та зрозумів, скільки втратив.

– Важливо те, що зараз ви відгукнулися на заклик Ісуса. Роман подивився на сина і сказав:

– Сину, читай Біблію. Для тебе ще є час. Розкажи ці істини нашій сім'ї.

Руслан нічого не відповів, просто стиснув руку батька.

Через п'ять днів після бесіди з капеланом Роман помер спокійно, з надією в серці. Його похорони були сповнені світлого смутку й надії. У вечірнє небо, осяяне променями призахідного сонця, прозвучав гімн, виконаний церковним хором:

*В день, коли труба Господня
Нас збере від зла й незгод,
Чи зустрінемось ми в Небі
Біля вод, чистих вод?
Як на той бенкет весільний
Приведе Ісус Христос
Свій незліченний, викуплений народ.*

Дружина Романа, обидва його сини й невістки почали вивчати Біблію. Їхнє життя наповнилося славною єдиною надією.

Велика надія

Отримай радість, живучи надією! Божі діти з надією очікують Другого приходу Христа.

1. Христос обіцяв повернутися за тими, хто вірить у Нього (Євангеліє від Івана 14:1-3).
2. Безліч ознак указує на те, що Другий прихід близько (Євангеліє від Матвія 24:4-7, 10-12, 24, 29).
3. Людям не дано знати точний час Приходу Христа (Євангеліє від Матвія 24:36).
4. Прихід Христа побачать усі (книга Об'явлення 1:17).
5. Для багатьох Прихід Христа буде несподіваним (Євангеліє від Матвія 24:38-46).
6. При Другому приході Христа віруючі в Нього зазнають перетворення (Перше послання до коринтян 15:51-54; Перше послання до солунян 4:16, 17).
7. Віруючі в Ісуса надзвичайно радітимуть його Приходу (книга Ісаї 25:9).
8. Невіруючих у Христа охопить жах (книга Об'явлення 6:12-17).
9. Бог бажає спасти всіх, тому чекає, щоб якомога більше людей прийняло Його прощення (Друге послання Петра 3:9, 10).
10. Останні слова Христа закликають нас готуватися до Його скорого повернення (книга Об'явлення 22:12-14, 20).

Розділ 7

НАДІЯ НА ВОСКРЕСІННЯ

Михайло орендував той загадковий дім, вважаючи, що в ньому зможе спокійно займатися письменництвом. За фахом він був журналістом, нещодавно вийшов на пенсію та вирішив розповісти про себе, перш ніж смерть постукає до його дверей. У домі вже багато років ніхто не проживав. Сусіди шепотілися, що він зачарований, але літній журналіст не вірив у духів. Крім того, краєвид, що відкривався з вікна кабінету, надихав його.

У перші дні на новому місці Михайло чув якісь дивні звуки, особливо ночами, але, вирішивши, що це плід його уяви, яка розбурхалася під впливом почутих розповідей про привидів, не надав цьому явищу жодного значення.

Приблизно через тиждень він, сидячи на старовинному дивані, пив лимонад та розглядав велику вицвілу фотографію на протилежній стіні. Увагу Михайла привернуло обличчя однієї з жінок, оскільки вона була дуже схожа на його дружину, що померла шість років тому. Він підійшов, аби краще розгледіти її, і був вражений схожістю. Але здивування змінилося жахом, коли жінка на фотографії усміхнулася й підморгнула йому. Журналіст відскочив від стіни, і першим

його бажанням було втікати геть, та він опанував себе. До того ж цікавість узяла гору над страхом, і він знову підійшов до фотографії.

Була шоста година, сутеніло. Світло в домі ще не було ввімкнуте, і все здавалося таємничим та моторошним. Серце Михайла прискорено билось. Чи справді жінка на фотографії усміхнулася йому чи все це – плід його уяви?

Наступними днями Михайло, усе ще перебуваючи під враженням пережитого, ніяк не міг зосередитися на роботі. Відкривши на комп'ютері папку із сімейним фотоархівом, він почав його переглядати. Погляд журналіста затримався на одній фотографії, де вони з Лізою, його померлою дружиною, щасливо усміхалися. І в цей момент чоловік почув голос коханої:

– Не бійся, любий, я прийшла до тебе, щоб ми разом написали твої мемуари.

Михайло не знав, що й подумати, його охопила паніка. Він спробував не слухати голос, але страх поступово відступав. Через шість місяців журналіст упевнено стверджував, що Ліза з'являється йому і допомагає писати книгу.

– Тепер ніхто не зможе переконати мене в тому, що мертві не продовжують існувати, – заявляв він, спираючись на власний досвід.

Тема життя після смерті завжди хвилювала людей. Але особливу популярність вона набула в наші дні. Одного разу я розмовляв про Біблію з групою студентів і один із них розповів свою історію, подібну до історії Михайла, а потім запитав:

– А що Біблія говорить про це?

Я розгорнув Біблію і прочитав:

– «Бо знають живі, що помруть, а померлі нічого не знають, і заплати немає вже їм, – бо забута і пам'ять про них, і їхнє кохання, і їхня ненависть, та заздрощі їхні загинули вже, і нема вже їм частки навіки ні в чому, що під сонцем тим діється!.. Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби, бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані

знання, ані мудрости!» (Книга Еклезіяста 9:5, 6, 10). Згідно із цим біблійним твердженням, померлі нічого не знають, оскільки в день смерті зникають усі думки, бажання та свідомість людини.

— Але як це можливо? — запитала кароока дівчина, що зацікавилася темою. — Мене завжди переконували: коли людина помирає, її душа продовжує існувати.

— Щоб зрозуміти це питання, необхідно знати, як була створена людина. Біблія повідомляє: «І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, — і стала людина живою душею» (Буття 2:7). Згідно з біблійною розповіддю, Бог створив людину із землі. Адам мав мозок, однак ще не думав, мав легені, але ще не дихав, мав серце, проте воно не працювало. Коли ж Бог вдихнув у нього дихання життя, Адам став «живою душею», що біблійною мовою означає «жива людина».

— Ви хочете сказати, що людина — це поєднання елементів землі та Божественного дихання? — уточнила дівчина.

— Саме так. А коли людина помирає, усе відбувається у зворотному порядку: дихання життя, яке дехто називає духом, повертається до Бога, а тіло — у землю. Соломон радить пам'ятати про Творця за життя, перш ніж «вернеться порошок у землю, як був, а дух вернеться знову до Бога, що дав був його!» (Книга Еклезіяста 12:7). Не існує свідомої душі, відокремленої від тіла. Людське життя можна порівняти зі світлом. Світло — це результат поєднання електричної енергії та лампочки. Разом вони виробляють світло, але заберіть один з елементів — і світла не буде.

Деяким студентам було важко збагнути сказане мною. Більшість із них вірила, що якась безтілесна душа продовжує існувати після смерті людини.

Людське життя можна порівняти зі світлом. Світло — це результат поєднання електричної енергії та лампочки. Разом вони виробляють світло, але заберіть один з елементів — і світла не буде.

– Давайте відкладемо Біблію вбік, – запропонував один з них. – Ви можете навести наукові дані, які підтверджують, що, померши, людина просто перестає існувати?

– Ні, не можу. Однак люди, котрі стверджують, що існує життя після смерті, теж не можуть науково підтвердити це. Сказане мною ґрунтується на Біблії, яку мільйони людей вважають Божим Словом.

– Але ж звідкись узялася ідея про безсмертя душі? – запитала висока дівчина, котра записувала щось у своєму блокноті.

– І на це Біблія має відповідь. Послухайте, що написано в книзі Буття: «Але змії був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив. І сказав він до жінки: “Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?” І відповіла жінка змієві: “З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, – Бог сказав: “Не їжте із нього, і не доторкайтеся до нього, – щоб вам не померти”. І сказав змії до жінки: “Умерти – не вмерете!”» (Буття 3:1-4).

– Ви хочете сказати, що ідея про безсмертну душу походить від диявола? – перепитала дівчина.

– Так. Апостол Павло говорить про безсмертя наступне: «Блаженний і єдиний сильний, Цар царів і Володар володарів; єдиний, Хто має безсмертя і живе в неприступному світлі, Якого ніхто з людей не бачив і бачити не може. Йому честь і влада вічна! Амінь» (Перше послання до Тимофія 6:15, 16). Тут сказано, що тільки Бог безсмертний. Ніхто з людей не володіє даром безсмертя. Отже, коли людина помирає, вона більше не перебуває у свідомому стані. Про це говорить і Давид: «Вийде дух його – і він до своєї землі повертається, – того дня його задуми гинуть!» (Книга Псалмів 146:4). Який зміст в існуванні окремо від тіла якоїсь несвідомої духовної субстанції?

– Ви сказали, що Бог безсмертний, а люди – ні. Значить, Адам і Єва теж повинні були померти? А якщо так, то вони померли б не тому, що згрішили, а тому, що просто були смертними за своєю природою? – запитав веселий юнак з іскорками в очах.

– Це хороше запитання. Людина не володіє безсмертям, це властивість Бога. Тому, якщо людина хоче жити вічно, їй необхідно перебувати в єдності із Джерелом життя – Творцем.

– Це як?

– Адам і Єва ніколи б не померли, якби не відвернулися від Бога. Відвертаючись від Бога, людина відвертається від життя і ступає на територію смерті. Смерть – це природний наслідок відокремлення від Джерела життя – від Бога. Біблія повідомляє: «Бо як через одну людину гріх увійшов у світ, а з гріхом і смерть, так у всіх людей увійшла смерть, тому що всі згрішили» (Послання до римлян 5:12) .

– У такому разі ми всі приречені.

– Були б приречені, якби не Ісус Христос. Апостол Павло пише, що спасіння, здійснене Ісусом Христом, знищило смерть та явило життя й нетління (див. Друге послання до Тимофія 1:10).

У цьому вірші ясно сказано, що Євангеліє дарує людині надію на безсмертя.

– Незрозуміло.

– Усе просто. Ісус одного разу сказав: «Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене» (Євангеліє від Івана 14:6). Ісус, як ми вже говорили, – предвічний Бог, єдиний, Хто володіє безсмертям. Він Сам є життя. Апостол Іван пише: «Хто має Сина, той має життя; хто не має Божого Сина, той не має життя. Ось це я написав вам, віруючим в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (Перше послання Івана 5:12, 13). Розумієте?

– Здається, так. Єдиний спосіб стати безсмертним – прийти до Ісуса та залишатися з Ним. Хто із Сином, той живе, – відповіла висока дівчина.

– Саме так.

Людина не володіє безсмертям, це властивість Бога. Тому, якщо людина хоче жити вічно, їй необхідно перебувати в єдності із Джерелом життя – Творцем.

– А що ви скажете про померлих віруючих, адже вони потрапляють у рай? – запитав юнак із жвавими очима.

– Вони, звичайно, потраплять туди, проте не в момент смерті, а коли Ісус Христос повернеться на Землю. Після смерті людина перебуває в несвідомому стані аж до моменту воскресіння, яке відбудеться при Другому приході Христа.

– Звідки ви взяли цю ідею? – запитала дівчина з довгим волоссям.

– З Біблії. Апостол Іван розповідає про смерть Лазаря, друга Ісуса. Коли Лазар захворів, його сестри покликали Ісуса, щоб Він зцілив його, але Вчитель затримався на кілька днів, і Лазар помер. Ось що відбулося далі: «Сказавши це, вів далі: Наш друг Лазар заснув, – піду розбудити його. А Його учні сказали: Господи, якщо заснув, – то одужає! Ісус сказав про його смерть, а вони подумали, що говорить про звичайний сон. Тоді Ісус сказав їм прямо: Лазар помер» (Євангеліє від Івана 11:11-14). Зауважте: тут Ісус порівнює смерть зі сном, тобто говорить про неї як про несвідомий стан.

У міру читання Біблії думки в групі розділилися. Деякі з довірою ставилися до біблійних текстів, а інші сумнівалися і слухали скептично. Тоді юнак у чорній куртці, який досі мовчав і здавався байдужим, сказав:

– Я читав Біблію, і те, що ви говорите, суперечить обітниці, яку Христос дав розбійникові на хресті. Він сказав, що після смерті розбійник буде разом із Ним у раю того ж дня, не чекаючи воскресіння. Як ви це поясните?

– Прочитаймо про це в Біблії: «І додав: Ісусе, згадай мене, коли прийдеш у Царство Своє! А Він сказав йому: Запевняю тебе: сьогодні ти будеш зі Мною в раю!» (Євангеліє від Луки 23:42, 43). Чимало дослідників Біблії вважає, що переклад цих віршів містить помилку, оскільки в оригінальному грецькому тексті відсутні розділові знаки. Його слід читати так: «Запевняю тебе сьогодні: будеш зі Мною в раю». Це важливо знати, проте питання полягає не тільки в цьому.

– А в чому ще?

– Тут необхідно мислити логічно. Давайте дослідимо розповідь про те, що сталося в день воскресіння Ісуса: «А Марія стояла надворі біля гробниці й плакала. Плачучи, нахилилася до гробниці і бачить двох ангелів, що сиділи в білому: один у головах, а один у ногах, де лежало тіло Ісуса. І кажуть їй: Жінко, чому ти плачеш? Відповідає їм: Бо взяли мого Господа і не знаю, де поклали Його! Сказавши це, вона обернулася назад і побачила Ісуса, що стояв, та не впізнала, що то Ісус. Каже їй Ісус: Жінко, чого ти плачеш? Кого шукаєш? Вона, думаючи, що це садівник, каже Йому: Пане, якщо Ти Його взяв, то скажи мені, де Ти Його поклав; я заберу Його! Каже їй Ісус: Маріє! Вона обернулася і каже Йому єврейською мовою: Раввуні! – тобто: Вчителю! Каже їй Ісус: Не доторкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Мого Отця. Іди до Моїх братів і скажи їм, що Я іду до Мого Отця і вашого Отця, до Мого Бога і вашого Бога!» (Євангеліє від Івана 20:11-17).

– Ну і який зв'язок між цим епізодом та обіцянкою, яку Ісус дав розбійникові на хресті?

– Ісус зустрівся з Марією на третій день після Своєї смерті і сказав, що ще не зійшов до Бога Отця. Де перебував Ісус, якщо на Небо Його душа не сходила? Він перебував у несвідомому стані. Праведні люди не вирушають до раю відразу після смерті, вони отримують нагороду тільки при Другому приході Спасителя.

– Дуже дивно! – зазначив один зі слухачів.

– Я розумію, що для багатьох це здається дивним, оскільки в нашій культурі побутує інша думка. Сьогодні більшість людей вірить, що після смерті життя продовжується в тій чи іншій формі. Однак Біблія ясно навчає, що це не так. Не існує безтілесної свідомої душі.

– Цікаво... – задумливо сказав інший.

– Ось ще один доказ сказаного, – продовжував я, – це досвід Давида. Про нього написано: «Мужі-брати! Потрібно сміливо сказати вам про патріарха Давида, який помер і був похований, і його гріб у нас аж дотепер... Давид не піднявся на небо, бо сам говорить: Сказав Господь Господеві моему: Сядь праворуч Мене» (Дії апостолів 2:29, 34).

Думаю, жоден із нас не сумнівається в тому, що Давид, розкававшись та отримавши прощення, буде в Царстві Божому. Проте в прочитаному уривку сказано, що навіть через кілька століть він ще не зійшов на Небеса. Це переконливий доказ.

Атмосфера була досить напруженою. Молоді люди переглядалися. Те, що вони почули, безперечно, суперечило їхнім усталеним поглядам. Сучасні засоби масової інформації справляють величезний вплив на нас, на наші думки й судження і непомітно для більшості людей формують наш світогляд.

Юнак, який заявив, що читав Біблію, з деяким роздратуванням запитав:

– А що ви скажете про притчу про багача та Лазаря? Хіба вона не доводить, що рай і пекло існують?

– Так, у Біблії згадуються і рай, і пекло, але тільки у зв'язку з нагородою або покаранням при Другому приході. Прочитаємо притчу, на яку ти посилаєшся: «Один чоловік був багатий, зодягався в багряницю та вісон і розкішно бенкетував щодня. А другий – бідний, на ім'я Лазар, лежав перед його ворітьми у струпах і бажав насититися тим, що падало зі столу багатого; приходили пси й лизали його рани. Сталося, що бідний помер, і віднесли його ангели на лоно Авраама; помер же й багатий, і його поховали. І терплячи муки аду, він звів свої очі й побачив здалека Авраама та Лазаря на його лоні. І закричав, гукаючи: Батьку Аврааме, змилосердсья наді мною і пошли Лазаря, щоб змочив кінчик пальця свого у воді й охолодив мій язик, бо мучуся в цьому полум'ї! Авраам промовив: Сину, згадай, як ти одержував своє добро за свого життя, а Лазар – одне лихо. А тепер він тут втішається, ти ж мучишся. І крім усього цього, між нами й вами лежить велика безодня, щоб ті, хто бажають перейти звідси до вас, не змогли, ані звідти до нас не переходили!» (Євангеліє від Луки 16:19-26).

Прочитавши уривок, я подивився на присутніх.

– На перший погляд здається, ніби ця притча доводить: після смерті хороші люди опиняються в раю, а погані – у

пеклі. Однак потрібно розуміти, що притча – це іноскання, яке містить повчання. Це ілюстрація, котра не може бути джерелом для формування понять. Якщо сприймати цю притчу як точний опис реальності, то ми стикаємося з низкою безглуздостей. Якого розміру має бути лоно Авраама, щоб на ньому помістилися всі праведники? Чи можливо, щоб Небо знаходилося настільки близько від пекла, що люди, які перебувають по різні боки, розмовляли між собою? І якщо це безтілесні духи, то як вони можуть горіти в пеклі?

Я ще не закінчив думку, коли один юнак підняв руку і запитав:

– Я знаю людей, котрі брали участь у спиритичних сеансах, під час яких духи померлих розмовляли з живими. Що це за явище?

– Я не сумніваюся, що ці люди розмовляли з духами. Але, згідно з Біблією, це не духи померлих.

– Що ж це за духи?

– Я прочитаю вам один біблійний текст, він відповість на це запитання: «І не дивно, бо сам сатана видає себе за ангела світла» (Друге послання до коринтян 11:14).

– Ви хочете сказати, що це сатанинські духи?

– Якщо сам сатана може видавати себе за ангела світла, то й послані ним духи можуть робити те ж саме. Пам'ятайте: Божий ворог завжди використовує спокуси й обман проти людини. У книзі Об'явлення сказано: «І сталася війна на небі: Михаїл і його ангели розпочали бій зі змієм. І змій воював, і його ангели. І не перемогли: не знайшлося для них більше місця на небі. І скинутий був великий дракон, давній змій, що зветься диявол і сатана, що обманює весь світ; скинутий він був на землю, і його ангели були скинуті з ним» (книга Об'явлення 12:7-9). Розмову з Євою він почав з обману, заявивши: «Умерти – не вмере» (Буття 3:1-4).

– А навіщо він це робить?

– Просто тому, що він обманщик за своєю суттю. Одного разу Ісус сказав: «Ви від вашого батька – диявола, і ви хочете виконувати бажання вашого батька. Той був душолюб від

самого початку і в істині не встояв, бо нема в ньому істини. Коли говорить неправду, тоді своє говорить, бо він неправдомовець і батько неправди» (Євангеліє від Івана 8:44).

– Звучить страшно!

– Ще б пак! Тому Бог застерігає тих, хто спілкується з духами нібито померлих: «А коли вам скажуть: “Запитуйте духів померлих та чародіїв, що цвірінькають та муркають”, то відповісте: “Чи ж народ не звертається до свого Бога? За живих питатися мертвих?”» (Книга Ісаї 8:19).

Наша бесіда тривала понад дві години. Уже сутеніло, і потрібно було розходитися, але я не хотів закінчити нашу

«А коли вам скажуть: “Запитуйте духів померлих та чародіїв, що цвірінькають та муркають”, то відповісте: “Чи ж народ не звертається до свого Бога? За живих питатися мертвих?”» (Книга Ісаї 8:19).

зустріч, не нагадавши присутнім про надію, яку віруючі мають у Господі: «Не хочемо, щоб ви, брати, не знали про померлих, аби не сумували, як і інші, що не мають надії. Бо коли віримо, що Ісус помер і воскрес, то й померлих в Ісусі Бог приведе з Ним. Це кажемо вам Словом Господнім: що ми, хто живе, які залишимося до приходу Господнього, не випередимо померлих. Адже Сам Господь з наказом, при голосі архангела і при Божій сурмі, зійде з неба, – і першими воскреснуть померлі в Христі» (Перше послання до солунян 4:13-16). Це

дивовижна обітниця. Ісус повернеться! Того дня померлі у вірі пробудяться від смертного сну та вічно житимуть з Господом.

На цьому наша бесіда закінчилася, але через кілька років вона була несподівано продовжена. На одному зібранні до мене підійшла молода подружня пара з двома дітьми.

– Ви нас пам'ятаєте? – запитала жінка.

Я не впізнав їх. Тоді вони нагадали:

– Ви проводили зустріч зі студентами в нашому університеті, – вони назвали місце і дату, – ви говорили з нами про стан мертвих, пам'ятаєте?

Я згадав. Яка дивовижна зустріч через стільки років! Виявилось, що після тієї бесіди ці молоді люди продовжували вивчати Біблію. Тепер вони одружилися, Бог подарував їм чудових синів. У їхніх очах світилася впевненість. Було видно, що вони здобули надію.

Надія на воскресіння

***Здобудь надію на воскресіння й вічне життя з Христом!
Довідайся з Біблії, як Бог вирішує проблему гріха і смерті.***

1. Бог створив людину на Свій образ (Буття 1:27).
2. Дихання Боже зробило людину живою душею (Буття 2:7).
3. Порушення Адамом і Євою Божої заборони призвело до появи смерті (Буття 3:19).
4. Смерть – це несвідомий стан (книга Еклезіяста 9:5, 6; книга Псалмів 6:6; 146:4).
5. Ісус порівняв смерть зі сном (Євангеліє від Івана 11:11, 14, 21).
6. Безсмертя – винятковий атрибут Бога (Перше послання до Тимофія 6:15, 16).
7. Буде два воскресіння: одні люди воскреснуть для вічного життя, інші – для вічної смерті (Євангеліє від Івана 5:28, 29).
8. Спасенні отримають безсмертя тільки після повернення Христа (Перше послання до коринтян 15:51-54).
9. Тільки завдяки Христу ми отримуємо надію на воскресіння та вічне життя (Євангеліє від Івана 11:25).
10. Наша надія ґрунтується на обітницях про повернення Ісуса (Перше послання до солунян 4:13-18).

Розділ 8

НАДІЯ НА ДОБРОБУТ

Галина встала з-за столу і подивилася у свою сумочку. Там лежав смартфон, забутий однією з клієток на її секретарському столі. Галина озирнулася і швидко вийшла через чорний хід. Вечір був спекотним, хоч небо вкривали хмари. Молода жінка нервувала. Весь робочий день її мучили думки про власні фінансові проблеми, а тепер ще додалися докори сумління. Їй здавалося, що вона задихається. Коли клієнтка забула на її столі смартфон, першою думкою Галини було повернути його, але, побачивши, що це дорогий апарат, вона вирішила залишити його собі. А тепер совість не давала їй спокою.

Жінка сіла в перший автобус, що прибув, їй було все одно, куди їхати. Море проблем і труднощів захльостувало її. Через годину гучний голос водія порушив хід її безрадісних думок:

– Приїхали, кінцева.

Галина вийшла і побрела тротуаром. Її світ розвалювався на шматки. Три роки тому помер чоловік, через кілька місяців вона втратила дім і тепер, уся в боргах, просто не знала, що робити. Її п'ятирічна дочка жила в іншому місті з бабусею й дідусем, інакше Галина не змогла б працювати.

Вона почувала себе вкрай самотньою у величезному байдужому місті.

У її душі відбувалася боротьба через украдений смартфон. Насправді це була боротьба з Божим голосом, яка почалася ще рано-вранці, коли вона, прокинувшись, увімкнула телевізор і побачила виступ якогось чоловіка, котрий говорив, що Богові можна довіряти. На його думку, можна легко вирішити будь-яку проблему, зокрема фінансову. Потрібно просто довіритися Богові. Таке ставлення до життя здалося Галині меркантильним. Однак ці міркування пробудили в ній бажання дізнатися, як же з допомогою Бога можна вирішити свої проблеми.

Того вечора, після довгого блукання містом, вона повернулася додому і зателефонувала сусідці, яка постійно запрошувала її до церкви.

– Привіт, Інно. Вибач, що так пізно. Я не розбудила тебе?

– Ні, Галино. Щось трапилося? У тебе тривожний голос.

– Проблеми, подруго. Ти ж знаєш, у мене все життя йде шкереберть.

– Так, знаю і молюся за тебе.

– Тільки, схоже, Бог не слухає тебе, оскільки все залишається без змін.

– Терпіння, Галино. Пам'ятаєш, я говорила тобі, що потрібно подумати про свої стосунки з Богом. Ти дуже далеко від Нього.

– Ось я й телефоную тобі. Мені хотілося б серйозно вивчати Біблію.

Інна мало не впустила слухавку від подиву. Дотепер Галина абсолютно не цікавилася релігією, намагаючись подолати численні труднощі.

– З тобою все гаразд, Галино? – обережно запитала Інна.

– Ні, далеко не все. Мені потрібно поговорити з тобою.

Наступного вечора подруги сиділи разом, перед ними лежала розгорнута Біблія. Галина дуже сподівалася, що її проблеми нарешті будуть вирішені. Їй хотілося, аби Бог рішуче втрутився в її життя і все виправив.

– Я готова зробити все, що хоче Бог, аби тільки Він вирішив мої проблеми. Я просто в розпачі, – говорила вона.

– Тобто ти хочеш зробити певний обмін з Богом, у цьому твоя ідея? – уточнила Інна.

– Не знаю. Я на дні глибокої ями. Учора я вкрала чужий смартфон, аби продати його... Чи може Бог щось зробити для мене?

– Звичайно, Бог може все! Він тебе дуже любить і турбується про твоє життя. Послухай, що Він обіцяє: «Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, а ваш Небесний Отець годує їх; хіба ви не цінніші від них?.. І чого про одяг клопочетеся? Погляньте на польові лілеї, як вони ростуть: не працюють і не прядуть; та кажу вам, що й Соломон у всій своїй славі не зодягався так, як одна з них. Якщо ж польову траву, яка сьогодні є, а завтра буде кинута в піч, Бог так зодягає, то чи не краще зодягне вас, маловіри?» (Євангеліє від Матвія 6:26, 28-30).

– Саме в цьому моя проблема, Інно. У мене немає віри. Я просто жінка, яка думає тільки про те, як розрахуватися з боргами.

– Знаєш, твоя проблема не в боргах. Вони, звичайно, є і цілком реальні, але це тільки наслідки справжньої проблеми – відсутності Бога у твоєму житті. Для тебе Бог ніби не існує, і ти самотня.

– Але з такою кількістю проблем у мене ні на що не залишається часу.

– Труднощі пригнічують тебе, адже ти вважаєш, що Бог нічого не контролює. Він – твій Творець, твій люблячий Батько, але, здається, тебе це не цікавить. Якщо ти визнаєш Його своїм Богом, Він здійснить для тебе чудеса. Послухай, що каже Давид: «Не нам, Господи, не нам, але Йменню Своему дай славу за милість Твою, за правду Твою!.. А Бог наш на небі, – усе, що хотів, учинив... Ті, що Господа

Проблема не в боргах. Вони, звичайно, є й цілком реальні, але це тільки наслідки справжньої проблеми – відсутності Бога у твоєму житті.

боїтеся, – надійтеся на Господа: Він їм поміч та щит їм! Господь пам'ятає про нас, – нехай поблагословить!.. Нехай поблагословить Він тих, хто має до Господа страх, малих та великих! Нехай вас розмножить Господь, – вас і ваших дітей! Благословенні ви в Господа, що вчинив небо й землю!» (Книга Псалмів 115:1, 3, 11, 13-16).

– І що все це означає?

– Основна ідея псалма полягає в тому, що Бог – верховний Правитель, всесильний і вічний. «А Бог наш на небі, усе, що хотів, учинив», – говорить Давид.

– А що мені робити з моїми проблемами?

– Прочитаний уривок відповідає на твоє запитання: «Ті, що Господа боїтеся, – надійтеся на Господа: Він їм поміч та щит їм! Господь пам'ятає про нас, – нехай поблагословить!.. Нехай поблагословить Він тих, хто має до Господа страх, малих та великих!». Щит – це засіб захисту. Якщо Господь – наш щит, то хто зможе зашкодити нам?

– Ця обітниця і для мене?

– Звичайно! Тільки правильним мотивом для пошуку Бога має бути не вирішення проблем, а бажання поклонятися Йому, оскільки Він – Бог.

– Легко тобі говорити про це... На даний момент моє становище настільки безнадійне... – сумно зітхнула Галина.

– Люба, я, звичайно, не в таких обставинах, як ти, однак на власному досвіді переконалася, що благословення – це природний результат щирого пошуку Бога. Так написано в Біблії: «Я кохаю всіх тих, хто кохає мене, хто ж шукає мене – мене знайде! Зо мною багатство та слава, тривалий маєток та правда: ліпший плід мій від щирого золота й золота чистого, а прибуток мій ліпший за срібло добірне! Путтю праведною я ходжу, поміж правних стежок, щоб дати багатство в спадщину для тих, хто кохає мене, – і я понаповнюю їхні скарбниці!» (Книга Приповістей 8:17-21).

Галина замислилася. Справді, вона шукала тільки вирішення своїх проблем, не прагнула до Бога, а розраховувала на Його дари. Вона опустила збентежено очі і сказала:

– Я не права, тепер розумію...

– Ні, Галино. Ти, як і багато інших людей, просто переплутала пріоритети. Бог – початок усього. Послухай, що говорить Ісус: «Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться» (Євангеліє від Матвія 6:33).

Галина пересіла на диван, ближче до подруги, її очі засвітилися, вираз обличчя змінився, наче промінь світла засяяв крізь хмари проблем, що застеляли її горизонт.

– І що ж я маю тепер робити?

– Повернися до Бога. Ти не належиш сама собі. Визнай Бога своїм Творцем і Господом. Якщо ти цього не зробиш, значить привласнюєш собі те, що належить Богові. Послухай, що Він сказав через пророка Малахію: «Від устав Моїх ви відступили з днів ваших батьків, і їх не стерегли. Верніться ж до Мене, і вернусь Я до вас! промовляє Господь Саваот. Та говорите ви: “У чому повернемося?”» (Книга Малахії 3:7). Бог бажає, аби Його діти усвідомили, що віддалилися від Нього, та повернулися в обійми люблячого Батька.

– Чому ти вважаєш, що я віддалилася від Бога?

– Спробую пояснити, але для цього потрібно повернутися до історії створіння нашого світу. Послухай: «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх. І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: “Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!” І сказав Бог: “Оце дав Я вам усю ярину, що розсіває насіння, що на всій землі, і кожне дерево, що на ньому плід деревний, що воно розсіває насіння, – нехай буде на їжу це вам!» (Буття 1:27-29). Ти зауважила, що від початку Бог дав людині владу над усім, що створив?

– Так.

– Бог також дав людині рослини, щоб доглядати за ними і харчуватися ними. Але було дещо, що Бог заборонив: «І взяв Господь Бог людину, і в еденському раї вмістив був її, щоб порала його та його доглядала. І наказав Господь Бог Адамові, кажучи: “Із кожного дерева в Раю ти можеш їсти. Але з дерева

знання добра й зла – не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!"» (Буття 2:15, 17).

– А що такого було в цьому дереві?

– Нічого особливого. Це дерево просто було забороненим. А мета заборони полягала в тому, аби випробувати Адама та Єву на вірність. Не споживати плодів дерева пізнання добра і зла означало визнавати верховну владу Творця. А скуштувати плід із цього дерева означало виявити свою владу й відвернутися від Бога. Наслідком такого непослуху було послаблення життєвих сил і смерть.

– Я ніколи так собі цього не уявляла...

– Бог – Господар усього, Галино. Він Сам сказав: «Бо належить Мені вся лісна звірина та худоба із тисячі гір, Я знаю все птаство гірське, і звір польовий при Мені! Якби був Я голодний, тобі б не сказав, – бо Моя вся вселенна й усе, що на ній!» (Книга Псалмів 50:10-12). Проблема полягає в тому, що людина вирішила, ніби навколишній світ належить їй, а не Богові. Особливо сильно це почуття виявляється в тих людей, умови життя котрих залишають бажати кращого.

– Напевно, це про мене, – задумливо сказала Галина.

– Це про всіх нас. І так було завжди.

– Чому ти так кажеш?

– Бо вже за часів стародавнього Ізраїлю Бог сказав: «Стережися, щоб не забув ти Господа, Бога свого, щоб не пильнувати Його заповідей, і законів Його, і постанов Його, що я сьогодні наказую тобі, щоб, коли ти будеш їсти й наситишся, і добрі доми будуватимеш, і осядеш у них, а худоба твоя велика та худоба твоя мала розмножиться, і срібло та золото розмножаться тобі, і все, що твоє, розмножиться, то щоб не загордилося серце твоє, і щоб не забув ти Господа, Бога свого, що вивів тебе з єгипетського краю, з дому рабства... щоб ти не сказав у серці своїм: "Сила моя та міць моєї руки здобули мені цей добробут"» (Повторення Закону 8:11-17). Зауважуєш, що людина завжди була схильна привласнювати собі те, що належить Богові? Так учинив Адам, так продовжують поводитися люди й сьогодні.

– Але ж сьогодні немає ніякого дерева добра і зла. Я не чіпаю нічого, до чого Бог заборонив доторкатися, – знизала плечима Галина.

– Після гріхопадіння й вигнання Адама та Єви з Едему випробуванням вірності замість дерева стала десятина – повернення Богові десятої частини всього, що Він дає нам, наприклад, матеріальних засобів. Таким чином ми визнаємо, що Бог – верховний Володар усього. Бог ясно сказав про це через Мойсея: «А всяка десятина з землі, з насіння землі, з плоду дерева, Господеві воно, святощі для Господа!» (Левит 27:30).

– Мені це не здається випробуванням вірності.

– Не здається? Тоді послухай, що сказав Бог за часів пророка Малахії: «Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: “Чим ми Тебе обманили?” – Десятиною та приносами! Прокляттям ви прокляті, а Мене обманили, о люде ти ввесь! Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, – промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?» (Книга Малахії 3:8-10). Зверни увагу: Адамові Бог сказав «помреш» (Буття 2:17), а через Малахію говорить: «Прокляттям ви прокляті».

– Так, але хіба Бог не є любов? Як Він може вбивати або проклинати за куштування плоду або за затримання грошей?

– Не Бог карає нас. Бог – джерело життя, Він – саме життя, саме благословення. Коли людина привласнює чуже, вона віддаляється від Творця, добровільно ступаючи на територію смерті й прокляття.

– Не розумію.

– Бог ніби каже: «Сину Мій, донько Моя, увесь світ належить Мені, але Я даю його вам, щоб ви жили. Однак Я знаю, що через деякий час ти можеш подумати, що світ належить

Коли людина привласнює чуже, вона віддаляється від Творця, добровільно ступаючи на територію смерті й прокляття.

тобі. Тому Я встановив систему десятини, аби ти завжди пам'ятав, що Я – Володар усього, а ти – тільки розпорядник. Доки ти повертатимеш десятину, Я буду знати, що ти визнаєш Мене верховним Правителем. Якщо ти не робитимеш цього, це означатиме: ти привласнюєш собі те, що Я тобі довірив».

– Отже, людина своїм вибором сама визначає свою долю?

– Саме так. Бог хоче, щоб ми були щасливі: «Скажи їм: Як живий Я, – говорить Господь Бог, – не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити! Наверніться, наверніться з ваших злих доріг, і нащо вам умирати, доме Ізраїлів?» (Книга Єзекіїля 33:11).

– Інно, чесно кажучи, я не думаю, що Бог потребує наших грошей.

– Звичайно, ні. Він Сам каже: «Моє срібло й Моє золото, говорить Господь Саваот» (книга Огія 2:8).

– Тоді навіщо Йому ця десятина?

– Як я тобі вже сказала, справа не в грошах, а в тому, щоб визнати Бога Владикою твого життя.

– А що церква робить із десятиною? Для чого вона її використовує?

– За часів Мойсея десятину використовували для утримання священників, а всі вони походили з племені Левія. «Бо десятину Ізраїлевих синів, що вони принесуть як приношення для Господа, Я дав Левитам за спадщину. Тому Я сказав до них: Між Ізраїлевими синами не будуть вони дідичити спадщину» (Числа 18:24).

– Це було в давнину, а зараз?

– У наші дні десятину використовують для підтримки служителів і для проповіді Євангелія. Апостол Павло пише: «Хіба ви не знаєте, що ті, які працюють у святому, харчуються зі святилища? А ті, які служать при жертovníку, отримують частку з жертovníка? Так само й Господь наказав тим, які проповідують Євангеліє, жити з Євангелія» (Перше послання до коринтян 9:13, 14).

Час летів, але жінки не помічали цього. Раніше Галина навіть не уявляла собі, що Біблія може відповісти на її запитання.

– Галино, у Біблії ти можеш знайти відповіді на всі запитання. Ця Книга – лист Ісуса людям, написаний з любові до нас, щоб ми не блукали по життю, намагаючись знайти щастя без Нього.

– Знаєш, мені хочеться більше дізнатися про те, що говорить Бог, – з ентузіазмом сказала Галина.

– Ми можемо розмовляти, коли захочеш, я із задоволенням розповім тобі, що знаю.

Було вже пізно, коли Галина повернулася додому. Прийнявши душ, вона лягла спати. Серце їй радісно билось, у душі звучала музика. Проблеми залишилися, але сама вона відчувала мир. Молитва, яку на прощання промовила Інна, зворушила серце жінки.

Наступного ранку Галина прокинулася на світанку. Вона подумала: «Якщо Бог піклується про птахів, хіба Він не подбає про мене?» Вона стала на коліна і помолилася: «Господи, керуй моїм життям. Я – Твоя дочка, я знаю, що Ти любиш мене, і хочу попросити пробачення за те, що так довго не визнавала Тебе Володарем свого життя. Ось моє життя, візьми його у Свої руки. Я не знаю, що Ти зробиш для мене, але точно знаю, що не хочу більше жити без Тебе».

«Господи, керуй моїм життям. Я – Твоя дочка, я знаю, що Ти любиш мене, і хочу попросити пробачення за те, що так довго не визнавала Тебе Володарем свого життя.»

Того ранку Галина не просто пішла на роботу, вона вирушила назустріч перемозі, знаючи, що ніщо не здолає людину, яка перебуває під захистом Бога.

Перше, що вона зробила, прийшовши до офісу, – зателефонувала клієнтці, яка забула свій смартфон два дні тому.

– Доброго дня. Ми знайшли ваш телефон.

– Але мені вчора сказали, що у вас його немає...

– Він у мене. Ви зможете зайти?

Через чотири години прийшла власниця смартфона. Це була елегантна літня дама із сивим волоссям.

Галина подивилася їй прямо в очі і сказала:

— Я дуже жалкую, і мені соромно. Це я взяла ваш телефон. Я вчинила неправильно, і мені нічим виправдатися. Я просто хочу попросити у вас пробачення.

Клієнтка слухала визнання Галини, і вираз її обличчя змінювався. Почервонівши від обурення, вона сказала:

— І ти думаєш, що все обійдеться? Я хочу поговорити з твоїм начальником.

Легко уявити собі, чим усе закінчилося. До вечора Галина була звільнена з роботи.

Їй було і сумно, і соромно. Проте, як не дивно, вона не впала в розпач. У її серці панував невимовний спокій. Сонце надії вже сяяло, хоч ще не на повну силу. Галина залишилася без роботи, але не без надії. Вона відчувала, що Бог не залишив її і Той, Хто піклується про весь світ, потурбується і про неї.

Вона продовжувала досліджувати Біблію разом з Інною і наступної ж суботи пішла з нею до церкви. У сумочці вона несла свою першу десятину.

«Я знаю, мені потрібно повернути борги, але я більше ніколи не хочу привласнювати те, що належить Богові», — сказала вона сама собі.

Після богослужіння до неї підійшов літній чоловік.

— Доброго дня. Мені сказали, що ви секретар за професією. Чи могли б ми поговорити завтра?

Галина погодилася і в понеділок уже працювала на новому робочому місці, а зарплата в неї тепер була майже вдвічі більшою, ніж на попередній роботі. Незабаром вона змогла забрати до себе доньку, а через кілька років вийшла заміж. Зараз вона вважає себе найщасливішою людиною та впевнена, що Бог керує її життям. Так вона здобула ту єдину надію, котра дає сили вижити.

Надія на добробут

**У питаннях власного добробуту ти можеш
покластися на Бога.**

**Ми маємо бути щедрими і вдячними Богові
за даровані Ним благословення.**

1. Бог обіцяв піклуватися про добробут Своїх дітей (Повторення Закону 8:17, 18).
2. Бог створив Усесвіт та підтримує його існування (книга Псалмів 24:1, 2; 50:10-12).
3. З Божих рук ми отримуємо все необхідне для нашого життя (Перша хронік 29:14).
4. Десятина належить Богові (Левит 27:30).
5. Крім десятини, ми маємо приносити пожертви на Божу справу відповідно до Божих благословень (Повторення Закону 16:17).
6. Утримуючи десятини й приношення, ми самі обмежуємо для себе Божі благословення (книга Огія 1:6, 9, 10).
7. Бог приготував незліченні благословення для Своїх дітей (книга Малахії 3:8-10; книга Псалмів 37:5).
8. За допомогою десятини і приношень ми беремо участь у проповіді Євангелія (Перше послання до коринтян 9:13, 14).
9. Ми служимо Богові за допомогою даних Ним матеріальних дарів та отримуємо рясні благословення (книга Приповістей 3:9, 10).
10. Бог закликає нас шукати Його перш за все інше (Євангеліє від Матвія 6:33).

Розділ 9

НАДІЯ НА НОВИЙ ПОЧАТОК

Беззоряна ніч у пустелі лякала. Гавкіт шакалів наганяв жах. Четверо чоловіків їхали верхи в цілковитій темряві, адже перетинати пустелю вдень було б самогубством, ніхто не витримав би нещадного сонця.

До світанку залишалося кілька годин, коли вони нашттовхнулися на висохле русло, яким колись протікав струмок.

— Стійте! — голос провідника-бедуїна приглушено відгукнувся в безодні піску.

Усі троє зупинилися і злізли з коней.

— Наберіть якомога більше цих дрібних камінців, — наказав бедуїн.

Чоловікам це видалося безглуздом, але вони обіцяли беззаперечно слухатися провідника, тому, незважаючи на втому, узялися до роботи.

«Для чого це? — запитували вони себе, неохоче нахиляючись за камінцями. — Хіба не краще використати цей час, аби пройти ще деяку відстань?»

Набравши камінців, вони знову вирушили в дорогу, незадоволені марною, на їхню думку, витівкою бедуїна. Темрява все ще була непроглядною, м'який вітер ворухив за спиною накидки чоловіків. Тут провідник знову заговорив:

– Коли зійде сонце, ви відчуєте велике щастя і водночас великий смуток.

З цими словами бедуїн зник у темряві. Далі чоловіки продовжували шлях самі. Двоє викинули деяку кількість камінців.

Нарешті почало світати. На горизонті з'явилося велич- не осяйне сонце. Настав час зупинитися й відпочити. Вони розв'язали дорожні мішки, аби дістати їжу, й у світанкових променях побачили підібрані камінці. Мандрівники не могли повірити своїм очам: це були алмази, цілий скарб! Вони були багаті! Проте радість швидко зміни- лася розчаруванням – чому вони не набрали більше коштовних каменів? Чому не виконали наказ провідника з більшим завзяттям? Навіщо викинули дорогоцінні камені, визнавши їх непо- трібним вантажем?

Звичайно, це притча, але в житті так трапляється. Ідучи по життю, ми ніби мандруємо пустелею і в напів- темряві не зауважуємо того, що зу- стрічається на шляху. Ми сприймаємо тільки те, що тут і зараз, неспроможні розгледіти майбутнє, особливо коли йдеться про духовні питання. Для декого ідея про вічне життя, запро- поноване людині Богом, залишається дитячою фантазією, здатною тільки полегшити негаразди й труднощі. Для інших ця істина – щось розмите, нереальна картинка, на якій святі в білих ту- ніках сидять на хмарах, граючи на позолочених арфах. Але що про це говорить Біблія?

Одного разу Геннадій, успішний викладач університету, розмовляв зі своїм колегою Кирилом, професором п'ятде- сяти років.

– Ти ж розумна людина, займаєшся наукою, як ти можеш вірити, що існує якесь Небо? – наполегливо допитувався він.

*Ідучи по життю,
ми ніби мандруємо
пустелею і в
напівтемряві не
зауважуємо того,
що зустрічається
на шляху. Ми
сприймаємо тільки
те, що тут і
зараз, неспроможні
розгледіти
майбутнє, особливо
коли йдеться про
духовні питання.*

- А ти в це не віриш?
- Ні, звичайно! Усе це плід людської фантазії. Суцільні ілюзії! Усі ці релігійні погляди не мають жодної підстави і не можуть переконати людину, яка раціонально мислить.
- Тоді давай зробимо одне припущення.
- Яке?
- Припустимо, що ніщо зі сказаного в Біблії не є правдою. Неба не існує, раю теж, Христос не прийде на Землю. Нічого немає.
- І що?
- Минає час, настає кінець нашого світу, і з'ясовується, що ти мав рацію. Нічого з описаного в Біблії не існує. Що я втрачу в такому разі?
- Нічого.
- А тепер припустимо, що врешті решт виявиться, що я мав рацію, а ти помилявся. Що все, описане в Біблії, реальне. Що втратиш ти?
- Геннадій не знав, що відповісти. Людина блискучого розуму, він не очікував такого простого запитання. Це спонукало його замислитися над тим, що не можна ігнорувати Біблію. Знайомлячись із нею, Геннадій усе більше цікавився темами, пов'язаними з майбутнім. Фактично і та перша розмова була пов'язана з майбутнім.
- Що говорить Біблія про кінець світу та про нову світобудову? – одного разу запитав він Кирила.
- Біблія повідомляє: коли Христос повернеться, планета зануриться в хаос: «А Господній день прийде, мов злодій уночі, коли небо з гуркотом пройде, а розпечені стихії розплавляться, і земля та діла, що на ній, згорять» (Друге послання Петра 3:10).
- Геннадій сів зручніше, перечитав вірш, подумав.
- Жахлива картина.
- Ще б пак. Апостол Іван висловлює цю ж ідею іншими словами: «І я глянув, коли Він відкрив шосту печать. І був великий землетрус, і сонце стало темне, як той волосяний міх, а весь місяць став, наче кров. І небесні зорі попадали на землю, як смоківниця скидає свої плоди від сильного пориву вітру. І

небо відійшло, згорнувшись, як сувій; і кожна гора та острів зрушилися зі своїх місць» (книга Об'явлення 6:12-14).

– Ти хочеш сказати, що світ буде повністю зруйнований?

– Не повністю.

– А що станеться з людьми?

– Відбудеться кілька подій. Перша – воскресіння померлих праведних та преображення тих праведних, котрі будуть живими на момент Приходу. Про це читаємо: «Адже Сам Господь з наказом, при голосі архангела і при Божій сурмі, зійде з неба, – і першими воскреснуть померлі в Христі. Потім ми, що живемо, які залишимося, разом з ними будемо підхоплені на хмари, на зустріч з Господом у повітрі, – і так завжди будемо з Господом» (Перше послання до солунян 4:16, 17).

– Тобто у цей момент воскреснуть усі померлі?

– Ні, не всі, а тільки ті, хто помер, будучи послідовником Христа.

– А інші?

– Біблія відповідає: «А інші мертві не ожили, аж поки не закінчиться тисяча років. Це перше воскресіння» (книга Об'явлення 20:5).

– Що ще за тисяча років? – з цікавістю запитав Геннадій.

– Я поясню, але насамперед хочу сказати, що буде два воскресіння. Ось що написано в Біблії: «Не дивуйтеся цьому, бо надходить час, коли всі, що в могилах, почують Його голос; і вийдуть ті, що робили добро, у воскресіння життя, а ті, які робили зло, – у воскресіння суду» (Євангеліє від Івана 5:28, 29). Праведні воскреснуть для вічного життя при Другому приході Христа, а неправедні – після закінчення тисячі років, щоб вислухати вирок і померти назавжди.

– Я зрозумів, але розкажи про це тисячоліття.

– Це період, коли праведні царюватимуть із Христом на Небесах. Біблія повідомляє про це: «Блаженний і святий той, хто має частку в першому воскресінні. Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками

Сам Господь з наказом, при голосі архангела і при Божій сурмі, зійде з неба, – і першими воскреснуть померлі в Христі.

Бога і Христа; і будуть царювати з Ним тисячу років» (книга Об'явлення 20: 6).

– Отже, праведні вирушать на Небо тільки на тисячу років, а не назавжди?

– Абсолютно правильно. Вічним домом для праведників стане наша Земля, перетворена й оновлена. Вони повернуться сюди після закінчення тисячі років. Іван описує цю сцену такими словами: «І я побачив нове небо і нову землю. Бо перше небо і перша земля проминули, і моря вже не було. І я побачив святе місто, новий Єрусалим, що сховався з неба від Бога, приготований, наче наречена, прикрашена для свого чоловіка» (книга Об'явлення 21:1, 2).

Для такого матеріаліста, як Геннадій, слова Кирила здавалися неймовірними. Він ще раз перечитав біблійний вірш і запитав:

– А що буде із Землею протягом цієї тисячі років?

– Вона перебуватиме в стані хаосу. Ось що станеться із сатаною в цей час: «І я побачив ангела, який сховався з неба і мав ключ від безодні та великий ланцюг у своїй руці. І схопив він дракона, прадавнього змія, яким є диявол і сатана, і зв'язав його на тисячу років; укинув його в безодню та замкнув, і печатю над ним поклав, щоб не зводив більше народи, аж поки скінчиться тисяча років. А після того він має бути звільнений на короткий час» (книга Об'явлення 20:1-3).

– Виходить, що сатана буде наче у в'язниці?

– Не в буквальному розумінні, а в полоні обставин. Це символічний опис становища, у якому перебуватиме диявол. Не буде більше нікого, кого він міг би в цей час відвернути від Бога. Праведники на Небі з Ісусом, грішники мертві. Це становище жахливої самотності й безсилля. Пророк Єремія так характеризує цей час: «І будуть побиті від Господа в день той лежати від краю землі й аж до краю землі: не будуть оплакувані, і не будуть позбирані, і не будуть поховані, – гноєм стануть вони на поверхні землі!..» (Книга Єремії 25:33).

– У цих віршах ідеться про тисячоліття? – підвів брови Геннадій.

– З одного боку, тут ідеться про певну історичну подію, про руйнування Землі після того, як Бог втрутився, щоб знищити ворогів Свого народу. Але сказане також стосується майбутнього, становища всієї Землі під час тисячоліття. Опис зруйнованої Землі неодноразово зустрічається в Біблії. Наприклад: «Ось Господь нищить землю й спустошить її, й обертає поверхню її, а мешканців її розпорошує» (книга Ісаї 24:1).

– Тобто в той час Земля буде абсолютно порожньою та зруйнованою?

– Так. Пророк Єремія описує становище планети драматичними словами: «Дивлюся на землю, аж ось порожнеча та пуста, і на небо – й нема його світла! Дивлюся на гори, аж ось вони трусяться, і всі згір'я хитаються! Дивлюся, аж ось вже немає людини, і порозліталось все птаство небесне. Дивлюся, аж ось край родючий пустинею став, а міста його знищені всі від обличчя Господнього, від полум'я гніву Його... Бо Господь так прорік: Спустошенням стане весь край, та кінця йому ще не вчиню!» (Книга Єремії 4:23-27).

– А чим займатимуться в той час праведники на Небі?

– Про це сказано в книзі Об'явлення. Царюючи із Христом, вони прочитають книги, за якими будуть суджені всі люди: «І я побачив престоли й тих, що сидять на них, і їм дано суд, а також душі страчених за свідчення Ісуса й за Боже Слово, і тих, які не поклонилися ні звірові, ні його образіві, не прийняли знак на чоло і на свою руку. Тож вони ожили й царювали з Христом тисячу років» (книга Об'явлення 20:4).

– Що слід розуміти під словом «суд»?

– Проведення певного розслідування. Це потрібно не Богові, а людям. Виявиться, що багато хто, кого ми вважали гідним спасіння, загине і, навпаки, спасуться ті, кого вважали втраченими для вічного життя. Необхідний ретельний розгляд життя осіб, аби не залишилося сумнівів у справедливості такого результату.

– У прочитаному тобою вірші сказано про душі страчених за свідчення про Христа. Хто це, духи?

– Ні. Адже праведники до того моменту вже воскресли. У Біблії душею називається жива людина: «І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, – і стала людина живою душею» (Буття 2:7). Інший можливий переклад: «І створив Господь Бог людину з пилу земного, вдихнув у її ніздрі дихання життя, і людина ожила». Єврейське слово, використане в цьому вірші, можна перекласти і як «душа», і як «жива істота», «особа».

Геннадій був людиною живого розуму, логічного мислення і як учений усе піддавав скрупульозному аналізу. Останнім часом він дуже змінився, однак його допитливий розум не так легко погоджувався з новими знаннями. Тому він перевіряв усе, що говорив його друг, аби упевнитися, що саме так написано в Біблії. Його зацікавлення темою стало, і він запитав:

– А що станеться після закінчення тисячоліття? Чим усе завершиться?

Кирило відпив трохи води зі склянки, влаштувався зручніше в кріслі та відповів:

– Іван відповідає на це запитання: «А коли скінчиться тисяча років, сатана буде звільнений зі своєї в'язниці і вийде, аби зводити народи, що на чотирьох краях землі, Гога й Магога, щоб зібрати їх на війну, а кількість їх – наче пісок морський. І вийшли вони на рівнину землі й оточили табір святих та улюблене місто; і зійшов вогонь з неба від Бога й пожег їх. А диявол, що зводив їх, був кинутий у вогняне й сірчане озеро, де і звір, і лжепророк. І мучені будуть вони день і ніч на віки віків» (книга Об'явлення 20:7-10).

– Як же так? Сатану знову випустять на волю?

– Річ у тім, що після тисячоліття воскреснуть несправедні. Це друге воскресіння: «А інші мертві не ожили, аж поки не закінчиться тисяча років» (книга Об'явлення 20:5). Зустрівши воскреслих грішників, диявол знову обмане їх, змусить повірити, що можливо оволодіти містом, яке зійшло з Небес. Іван так говорить про це: «І я побачив святе місто, новий Єрусалим, що сходить з неба від Бога, приготований, наче наречена, прикрашена для свого чоловіка» (книга Об'явлення

21:2). Побачивши це, несправедливі рушать на святе місто, але вогонь із неба впаде на них і вони будуть знищені.

– Усі?

– Усі до єдиного: і сатана, і його послідовники. Апостол Павло підтверджує це, кажучи: «А вам, що зазнаєте утисків, – відпочинок з нами, коли з'явиться з неба Господь Ісус з ангелами Своєї сили, в полум'яному вогні, що дає відплату тим, хто Бога не знає і не слухається Євангелія Господа нашого Ісуса» (Друге послання до солунян 1:7, 8). Настане кінець історії гріха, у світі не залишиться жодного сліду зла, гріх не з'явиться в ньому вдруге. Біблія підкреслює: «Що ви думаєте проти Господа? Бо Він зробить кінця, – не постане двічі насильство» (книга Наума 1:9).

– Ось так усе і закінчиться?

– Ні, це буде лише початок нової світобудови. Світ буде створений заново. У момент сходження небесного Єрусалима вогонь поглине все на зруйнованій Землі. «І зійшов вогонь з неба від Бога й пожер їх. А диявол, що зводив їх, був кинутий у вогняне й сірчане озеро, де і звір, і лжепророк. І мучені будуть вони день і ніч на віки віків» (книга Об'явлення 20:9, 10). Це і є опис пекла, якого всі так бояться.

– Але ж пекло – це вічні муки?

– Згідно з Біблією, «вічний вогонь» означає знищення навіки, назавжди. Гріх та зло будуть знищені назавжди і вже ніколи не з'являться знову. Бог любові, як Його представляє Біблія, не міг би спокійно спостерігати за нескінченними муками неправедних, що горять у вогні. Яскравий приклад уживання словосполучення «вічний вогонь» ми знаходимо в історії міст Содом і Гоморри, які також були спалені вогнем з неба. Апостол Юда пише: «Також Содом і Гоморра та довколишні міста, що подібним до них способом чинили розпусту і ходили за іншим тілом, зазнали кари вічного вогню – і лежать вони, як приклад» (Послання Юди 1:7).

*Згідно з Біблією,
«вічний вогонь»
означає знищення
навіки, назавжди.
Гріх та зло будуть
знищені назавжди
і вже ніколи не
з'являться знову.*

– Отже, вони були знищені тим же вічним вогнем?

– Так сказано в Біблії. Цілком очевидно, що зараз вони не горять. Але наслідки цього знищення виявилися вічними.

Слухаючи товариша, Геннадій не міг не визнати, що сказане Кирилом мало сенс. Він завжди наводив біблійні тексти, які переконували Геннадія.

– А що потім буде з небесним Єрусалимом?

– На Землі Бог установить Своє Царство. Це буде Царство миру й любові, де Сам Господь «обітре кожную сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, – вже більше не буде, бо перше минулося» (книга Об'явлення 21:4). «Але, як написано: Чого око не бачило й вухо не чуло і що на серце людині не приходило, – те приготував Бог тим, які люблять Його!» (Перше послання до коринтян 2:9).

– Усе це здається нереальним, ти так не вважаєш?

– Це Божа обітниця. Послухай, що пише Ісаї: «Бо ось Я створю нове небо та землю нову, і не згадаються речі колишні, і не прийдуть на серце!» (Книга Ісаї 65:17). Сумні спогади про земне життя зникнуть назавжди. Болісні травми і комплекси, від яких люди марно намагаються звільнитися, зникнуть із пам'яті. Це буде таке життя, якого Бог завжди бажав своїм дітям.

Геннадій був схвилюваний, хоч намагався стримувати емоції. Божі обітниці зворушили його серце. У нього був свій особистий біль – не так давно він втратив в аварії десятирічного сина і його мучили докори сумління: він намагався врятувати сина, але нічого не зміг зробити. Відтоді радість зникла з його життя, і ось тепер у Святому Письмі він знаходив надію, яка осявала його серце.

– І багато людей очікує цього? – задумливо запитав він.

– Так, багато, – відповів Кирило, – багато хто помер у надії одного разу побачити місто, «творцем і будівничим якого є Бог. Нині ж кращої бажають [батьківщини], тобто небесної. Тому Бог не соромиться називати Себе їхнім Богом, адже Він приготував їм місто» (Послання до євреїв 11:10, 16) .

Геннадій зніяковіло покашляв і визнав:

– Це, мабуть, буде чудовий світ.

– Так, прекрасний. Чудовий опис цього світу ми знаходимо в пророка Ісаї: «І доми побудують, і мешкати будуть, і засадять вони виноградники, і будуть їхній плід споживати. Не будуть вони будувати, щоб інший сидів, не будуть садити, щоб інший спожив, дні-бо народу Мого – як дні дерева, і вибранці Мої зуживатимуть чин Своїх рук! Не будуть вони працювати надармо, і не будуть родити на страх, вони-бо насіння, благословлене Господом, і нащадки їхні з ними. І станеться, поки покличуть, то Я відповім, – вони будуть іще говорити, а Я вже почую! Вовк та вівця будуть пастися разом, і лев буде їсти солому, немов та худоба, а гадові хлібом його буде порошок!.. Вони не чинитимуть зла й вигубляти не будуть на всій святій Моїй горі, говорить Господь» (книга Ісаї 65:21-25).

– Я... я зворушений...

– Не треба нічого говорити, Геннадію, – тихо сказав Кирило. – Нехай Святий Дух працює у твоєму серці, а ти вір Його обітницям. Ісус Христос незабаром повернеться, і все буде так прекрасно, як ми навіть уявити собі не можемо.

Після цього Геннадій продовжував вивчати Біблію разом із дружиною. Сьогодні вони здобули єдину надію.

*Ісус Христос
незабаром
повернеться, і все
буде так прекрасно,
як ми навіть уявити
собі не можемо.*

Надія на новий початок

**Надія на новий початок – реальна.
Дізнайся більше про те, що Бог приготував для тих,
хто любить Його.**

1. Після Другого приходу Христа спасенні будуть забрані на Небо до Ісуса (книга Об'явлення 20:6).
2. Упродовж тисячі років Земля залишатиметься порожньою та зруйнованою (книга Єремії 4:23-26).
3. Протягом тисячі років неправедні будуть мертвими (книга Об'явлення 20:5).
4. Спасенні братимуть участь у дослідженні життя людей (Перше послання до коринтян 6:2, 3).
5. Наприкінці тисячоліття святе Місто спуститься на Землю (книга Об'явлення 21: 2, 3, 10).
6. Після закінчення тисячоліття Бог відтворить Нову Землю і Нове Небо (Друге послання Петра 3:13).
7. На Новій Землі не буде смерті, горя, плачу, болю (книга Об'явлення 21:4).
8. Чисті серцем побачать Бога (Євангеліє від Матвія 5:8).
9. На Новій Землі житимуть ті, хто зберігає істину в серці (книга Псалмів 15:1, 2).
10. Спасенні здобудуть вічний мир (книга Ісаї 32:18).

Розділ 10

ШЛЯХ НАДІЇ

Євген – полковник поліції, котрий звик до суворой дисципліни в усьому. Він патріот, людина честі, завжди сумлінно несе свою службу та щиро захищає власні переконання.

Однак зараз Євген перебуває на роздоріжжі. Уже чотири місяці він вивчає Біблію в невеликій групі, і те, що йому відкривається, похитнуло основи його світогляду. Спочатку він часто сперечався із Сергієм, котрий вів біблійні бесіди. Але поступово докази переконували його, і він прийняв Біблію як Боже Слово.

Одного разу група вкотре зібралася в домі власника овочевої крамниці. Зустрічі завжди відбувалися по вівторках. Їх відвідували Євген із дружиною, їхні дорослі син і дочка, а також сержант із дружиною та молодий дільничний лікар із красунею-нареченою, котрі збиралися незабаром одружитися.

Сергій, учитель, – спокійний чоловік з уважним поглядом та великим життєвим досвідом. Він зрозуміло викладав біблійні уроки, майстерно пов'язуючи досліджувані теми з повсякденним життям. Його слова завжди викликали довіру, оскільки він волів не висловлювати власні погляди, а

розгортав Біблію та пропонував слухачам самостійно зробити висновки.

Тема чергового уроку викликала в усіх жваву цікавість. Минулого тижня старша дочка Євгена запитала:

– А що це за Церква адвентистів сьомого дня? У світі стільки церков, і всі ґрунтуються на Біблії.

– Або стверджують, що ґрунтуються, – зауважив Євген, допитливо глянувши на вчителя.

Того дня було вже пізно і не залишилося часу, щоб дати повну відповідь, тому обговорення відклали на тиждень.

– Давайте звернемося до Біблії, – почав Сергій. – Сьогодні ми поговоримо про пророцтво, провіщене за понад 500 років до народження Христа. У цьому пророцтві передвіщені дати хрещення і смерті Христа, а також час, коли за Божою волею з'явиться народ, який сповістить Євангеліє всьому світові. Це пророцтво є основоположним для багатьох інших пророцтв, котрі починають від нього свій відлік. Воно охоплює найбільший період історії світу. На жаль, багато християн навіть не здогадуються про його існування.

– Що ж це за пророцтво? – запитала наречена лікаря.

– Воно записане у 8-му розділі книги Даниїла, вірш 14: «Аж до двох тисяч і трьох сотень вечорів-ранків, тоді буде визнана очищеною святиня».

Усі презирнулися, не розуміючи, про що йдеться.

Сергій продовжував:

– Щоб зрозуміти це пророцтво, нам необхідно уважно вивчити весь 8-й розділ книги Даниїла. У розділі згадується певна релігійна влада, яка переслідує віруючих у Христа і намагається приховати біблійні істини. Після цього в розділі звучить запитання: «Аж доки це видіння про сталу жертву та про нищівний гріх, доки святиня й військо віддані на топтання?» (Книга Даниїла 8:13). А прочитаний нами 14-й вірш – це відповідь на дане запитання. Відповідь така: «Аж до двох тисяч і трьох сотень вечорів-ранків, – тоді буде визнана очищеною святиня».

– Вибачте, Сергію, але я не розумію, навіщо ми про це говоримо, – втрутилася дочка Євгена, – адже я запитувала про Церкву адвентистів сьомого дня.

Сергій спокійно відповів:

– Не поспішаймо. Пророк Даниїл теж не відразу зрозумів зміст даного пророцтва. Він навіть захворів через це: «А я, Даниїл, знемігся й заслаб на кілька днів. І встав я, і робив цареву працю, і остовпів з того видіння, але ніхто того не завважив» (книга Даниїла 8:27).

– Але якщо сам пророк нічого не зрозумів, то як зможемо зрозуміти його ми? – знизав плечима лікар.

– Трохи терпіння. Розповідь триває: «І почув я поміж берегами Улаю людський голос, що кликнув і сказав: “Гавриїле, виясни йому це видіння!” І він прийшов туди, де я стояв, а коли він прийшов, я настрашився й упав на обличчя своє. І сказав він мені: “Зрозумій, сину людський, бо на час кінця це видіння!”» (Книга Даниїла 8:16, 17).

– Так це пророцтво про останні дні? – знову запитав лікар.

– Саме так, особливо остання його частина. Але щоб усе зрозуміти правильно, потрібно дочитати це пророцтво до кінця: «І ще я говорив на цій молитві, а той муж Гавриїл, якого я бачив у видінні напочатку, швидко прилетів, і доторкнувся до мене за часу вечірньої хлібної жертви. І він напучував мене, і говорив зо мною та й сказав: “Даниїле, я тепер вийшов, щоб умудрити тебе в розумінні. На початку молитов твоїх вийшло слово, і я прийшов об’явити його тобі, бо ти улюблений, і приглянься до цього слова, і придивися до видіння» (книга Даниїла 9:21-23). Ви зауважили, що Даниїл молився, коли ангел Гавриїл з’явився вдруге і сказав, що пояснить видіння?

– Видіння про 2 300 вечорів-ранків? – майже хором запитали присутні.

– Так, адже це єдине пророцтво, якого Даниїл не зрозумів. І ось що пояснив Гавриїл: «Сімдесят років-тижнів призначено для твого народу та для міста твоєї святині, аж поки переступ буде докінчений, і міра гріха буде повна, аж поки вина буде спокутувана, і вічна правда приведена, аж

поки будуть потверджені видіння й пророк, і щоб помазати Святеє Святих» (книга Даниїла 9:24). Ангел повідомляє, що з періоду у 2 300 років-тижнів 70 тижнів призначені для народу Даниїла, тобто для юдеїв. Бог дав їм ці 70 років-тижнів, щоб вони покалися і стали вірним Йому народом.

– Я вже заплутався, – перебив Євген, бажаючи все вияснити, – це пророцтво вимірюється в днях, тижнях, роках чи вечорах і ранках?

– У пророцтвах день символізує рік. Це відомий біблійний прийом. Ось що з цього приводу говорить Біблія: «А коли ти це скінчиш, то ляжеш удруге, на правий свій бік, і будеш носити провину Юдиного дому сорок день, – один день за один рік Я тобі призначив. І на облогу Єрусалиму зверни своє обличчя та відкрите рамено своє, і будеш пророкувати на нього» (книга Єзекиїля 4:6, 7, курсив автора).

У пророцтвах день символізує рік. Це відомий біблійний прийом.

– Цікаво. Це завжди так? – запитала наречена лікаря.

– У пророцтвах – завжди. Ось ще один текст: «Числом тих днів, що розвідували ви той Край, сорок день, будете ви нести ваші гріхи по року за день – сорок літ, і пізнаєте, що значить бути покинутими Мною!» (Числа 14:34). Той же принцип застосуємо до пророцтв книги Даниїла. При дослідженні виконання передвіщених подій не залишається сумнівів, що 2 300 днів означають 2 300 років, а 70 тижнів дорівнюють 490 років. Обидва періоди починаються в один і той же історичний момент, бо 70 тижнів є частиною періоду у 2300 років.

– Досі все зрозуміло, тільки коли саме починається цей пророчий період? – запитала дружина сержанта, котра зазвичай слухала мовчки.

– Ангел Гавриїл так відповідає на це запитання: «Та знай і розумій: від виходу наказу, щоб вернути Ізраїля й збудувати Єрусалим, аж до Владики Месії сім тижнів та шістдесят і два тижні. І вернеться народ, і відбудований буде майдан і вулиця, і то буде за тяжкого часу» (книга Даниїла 9:25). Точ-

кою відліку є дата виходу указу про відновлення Єрусалима. Такий указ був виданий перський царем Артаксерксом у 457 р. до н. е. Це історичний факт, у Біблії про це розповідається в 6-му та 7-му розділах книги Ездри.

Присутніх вразило те, як гармонійно Біблія пояснює сама себе. Усе, що людині необхідно зробити, – розгорнути її та вивчати з вірою й покірною.

Молодий лікар зацікавлено запитав:

– У вірші, який ви щойно прочитали, згадуються 7 тижнів і 62 тижні. Про що тут ідеться?

– Якщо додати 7 тижнів і 62 тижні, вийде 483 пророчих дні, тобто роки. 483 роки, відлічені від 457 р. до н. е., коли вийшов указ Артаксеркса, приводять нас до 27 р. н. е. – року, коли Ісус був хрещений та помазаний Святим Духом на служіння. Вражає те, що пророцтво було проголошене Даниїлові за п'ять століть до його виконання. Подумайте, наскільки точні Божі передречення!

– Так, вражає, – визнав Євген.

– І це ще не все.

– Це ще не кінець пророцтва?

– Прочитаємо далі: «І Він зміцнить заповіта для багатьох за один тиждень, а за півтижня припинить жертву та жертву хлібну. І на святиню прийде гидота спустошення, поки знищення й рішучий суд кари не виллється на спустошителя» (книга Даниїла 9:27).

– Що означають слова про припинення жертви? – запитала дружина Євгена.

– 483 роки приводять нас до 27 р. н. е., до початку земного служіння Христа. Однак у 27-му вірші, який ми щойно прочитали, згадується останній тиждень, тобто ще 7 років. Ці 7 років були останньою можливістю, щоб юдеї як народ могли повернутися до Бога. Однак юдейські вожді відкинули Ісуса Христа, Котрий був розп'ятий через три з половиною роки після 27 р. н. е., а саме в 31 р. н. е. Як бачимо, пророцтво виконується з абсолютною точністю. Даниїл повідомляє, що того року Ісус Христос припинить жертвоприношення, віддавши Своє життя в жертву заради викуплення

людства. З цього моменту вже немає необхідності приносити в жертву тварин.

– Усе так взаємопов'язано, – захоплено промовив син Євгена.

– Так, це вражає, – погодився Сергій, – апостол Матвій підтверджує це: «Ісус же, знову голосно скрикнувши, віддав духа. І ось завіса храму роздерлася надвоє – згори додолу; земля затряслася, скелі порозпадалися» (Євангеліє від Матвія 27:50, 51).

Євген підсумував:

– Завіса в храмі роздерлася, оскільки вже не треба було приносити в жертву тварин. Ісус став тією жертвою, на яку всі вони вказували.

Усі з подивом подивилися на полковника. Він був досить суворою людиною і на перших заняттях створював чимало труднощів своїми запитаннями, але з часом перетворився на справжнього знавця.

– А що з тими трьома з половиною роками, які залишилися від тижня? Пророцтво говорить про цілий тиждень, а Ісус помер у середині тижня. Що відбулося в другій половині тижня? – запитав лікар.

– Ваше запитання дуже важливе. Ангел Гавриїл сказав, що 70 тижнів, або 490 років, відокремлені для народу пророка Даниїла, для юдеїв. Цей час минув якраз із завершенням останнього тижня, у 34 р. н. е.

– І що сталося того року?

– Степан, один з апостолів, був побитий камінням. Цим актом юдейська влада остаточно відкинула можливість прийняти Месію. 70 тижнів закінчилися, закінчився сприятливий час для юдейського народу. З цього моменту велика місія спасіння світу здійснюється через християнську Церкву. Сьогодні юдею, котрий бажає отримати спасіння, необхідно прийняти Ісуса, як і будь-якій іншій людині.

Усе це було абсолютно новим і надзвичайно цікавим для членів групи. Але було вже пізно, тому Сергій сказав:

– Якщо ви згодні, продовжимо нашу бесіду завтра. Сьогодні ми розглянули період у 490 років, відведених

для юдейського народу, які закінчилися в 34 р. н. е. Але якщо відлічимо 2 300 років від 457 р. до н. е., то прийдемо до 1844 року. Завтра поговоримо про те, що відбулося цього року.

Дорогою додому донька Євгена сказала батькові:

– Тату, це все, звичайно, цікаво й захопливо, але ти зауважив, що Сергій так і не відповів на моє запитання?

– А що ти хотіла дізнатися?

– Пам'ятаєш, на початку бесіди я запитала, чим Церква адвентистів сьомого дня відрізняється від усіх інших церков?

– Давай почекаємо, адже Сергій обіцяв продовжити завтра.

Наступного вечора почалася гроза. Ішов проливний дощ, на небі спалахували блискавки. Але негода не завадила маленькій групі зібратися в призначений час. До сім'ї полковника приєднався їхній сусід, який також цікавився духовними темами. Сергій продовжив бесіду:

– Учора ми почали вивчати пророцтво про 2 300 вечорів-ранків, тобто років. «Аж до двох тисяч і трьох сотень вечорів-ранків, – тоді буде визнана очищеною святиня» (книга Даниїла 8:14), – свідчить пророцтво. Відрахувавши цей період від 457 р. до н. е., коли Артаксеркс видав указ про відновлення Єрусалиму, ми приходимо до 1844 року.

– Але як святиня могла очиститися в 1844 році, якщо єрусалимський храм на той час давно вже був зруйнований? – запитала наречена лікаря.

– Щоб зрозуміти це питання, нам необхідно знати, з якою метою в Ізраїлі була споруджена святиня. Біблія говорить: «І відтоді все за Законом очищається кров'ю, і без пролиття крові нема прощення» (Послання до євреїв 9:22).

– Чому кров'ю? – не зрозумів Євген.

– Апостол Павло пише: «Бо заплата за гріх – смерть, а Божий дар благодаті – вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім» (Послання до римлян 6:23).

– І що з цього випливає?

– Оскільки заплата за гріх – смерть, то людина може отримати прощення винятково завдяки викупній смерті Ісуса

Христа. Тому Бог установив систему жертвоприношень. Народ мав зрозуміти, що немає прощення гріхів без пролиття крові.

– Крові Ісуса? – уточнив полковник.

– Так, Ісуса Христа. Старозавітні жертвоприношення тварин були тільки символом прийдешньої жертви Христа на Голгофському хресті.

*Оскільки заплата
за гріх – смерть,
то людина може
отримати
прощення
винятково завдяки
викупній смерті
Ісуса Христа.*

– Саме так написано в Біблії? – присутні хотіли бути впевненими в цьому.

– Так. Послухайте, що пише апостол: «Наступного дня він бачить Ісуса, Який іде до нього, і каже: Ось Агнець Божий, що на Себе бере гріх світу!» (Євангеліє від Івана 1:29). Ісус був істинним Агнцем Божим, на Нього вказували всі жертвні тварини, котрих приносили ізраїльтяни. Бог

дав чіткі настанови щодо цих релігійних ритуалів. Проте всі ці тварини були тільки символом Ісуса Христа, Божого Агнця, Який одного разу мав померти за гріхи всього людства.

– А святиня була місцем для цих щоденних жертвоприношень? – запитав лікар.

– Так. Жертвоприношення відбувалися щодня, а раз на рік відбувалася особлива церемонія.

– Чим вона відрізнялася від інших? – дружина сержанта хотіла зрозуміти всі деталі цього питання.

– Бог повелів Ізраїлю робити наступне: «І це стане для вас на вічну постанову, – сьомого місяця, десятого дня місяця будете впокоряти ваші душі, і жодної праці не робитимете ви, ані тубілець, ані прихोць, що мешкає серед вас, бо того дня буде окуп ваш на очищення ваше, – зо всіх гріхів ваших станете чисті перед Господом» (Левит 16:29, 30).

– Мені здається, я зрозумів, – сказав Євген, – це і є очищення святині.

– Усе правильно. Земна святиня очищалася раз на рік, це був день покаяння й суду. Послухайте: «А десятого дня самого місяця – день Очищення він, збори святі будуть для

вас, і будете впокоряти душі ваші, і принесете огню жертву для Господа» (Левит 23:27). Того дня скликався весь народ, щоб упокоритися перед Господом, тобто досліджувати свою совість та зрозуміти, чи не ховається в душі якийсь гріх, чи щось не відокремлює людину від Бога.

– І збирався весь народ? – запитав лікар.

– Усі як один. Це був день суду для кожного особисто і для народу в цілому. Протягом року через кров жертв люди отримували прощення, їхня вина разом із цією кров'ю переносилася до святині. Але якщо грішник не визнавав своєї вини, то гріх залишався на ньому.

– Отже, усі гріхи переносилися до святині, – повторив Євген.

– Так, символічно у святині накопичувалися всі гріхи народу за рік, а в День очищення святиня очищалося.

– Таким чином, пророцтво про 2 300 років указує на те, що після закінчення цього періоду почнеться суд та очищення святині? – запитала наречена лікаря.

– Пророцтво повідомляє, що святиня буде очищеною, і якщо земна святиня очищалося в День викуплення, те ж саме одного разу мало відбутися в Небесній Святині. «Отож, треба було, щоб подоби небесних речей отак очищалися, а саме небесне – жертвами, які кращі від цих. Бо Христос увійшов не в рукотворну святиню, яка відображала істинну, але в саме небо, щоб тепер з'явитися перед Божим обличчям за нас. І не для того, аби багато разів приносити Себе, як первосвященик, входячи щороку до святині із чужою кров'ю, – у такому випадку від сотворення світу Він мав би багато разів страждати. Тепер же Він з'явився один раз наприкінці віків, щоб Своєю жертвою виявити гріх» (Послання до євреїв 9:23-26). Що ви про це думаєте?

– Дивовижно, що на Небі теж існує Святиня і що Ісус Христос здійснює там священицьке служіння, – відгукнувся лікар, задумливо дивлячись на Біблію, яку тримав у руках.

– А ще більш дивовижне те, що Ісус увійшов до цієї Святині, аби здійснити викуплення наших гріхів, – підтвердила його наречена.

– Отже, це викуплення почалося 1844 року? – запитала дочка Євгена.

– Так, – підтвердив Сергій. – Пророцтво пояснює: «Аж до двох тисяч і трьох сотень вечорів-ранків, тоді буде визнана очищеною святиня». 2 300 років закінчуються 1844 року, у цей момент починається суд над народами. Пророк Даниїл так описує початок суду: «Я бачив, аж ось поставили престоли, і всівся Старий днями. Одежа Його – біла, як сніг, а волосся голови Його – немов чиста вовна, а престол Його – огняне полум'я, колеса Його – палахкотючий огонь. Огненна річка пливла й виходила з-перед Нього; тисяча тисяч служили Йому, і десять тисяч десятків тисяч стояли перед Ним; суд увівся, і розгорнулися книги» (книга Даниїла 7:9, 10).

– А я думав, що суд почнеться з поверненням Ісуса Христа на Землю, – сказав Євген.

– День повернення Ісуса – це день нагороди й відплати: «Ось Я незабаром приходжу, і Моя нагорода зі Мною, щоб віддати кожному за його вчинками» (книга Об'явлення 22:12). Але неможливо вручити нагороду або визначити покарання, не з'ясувавши спочатку, хто чого заслуговує. Це з'ясовується на попередньому, слідчому суді, який передує Другому приходу.

– Отже, пророцтво вказує на те, що цей суд розпочався 1844 року?

– Абсолютно правильно. Це була найбільша подія на Небі: Бог розпочав слідчий суд. Однак і на Землі відбулася важлива подія.

– Що ж це було?

– Бог підняв народ, який мав звіщати вістку про суд та вічне Євангеліє: «І я побачив іншого ангела, який летів серед неба. Він мав вічне Євангеліє, щоб звіщати його жителям землі, – усякому народові, поколінню, племені і народності, – проголошуючи гучним голосом: Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод!» (Книга Об'явлення 14:6, 7).

– І це Адвентистська церква? – запитала дочка Євгена.

– Церква адвентистів сьомого дня народжується саме в цей час. Дуже скоро адвентистський рух поширився по всьому світу, а з 1863 року офіційно іменується Церквою. Сьогодні Церква адвентистів сьомого дня діє у 208 країнах та проповідує Євангеліє 924 мовами й діалектами.

– А чому ви вважаєте, що саме Адвентистська церква зображена в Біблії?

– На те є кілька причин. По-перше, адвентистський рух виникає саме в момент, на який указує пророцтво. По-друге, він виникає для того, аби проповідувати вічне Євангеліє. Це не нове Євангеліє, а те єдине, про яке говорять і Старий, і Новий Завіти. Це Євангеліє сповіщає основу спасіння – благодать, даровану нам у жертві Господа Ісуса Христа, та результат дії благодаті – послух вічним принципам святого Божого Закону.

– Поясніть, будь ласка, останнє ваше речення, – попросив Євген.

– У 12-му розділі книги Об’явлення описані характеристики Божої Церкви, зображеної в образі жінки. Там сказано: «А змії розлютився на жінку і пішов воювати з рештою її нащадків, які зберігають Божі заповіді й мають свідчення Ісуса» (книга Об’явлення 12:17). Центральною вісткою Церкви адвентистів сьомого дня є вістка спасіння через благодать Ісуса Христа, але в той же час ми визнаємо необхідність дотримання Божого Закону. Це не причина спасіння, а його результат.

Годинник на стіні показував північ. Бесіда була довгою. Усі мовчали, нарешті Євген промовив:

– Сергію, думаю, що наші останні дві бесіди спонукали всіх замислитися. Це не просто питання про Церкву. Це питання про вічне життя. Я дуже вам вдячний за ваше терпіння та відповіді на наші запитання.

Молодий лікар, узявши свою наречену за руку, сказав:

Адвентистський рух виникає саме в момент, на який указує пророцтво.

– Дякую, Сергію, дякую. Тепер ми знаємо, що потрібно робити. Ми відчуваємо, що Святий Дух звертається до наших сердець.

Час покаже результати. Люди з тієї маленької групи усвідомили, що для них настав день прийняття рішень, день великої надії.

Шлях надії

***У Біблії Бог відкриває шлях, яким Він веде Свій народ.
Завдяки Біблії ми можемо відрізнити
істинну Церкву від фальшивої.***

1. Божий народ із нетерпінням очікує Другого приходу Господа Ісуса Христа (Послання до Тита 2:13).
2. Важливо знати і приймати волю Божу (Євангеліє від Івана 7:17).
3. Церква Божа проповідує світові Божественну істину (Перше послання до Тимофія 3:15).
4. Зцілення, чудеса й ознаки не є доказами істинності Церкви (Євангеліє від Матвія 7:21-23).
5. Ворог Божий намагається знищити істину (книга Даниїла 8:11, 12).
6. Віра та дотримання Божих заповідей – ознаки істинної Церкви (книга Об'явлення 12:17; 14:12).
7. Вибраний народ сповіщає забуті й непопулярні істини (книга Об'явлення 14:6-12).
8. Вірні Богові люди покликані жити за істиною (книга Об'явлення 18:4).
9. Ми повинні розрізняти ознаки релігії, яка відступила від істини (книга Об'явлення 17:1-5).
10. Бог запрошує нас прийняти Його як свого Спасителя (Євангеліє від Марка 16:16).

ВИСНОВОК

Жити – значить іти вперед. Іти вперед – значить навчатися. А навчання передбачає вхід до глибоких вод незнайомої ріки. Людина інстинктивно боїться невідомості. Значно безпечніше плавати недалеко від берега. Можливо, тому процес навчання іноді буває важким.

Книга, яку ви прочитали, – це не вичерпний виклад біблійних істин. Кожний розділ – лише початок дороговказної стежки, яка провадить до глибин пізнання. Біблія подібна до родовища алмазів, де за кожним дорогоцінним каменем можна знайти наступний, ще прекрасніший.

Мета Біблії полягає не в тому, аби проінформувати, а в тому, щоб перетворити нас. Неможливо прочитати Біблію та залишитися байдужим до неї. Читання цієї Книги викликає найрізноманітніші реакції. Упродовж віків її любили й ненавиділи, їй беззастережно вірили та її нещадно критикували.

Особливість Біблії в тому, що вона не заводить у нетрі теорій і понять. Її вчення перевершує будь-яку філософію та безпосередньо пов'язане з нашим повсякденним життям. Вона навчає нас жити, долати наші життєві труднощі й конфлікти, вирішувати щоденні питання.

Описані в книзі історії відбулися зі звичайними людьми, котрі бажали пізнати істину. Це може статися й у вашому житті, якщо, відкинувши упередження, ви продовжите вивчення дивовижної Книги книг – Біблії.

Особливість Біблії в тому, що вона не заводить у нетрі теорій і понять. Її вчення перевершує будь-яку філософію та безпосередньо пов'язане з нашим повсякденним життям. Вона навчає нас жити, долати наші життєві труднощі й конфлікти, вирішувати щоденні питання.

Якщо вас зацікавила книга «Єдина надія» і ви бажаєте поглибити свої знання із порушених питань, звертайтеся:

www.lifefsource.com.ua

На цьому ж сайті книга «Єдина надія» доступна для безкоштовного завантажування в електронному форматі.

Свої листи ви можете надсилати за адресою:

04071, м. Київ, а/с 36, школа Біблії

Електронна пошта:

dzherelo@ukr.net

Телефон для безкоштовних дзвінків:

0 800 30 20 20

контакт-центр «Надія»

contact.hope.ua

Дізнатися більше про Церкву християн адвентистів сьомого дня та її служіння в усьому світі ви можете на сайті

www.adventist.ru; adventist.org.ua,

а також через програми телеканалу "Надія"

www.hope.ua

і радіоцентру «Голос надії»

radio.hope.ua

*Ваше життя займає важливе місце
в Божому задумі.
Шукайте Господа – і знайдете
ту єдину надію,
яка ніколи не буває марною.*

Олександр Буйон

Єдина надія

Директор видавництва **В. Джулай**

Головний редактор **Л. Качмар**

Переклад **Н. Качмар**

Богословська експертиза **І. Корещука**

Коректори: **Ю. Вальчук, І. Джердж**

Комп'ютерна верстка **В. Кузьменко**

Дизайнер обкладинки **Ю. Смаль**

Відповідальна за друк **Т. Грицюк**

Бумага офсетна. Офсетний друк. Підписано до друку 10.12.2015 р.

Гарнітура Yefimov Serif 10pt. Наклад 10000 прим.

Видавництво «Джерело життя»

04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А,

тел. (044) 425-6906, факс 467-5064,

E-mail: dzherelo@ukr.net, www.adventist.org.ua

Ця книга розповідь про людей, які одного разу потрапили в непрості життєві обставини, але знайшли надію. Світло, що осяяло їх, допомогло їм подивитися в майбутнє з упевненістю, зрозуміти, що існує світле завтра. Надія – це рушійна сила в житті. Вона допомагає розгледіти сонце крізь чорні хмари і вчить вірити в завтрашній день, коли з людського погляду здається, що немає виходу зі складних ситуацій.

Християнська надія – це не просто віра людини в те, що все буде добре. Це переконаність, що перемога вже отримана, незважаючи на уявну поразку. Це впевненість, що народжується з абсолютних цінностей абсолютного Бога, Котрий відкриває істину у Своєму Слові. Джерелом надії є Біблія. У ній міститься понад три тисячі обітниць, здатних змінити життя того, хто повірить їм.

